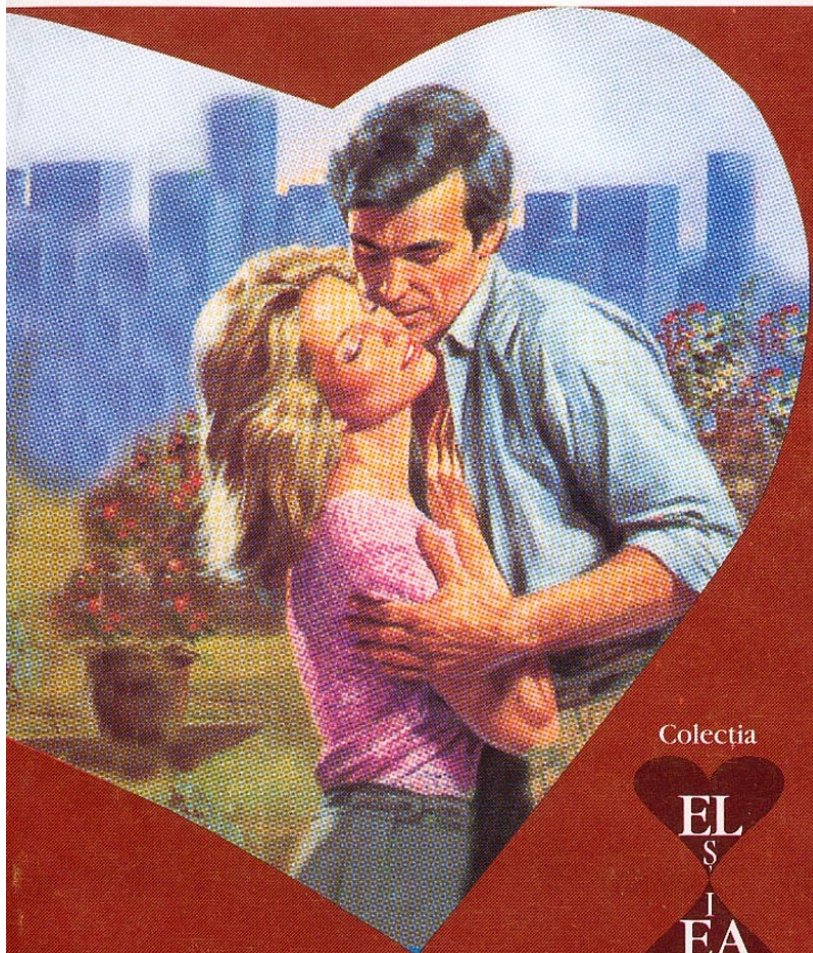

328

Susan Doyle

ÎN PLASA SEDUCȚIEI

Colecția

EL
ȘI
EA

Editura ALCRIS

Susan Doyle

În plasa seducției

Editura Alcris

Colecția: El și Ea

1994

Acest roman a fost tipărit pentru prima dată în limba engleză sub titlul:

A WOMAN OF HER TIMES

1987

Traducere și adaptare în limba română de
CRISTINA ANCA NICOLAE

ISBN 973 - 9405 - 82 - 7

Tessa Dance este asistentă veterinară și se angajează în New Forest nu cu puține emoții. Noul ei șef este acel Sam Wilde, adorat de femei și care așteaptă din partea ei flexibilitate... din toate punctele de vedere! El știe că Tessa îi va cădea la picioare! Iar ea trebuie să recunoască faptul că e un bărbat pe cât de seducător pe atât de bun ca medic veterinar. Încercând să înțeleagă acest bărbat atât de dificil, nu cumva se juca cu focul?

Capitolul 1

De îndată ce deschise ochii totul îi reveni în minte.

De ce naiba acceptase interviul?

Tessa își întinse picioarele și dădu pătura la o parte. Probabil că nu fusese în toate mințile! auzi, să se trezească sâmbătă dimineată la șase!

Dar vocea de la celălalt capăt al firului fusese cât se poate de categorică...

Ar fi trebuit să găsească o scuză...

Oricum, în clipa în care își propuse să rămână în pat, deschise larg ochii. Un spasm în capul pieptului îi reaminti că rămăsese fără slujbă.

Băgându-și picioarele în papuci coborî, somnoroasă, în bucătărie. În ferestre bătea un soare palid de mai, iar pe gardul grădinii se plimbau trei porumbei, imaginea lor ducând-o cu gândul la cei trei bărbați din viața ei și cam ce reacție ar avea dacă le-ar spune că are de gând să plece de-acasă.

De fapt nu pleca, doar avea în vedere acest lucru. De mică avusese grijă de frații gemeni și de tatăl ei. Acum, la douăzeci și trei de ani, nu era, totuși, cazul să se gândească și la viitorul ei fără să se simtă vinovată? După moartea mamei i se păruse firesc să-i ia locul, dar...

Problema era că situația dura de prea multă vreme,

iar Felix și Archie, acum bărbați în toată firea, erau atât de mototoli că niciun ou nu știau să fiarbă. În ce-l privea pe tatăl ei... era încă tânăr și Tessei nu-i plăcea deloc că își consumă întreaga energie trebăluind în curtea casei... Ce l-ar mai fi împiedicat să se recăsătorească dacă ea nu mai era acolo?

Tessa își alungă somnul și din minte problemele familiei. Cu toate aptitudinile ei organizatorice nu reușise să convingă pe vreunul dintre ei să o conducă în dimineața aceea cu mașina. Ce mutre ar fi făcut dacă le-ar fi reprodus anunțul cu oferta de serviciu!

— E cineva acasă? Tessa se întoarce și văzu ușa din spate, lăsată descuiată de ultimul sosit acasă în noaptea aceea deschizându-se. Ești îmbrăcată? În prag apăruse un bărbat ținând în mână un trandafir. Nu că m-ar deranja dacă n-ai fi... Puțină indecență dimineața e ultimul lucru despre care aș avea de obiectat.

— Todd!... hai, intră, zise Tessa râzând. Dacă vrei, într-adevăr, să vezi o scenă indecentă, du-te sus și-ai să-i găsești pe Todd și Archie dormind în pielea goală.

— Nu, mulțumesc! replică Todd Greystone ațintindu-și privirea asupra tricoului cu Mickey Mouse în care Tessa dormise peste noapte. Băieții nu sunt pe gustul meu.

Tessa băgă floarea într-o sticlă goală de lapte și o puse pe pervaz. Răsucindu-se îl văzu pe Todd holbându-se

la picioarele ei lungi, dar se obișnuise cu figurile vecinului ei. Instructor de fitness la un club de sănătate din oraș, îi plăcea să-și etaleze fizicul bine întreținut. Prieteni din copilărie, Tessa își amintea că în adolescență Todd era un puști supraponderal, însă, de câțiva ani, natura îi rezolvase problemele. Acum, îmbrăcat în sort alb și o vestă care abia îi cuprindea pieptul lat și bombat, îi juca sub piele mușchii puternici, făcând-o să râdă.

— Ar trebui să fii ceva mai atentă cu obloanele dacă te mai fâțâi îmbrăcată așa. Eu am un loc rezervat lângă gard.

— În cazul ăsta trebuie să te ridici pe vârfuri ca să vezi ceva.

— Sunt mai înalt decât gardul. Dar ce, te deranjează cumva?

— În dimineața asta am alte griji decât să urmăresc tipii care trag cu ochiul pe fereastră la mine. Și-l împinse spre ușă.

— Adică?

— Tessa oftă.

— Dacă ții să știi neapărat... e vorba de un interviu pentru o slujbă, la care deja am întârziat.

— Cam devreme pentru un interviu, nu-i așa?

— Trebuia să ajung într-un loc numit Beechwood Bridge, la două ore distanță de-aici și am tren la șase și

jumătate.

— Nu-l mai prinzi!

— Mulțumesc pentru încurajare! mormăi ea printre dinți.

Todd o prinse de mijloc, dar Tessa îl plesni în glumă peste mână și-l îmbrânci.

— Mi-ai stricat tot cheful, râse el. Te-asigur că intențiile mele sunt cât se poate de serioase.

— Todd Greystone, nici într-o mie de ani n-o să cred în promisiunile tale.

— Nici dacă-ți promit că vei ajunge la timp la interviu?

— Nu se poate... chiar vorbești serios?

— Mă-ntorc în douăzeci de minute... așa că nu sta să m-aștepți. Tessa pierdu următorul sfert de oră nehotărându-se cum să-și aranjeze părul, apoi se îmbrăcă în taiorul cel nou bleumarin, câțiva centimetri deasupra genunchiului și bine mulat pe corpul subțire și decise să-și lase părul blond desfăcut pe spate, își dădu cu rimel pe gene și cu puțin ruj pe buze și ieși în grabă din casă, întrebându-se dacă merita osteneala. Vocea de la telefon i se păruse atât de morocănoasă.

— Nu-i rău... nu-i rău deloc, mormăi Todd în timp ce se așeza lângă el în mașina sport decapotabilă. De fapt, despre ce slujbă e vorba. Bănuiesc că nu vrei să te-

angajezi manechin.

— Ei, manechin!... în văgăuna aia de New Forest? râse Tessa. Și nu fi atât de susceptibil. Ți-am spus de câțiva ani că mă gândesc la o schimbare.

— Dar nu atât de departe de Oxford. Ți-ai cheltui toți banii numai pe drum.

Tessa hotărî să nu-i spună nimic despre partea cu „ofer locuință”.

— Stai puțin că încă n-am primit slujba, așa că nu fi atât de prăpăstios. Pe drum își aminti exact cum suna acel anunț publicat în Veterinary Record:

Ocazie de a lucra cu animale. Rezistența fizică și oarecare experiență veterinară, necesare: flexibilitatea, esențială. Ofer locuință. Salariu corespunzător.

Rezistență fizică avea, slavă Domnului. Nu ea se ocupase în ultimii zece ani de îmblânzirea celor doi drăcușori și asta cu rezultate vizibile? în ce privea experiența, trei ani lucrase la Clinica veterinară „Robert Marlowe”, din Oxford, de unde putea aduce cele mai bune referințe. În privința celei de-a treia condiții, flexibilitatea, încă se mai gândea cam ce putea să însemne, când Todd opri mașina la marginea unei pășuni, chiar vizavi de câteva cabane acoperite cu stuf.

— Am ajuns la Beechwood Bridge... și cu o jumătate de oră mai devreme. Căscă, se întinse, apoi privi în jur

strâmbând din nas. Spune drept, ți-ar plăcea să lucrezi aici?

— Mie mi se pare destul de pitoresc! îl contrazise ea, uitându-se printre frunzele copacilor. Beechwood Bridge ar trebui să fie dincolo de cabane, la capătul potecii.

— Sunt o mulțime de poteci pe-aici, bombăni Todd luând-o de braț și porniră la drum.

Deși satul era mic, locuitorii lui păreau surprinzător de ocupați; muncitori cărând scări și saci cu ciment și un camion cu remorcă, păreau să se îndrepte într-o singură direcție.

— Uite, acolo! exclamă Tessa cuprinsă brusc de emoție.

— Nu te las singură, zise Todd, uitându-se chiorâș în direcția muncitorilor.

Tessa își retrase brațul de sub palma lui.

— Mulțumesc, Todd, dar mă descurc și singură!

— Nu-mi prea place... Bine, se hotărî el băgându-și mâinile în buzunare, mă duc să caut o stație de benzină, mai dau o raită pe-aici și într-o oră mă-ntorc să te iau.

Tessa îl urmări cum pleacă și mulțumită își continuă drumul prin hârtoape, trecând pe lângă excavatoare, muncitorii care săpau și conducte groase din teracotă.

— Fii atentă pe unde mergi, auzi o voce pe undeva pe la picioare. Tessa tresări speriată și aproape că se

împiedică când dintr-o groapă, exact în fața ei, apăru capul unui bărbat. N-ai văzut semnul? De ce femeile nu s-or uita niciodată pe unde calcă? Tessa mormăi o scuză, dar imediat regretă, auzind din nou vocea: Scuzele nu-mi folosesc la nimic. Din cauza ta am pierdut vergeaua.

Așa sunt bărbații, își zise Tessa. Când treaba nu merge devin irascibili! Tatăl ei, constructor de meserie, tot timpul meșterea la instalația de canalizare, iar pe alea din curte mereu erau împrăștiate vergele roșii. Casa înălțată în anii '60 de mâinile lui era mândria și bucuria lui Joe Dance, nu însă și lucrurile de canalizare.

— Ideea cu legatul vergelei de mână cu o sfoară e foarte bună. Dacă alunecă n-ai cum s-o pierzi, îi strigă ea bărbatului care acum moșmondea ceva pe fundul gropii. În nouă din zece cazuri funcționează.

— Bărbatul își înălță capul încet... amenințător și se prinse cu palmele de marginea gropii.

— Ideea cu sfoara vine cam târziu. Deja am pierdut-o!

— În cazul ăsta, ai nevoie de vergele lungi. E clar că blocajul s-a produs în adâncime sau pe canalul colector.

În clipa aceea îl văzu zbârlindu-se. Știa, bineînțeles că nu era deloc înțelept să dai sfaturi cuiva care încearcă să facă o treabă la care nu se pricepe, dar trăind alături de trei bărbați așa cum erau ai ei simțul practic trecuse pe

primul loc înaintea prudenței și avea chiar și un motto care spunea că o femeie nu trebuie să apeleze la ajutorul unui bărbat decât atunci când nu mai are încotro!

Bărbatul strâmbă din gură. O gură frumoasă, cu dinți albi, sănătoși.

— Te deranjează să vii jos, aici, să-mi faci o demonstrație? mormăi el, bătând nervos cu degetele în pământ. Ca neprofesionist e limpede că pierde timpul de pomană.

Tessa se încruntă.

— Nici eu nu sunt îmbrăcată pentru o asemenea treabă!

— Atunci, n-am ce face... mă descurc cum pot. Te pot ajuta cu ceva?

Tessa ezită un moment.

— Păi... caut pe cineva cu numele de Wilde.

— Wilde? Ești sigură că ăsta-i numele? De-abia când se ridică pe marginea gropii realizează Tessa că era îmbrăcat doar în pantaloni scurți. Se uită la pieptul gol, bronzat, cu păr des, cârlionțat. Deși obișnuită să vadă bărbați pe jumătate dezbrăcați, acum cu greu își desprinsese privirea de la el ca să-și pună ordine în gânduri.

— Sunt sigură că numele e Wilde, murmură cu îndoială în voce.

— În cazul ăsta, nu e nevoie să-l mai cauți. L-ai găsit.

Și se ridică râzând. Îmi pare rău dar nu pot să dau mâna cu tine.

Tessa simți că îi cade fața, totuși reuși să îngaime:

— Sunteți domnul Wilde, persoana cu care am vorbit la telefon... cu care am fixat o întâlnire?

— Ah, nu, nu eram eu. Bărbatul își șterse mâinile cu o cârpă pe care o băgă la loc în buzunar. Cred că ai discutat cu Greeley... secretarul meu. Mi-a spus că a sunat cineva pentru interviul din dimineața asta, dar habar n-aveam că e vorba de o femeie.

Tessa își revenise aproape complet și-acum se întreba dacă nu cumva o spusese în ironie, dar cum pe buzele lui încă flutura un zâmbet hotărî să nu-și mai bată capul cu asta.

— Sunt Tessa Dance. Am sosit cu o jumătate de oră mai devreme.

— De asta m-ai găsit acolo, jos. Avem probleme cu presiunea apei și instalatorul a suferit ieri un mic accident.

— Aha... exclamă Tessa cu un zâmbet nervos. Începutul interviului nu era deloc promițător. De ce, naiba, nu trecuse pe lângă blestemata aia de groapă ținându-și gura!

— Greeley ți-a mai dat și alte amănunte în legătură cu anunțul?

Tessa scutură din cap.

— Nu, dar nici eu n-am întrebat. Legătura era foarte proastă și abia îl auzeam. Și el la fel pe mine, cred.

— Acum trebuie să mă ocup și de telefon, mormăi el trecându-și degetele prin părul ciufulit. Mai bine mergem în casă să mă schimb și eu. Dumul lung era străjuț de tufe neîngrijite de rododendroni și brazi înalți ivindu-se din spatele lor. Nu te uita în ce hal arată totul. Beechwood Hall e în renovare și, în același timp, încerc să pun pe picioare cabinetul din sat al tatălui meu. De-asta am dat anunțul în Veterinary Record. Gata, am ajuns. Ești surprinsă, nu-i așa?

Tessa clipi de câteva ori să se asigure că nu visează. Casa avea o mulțime de turnulețe, parapeturi și ferestre, imposibil să le numeri dintr-o singură privire și părea lăsată în paragină, dar avea ceva deosebit...

Îl urmă pe treptele de piatră și când el împinse ușa grea de lemn aceasta scârțâi lung.

— Bun venit la Beechwood Hall... reședința familiei de patru generații.

Tocurile îi răsunau pe dalele de piatră... și totul arăta exact cum își imaginase de afară... grinzi, pereți îmbrăcați în lemn închis la culoare și personaje cu un aer sobru în portretele agățate de-a lungul scării interminabile.

— Juno! Jay! Stați! strigă bărbatul celor doi câini uriași care se apropiu în fugă.

Câinii se supuseră ordinului și Tessa răsuflă ușurată.

— Ciobănești irlandezi, nu? Sunt prietenoși? întrebă ea.

— După ce le ești prezentat și se obișnuiesc cu tine... da, spuse bărbatul zâmbind.

Tessa se apropie de ei și, de îndată, începură s-o lingă și s-o miroasă.

— Sunt superbi... și atât de mari!

— Te împaci bine cu animalele, remarcă el.

— Le ador. Tessa mângâie capul femelei și cățeaua căscă, arătându-și colții. Acasă n-am ținut câini, dar m-am ocupat de ei de când am terminat liceul. Ce pereche superbă... locuiesc aici?

— Au fost ai tatălui meu, răspunse bărbatul. Și eu tot aici am crescut... în casa tatălui meu. Intenționa s-o renoveze, dar a murit acum trei luni și n-a mai apucat.

Tessa își înălță privirea că să-și exprime părerea de rău, dar renunță văzându-l îndreptându-se spre scări.

— Dacă vrei intră și așteaptă-mă în camera din dreapta. Vin și eu imediat, îi strigă el peste umăr.

În timp ce mângâia câinii Tessei îi reveni brusc în minte numele de Wilde. Același nume îl citise de curând în ziare...

Ridică din umeri și se îndreaptă spre încăperea cu uși duble, masive. Păreau grele, dar când le împinse se

deschiseră imediat trezindu-se în pragul unei încăperi ciudate, cu mobilier de epocă, o masă lungă pe mijloc și tavanul împodobit cu heruvimi cântând la harpe aurite.

— Ia loc, te rog, auzi o voce cunoscută. Bărbatul care, probabil, era Greeley, apăruse în spatele ei ducând în mână o tavă cu ceai. Era îmbrăcat în negru și avea un aer protocolar, iar figura inexpressivă era tipică majordomului englez. Așeză tava pe masă și turnă ceaiul din ceainicul de argint.

— Mulțumesc, spuse Tessa privindu-l cu coada ochiului. Bărbatul se înclină ușor și dispăru. Rămasă singură își înălță privirea spre tabloul atârnat deasupra șemineului ce reprezenta un bărbat între două vârstă îmbrăcat în costum de safari, cu pălărie și pantaloni scurți, ținând în brațe o maimuțică.

— E tata... Sir Gerald Wilde, auzi o voce în spatele ei.

Se răsuci și observă că gazda se schimbase într-o cămașă albă și pantaloni lungi.

— Sir Gerald... asta înseamnă că sunteți Samuel Wilde?

Bărbatul începu să râdă dându-și capul pe spate.

— Mă amuză faptul că o pată de noroi îți poate schimba fața făcând-o de nerecunoscut. Nu fusese doar o pată, se gândi ea, amintindu-și cum arăta mânjit din cap

până în picioare. Dacă mi-aș fi dat în anunț numele întreg, aș fi fost asaltat de cereri de serviciu. Televiziunea are asupra oamenilor și efecte mai puțin plăcute.

Tessa își simți inima tresărindu-i în piept. Samuel Wilde... el era într-adevăr? îi urmărise cu sufletul la gură toate episoadele din „Animale sălbatice”.

— Hm... se pare că am pășit cu stângul, se bâlbâi ea.

— Te rog... nu te simți stânjenită pentru ce mi-ai spus mai devreme. Nu ceea ce-i spusese mai devreme o stânjenea, ci ceea ce gândea despre el. Superb și sexy erau două adjective care-i veniră brusc în minte. Arăta mult mai bine decât la televizor, ceea ce nu era de mirare, fiindcă în scenele acelea trebuia să-și croiască drum prin mlaștini și tufișuri și nici nu era îmbrăcat îngrijit, ca acum. Și îi depășea cu mult în înălțime pe Felix și Archie care, slavă Domnului, erau destul de înalți. În privința vârstei... era greu de apreciat. La televizor părea să aibă în jur de treizeci de ani, însă acum vedea că e mai în vârstă: avea obrajii cutați și riduri fine la coada ochilor cenușii care te hipnotizau. Am putea-o lua de la început... Eu sunt Sam Wilde, iar tu domnișoara Dance, asistent veterinar. Așa e?

Tessa încuviință din cap, încă șocată.

El zâmbi amuzat și-și trase un scaun pe care se așeză comod.

— Încep eu sau preferi să vorbești prima?

— Oh, nu, după dumneavoastră.

— Bine. Mai întâi aş vrea să aflu ce te-a făcut să răspunzi anunţului.

— Sinceră să fiu... începu ea plină de entuziasm, apoi vocea i se frânse observându-i privirea fixată pe decolteul ei. Eu... hm... am răspuns de fapt la patru anunţuri.

— Toate patru apărute în Veterinary Record sau şi în Revista instalatorului?

Tessa simţi că faţa îi era foc.

— Am făcut o confuzie pe care n-am să mi-o iert niciodată.

— Oho, ai s-o uiţi cu siguranţă. Hai să continuăm. Ce s-a întâmplat cu celelalte trei anunţuri?

Tessa îl privi bănuitoare. O ironiza?

— La două mi s-a răspuns că posturile s-au ocupat deja, iar la cel de-al treilea că mai degrabă au nevoie de o secretară decât de o asistentă, ceea ce nu mi-a convenit pentru că am o calificare.

— Aşa că ai ajuns aici.

— Recunosc că am ezitat. Secretarul nu mi s-a părut prea încântat.

— Te asigur că putea fi şi mai rău. Sam Wilde avea un farmec aparte mai ales când zâmbea. Spuneai că eşti calificată.

Tessa îşi deschise geanta şi scoase dinăuntru

referințele pe care Robert Marlowe avusese amabilitatea să i le scrie.

— Hm... în timp ce citea Sam Wilde ridică dintr-o sprânceană. Văd că ți-ai luat și diploma... Chiar nu-nțeleg de ce-ai plecat de-acolo. Trei ani de experiență în clinică... e o slujbă foarte bună după părerea mea.

Tessa își împreună mâinile în poală. Da, fusese o slujbă bună; muncise din greu să-și obțină diploma, iar Bob Marlowe se străduise s-o convingă să renunțe la a-și căuta de lucru în altă parte... la fel și familia ei. De-asta, poate, se ambiționase să plece. Până atunci pusese familia pe primul loc, gravitând în jurul ei. Acum devenise egoistă... și asta o bucura enorm! Dar nu-i va explica toate astea lui Samuel Wilde, fiindcă, oricum, n-ar înțelege. Nu vreau să te plictisesc intrând în amănunte, domnule Wilde. Pe scurt, răspunsul este că-mi doream o schimbare. Toată viața mi-am petrecut-o în Oxford și nu văd nimic rău în a vrea să cunoști și alte locuri.

— Dar chiar să pleci de-acasă ca să te muți într-un asemenea loc? Ești tânără și aici nu vei găsi prea multe locuri de distracție.

— Eu nu caut distracție, ci o muncă interesantă cu animalele. Asta mi-am dorit întotdeauna, încă din copilărie.

— Iată o femeie care știe ce vrea, replică el. Eu am nevoie de cineva care să muncească din greu. Cabinetul e

mic, dar solicitat. Tata nu s-a ocupat de el, însă cu l-am repus pe picioare. Și încă ceva... în momentul de față, din cauza renovărilor, Beechwood Hall nu e un loc prea confortabil de locuit.

— Vreți să spuneți că trebuie să locuiesc aici, la Beechwood Hall? întrebă luată prin surprindere.

El dădu din cap că da, amuzat de reacția ei.

— Trebuie, repetă el. Propunerea nu te prea atrage, nu?

— Păi... nu e chiar ce mă așteptam.

— Salariul ar compensa, bineînțeles.

Ce om sucit, pe de o parte, parcă încerca s-o facă să renunțe vorbindu-i în așa fel încât slujba să nu i se pară atrăgătoare, pe de alta, stârnindu-i curiozitatea.

— Pot vedea cabinetul? întrebă ea.

— Sigur, mergem cu mașina mea, zise el ridicându-se.

Tessa îl urmă afară și în câteva clipe se strecura pe scaunul din față a unui Porsche vișiniu care îndată porni spre sat. Când trebui să coboare își dori să fi făcut mai multe curse cu mașina sport cu caroserie joasă a lui Todd, îmbujorându-se sub privirea amuzată a lui Sam Wilde când, efectiv, fu nevoită să se agațe de mâna întinsă.

— Tot echipamentul este nou, așa că dacă mă hotărâsc vreodată să vând afacerea, firma poate fi preluată

din mers, spuse el urcând treptele verandei.

— Ar fi păcat să vindeți un loc atât de frumos, șopti Tessa uitându-se la bolta de viță care aproape că ascundea ferestrele.

— Asta ar fi o alternativă... zise el ridicând din umeri. Încă nu am hotărât nimic... motiv pentru care am și menționat că flexibilitatea este esențială.

— Vreți să spuneți că altcineva ar putea prelua cabinetul?

Bărbatul o privi apatic.

— În afară de televiziune, la Londra mă mai ocup de un cabinet. Până acum am reușit să combin cele două activități. După moartea tatii a trebuit să revin la Beechwood Hall, dar nu știu câtă vreme voi putea rămâne aici.

— Și, în timpul ăsta cine se ocupă de cabinetul din Londra? întrebă ea intrând într-o încăpere care semăna mai mult cu o băcănie decât cu o sală de operații pentru animale.

— Mă ajută Paul Lancing, un prieten. Am încredere să-l las în locul meu cât lipsesc... Iată Clinica veterinară Beechwood Bridge.

Cămăruța era modestă, cu bănci și scaune care Tessei îi amintiră de anii de școală, cu pereți proaspăt vopsiți și gresie nouă pe jos.

— Combinația asta de vechi și nou mi se pare atât de ciudată, zise Tessa.

— Am vrut să păstrez atmosfera. Cabanele astea trei au fost construite acum trei sute de ani. Păcat că Gus Allen nu e azi aici că ți-ar fi ținut o lecție de istorie. Gus a învățat meseria de la tata și locuiește cu Annie, soția lui, în cabana de alături.

— Dacă vindeți Gus rămâne să lucreze aici în continuare?

— Are șaiszeci de ani și dacă dorește se poate pensiona, deși nu cred că o va face vreodată. E genul de om care merge până la capăt.

Stătea în fața ei, cu mâinile în buzunare și chipul relaxat, același Samuel Wilde pe care-l știa din serialele de televiziune, carismatic, cu ochii aceia cenușii uimitor și părul șaten, ondulat. Niciodată nu și-ar fi imaginat că îl va cunoaște în realitate.

— Familia ta ce zice că ți-ai abandonat slujba? o întrebă schimbând brusc subiectul.

— Încă nu le-am spus, recunosc eu ea. Locuiesc cu tata și cu frații mei gemeni, dar nu cred că-mi vor simți prea mult lipsa... Incredibil... Totul e nou, spuse urmându-l în cabinet.

— Mai lipsește aerul condiționat... Știi să-l folosești? o întrebă el arătându-i computerul așezat pe o masă.

Încăperea era plină de cutii puse una peste alta până în tavan, iar biroul era ticsit de hârtii.

— Cum să nu știu, răspunse Tessa uitându-se pieziș la tot haosul de acolo.

— Te asigur că găsesc cu ochii închiși fiecare lucrușor. Nu mi-ar lua decât câteva ore să pun totul în ordine.

— Și personalul... aveți pe cineva care vă ajută?

— Soția lui Gus... Annie. Nu are calificarea ta, însă, după atâția ani, animalele sunt pentru ea o a doua natură. La Beechwood Hall e doar Greeley care și locuiește acolo. Bucătarul tatii și femeile care vin la curățenie locuiesc în sat.

Dinspre verandă se auzi un zgomot.

— Juno! Ce naiba cauți aici? Câinele încerca să intre și-și băgase botul în crăpătura ușii. Sam o deschise larg și se aplecă să-i scarpine blana. E o maestră a evadărilor. Nici Greeley nu o poate opri când își pune ceva în minte.

Tessa îi văzu din nou dinții stricați când cățeaua căscă.

— Biata de tine! nu se putu abține să nu exclamă.

— Te referi la dinții ei? Curând va începe un tratament. Ce diagnostic i-ai pune, domnișoară Dance?

Tessa se aplecă și-i deschise gura lui Juno ca să vadă mai bine.

— Stai cuminte, fetiço, o linişti ea. Are carii, nu?

— Da, foarte bine, cum ai ghicit?

Tessa se ridică uitându-se în jur după chiuvetă.

— Am urmat un curs de stomatologie canină cu Robert Marlowe.

— Îţi place stomatologia canină? o întrebă surprins, în timp ce o urmărea cum se spală pe mâini.

— Foarte mult.

— Cam neobişnuit pentru o femeie.

— Asta se-ntâmpla pe vremuri, replică ea cu fermitate, ştergându-şi mâinile, dar când îşi ridică privirea spre el se intimidă.

— Eu tot nu-nţeleg de ce te interesează o slujbă temporară, care nu-ţi oferă siguranţă şi nicio viaţă socială activă. Ca să fiu sincer, nu cred că ţi se potriveşte, îi spuse pe un ton categoric.

În privirea lui Tessa citea ostilitatea sau, poate, suspiciune şi antipatie şi nu înţelegea ce făcuse ca să fie tratată în felul acela.

— Ca să fiu la fel de sinceră, domnule Wilde, nu cred că puteţi aprecia compatibilitatea cuiva după un interviu de o jumătate de oră. Nu e deloc corect.

— Şi ce propui? replică el mârâind uşor.

— O perioadă de probă de două săptămâni, îi sugera Tessa cu curaj, întrebându-se dacă ea rostise acele vorbe.

— Asta nu te-ar ajuta prea mult, zise el scuturând din cap. Merită atâta deranj mutatul aici și întoarcerea acasă dacă lucrurile nu vor merge cum trebuie? Câtă grijă din partea lui că lua în calcul și acea posibilitate! Totuși, impresia ei era că nu de ea îi păsa, fiindcă privirea lui spunea altceva. Mai dorești să mă-ntrebi ceva? o întrebă pe un ton rece.

Asta ce mai însemna! Chiar îi dădea papucii?

— Nu... nu, se bâlbâi ea.

— În mod sigur familia ta ar protesta față de hotărârea pe care ai luat-o și-apoi, mai e și opinia publică. Presa te-ar putea implica într-un scandal puternic mediatizat dacă s-ar descoperi că locuiești la Beechwood Hall... singură... cu mine. Era clar că ratase interviul, dar chiar voia să-i facă vânt invocându-i asemenea argumente puerile? Te conduc, se oferă el.

— Cunossc drumul, mulțumesc. La revedere, domnule Wilde.

Cu obrajii în flăcări și grăbindu-se să dispară de acolo, Tessa se jură ca niciodată nu se va mai lăsa dusă de nas de șarmul vreunei celebrități... nici pe ecran, nici dincolo de el. Dacă toate erau niște specimene aidoma lui Sam Wilde, atunci n-aveau decât ca să-i țină sănătoși.

Capitolul 2

Tessa se uita fascinată la degetele lui Sam Wilde, lungi, bronzate, dar aspre și crăpate, semn că majoritatea timpului și-l petrecea în aer liber. Cu aceeași delicatețe cu care atingea corpul fragil al câinelui din rasa collie, întins pe masa de operație, ar fi putut picta și cel mai migălos tablou.

Trecuse deja o săptămână de când se mutase la Beechwood Hall?

Cum mai fusese posibil după acel interviu catastrofal?

Gândul o duse în urmă cu trei săptămâni, la seara în care se întoarse de la Beechwood Bridge.

— Oricum era prea departe, încercase s-o consoleze Felix. Vei găsi ușor de lucru chiar aici.

— Și cine...? Archie se uita disperat la dezordinea din casă.

— Cine ar mai fi avut grijă de voi? îl întrerupsese Tessa zâmbind ironic.

— Nu despre asta-i vorba, ci faptul că nu știm absolut nimic despre el! replicase Joe Dance. O fi el cineva la televiziune, dar în realitate...

Tessa le ascultase în tăcere părerile, consolându-se la gândul că poate așa era mai bine, însă după câteva zile

începuse să-i pară rău că nu se străduise să facă impresie bună la interviu. Dacă ar fi fost mai îndrăzneată și nu l-ar fi lăsat să conducă el discuția, sigur ar fi reușit.

Când sunase telefonul exact în weekend-ul următor, rămăsese perplexă auzind vocea lui Samuel Wilde care o întrebase dacă o mai interesa postul și cât de repede putea începe lucrul.

— Tessa, te rog, bisturiul. Îi dădu instrumentul, simțindu-i pentru o clipă degetele atingându-le pe ale ei. Continuă operația, Tessa răspunzând ca un automat comenzilor lui. Din când în când ea se bucura în sinea ei la gândul că bărbatul din fața ei era chiar Sam Wilde, vedeta de televiziune. La început, normal că avusese emoții, dar se acomodase repede și lucrul acesta o cam îngrijorase. Chiar se simțea ușurată că plecase de-acasă, schimbându-și stilul de viață, ori Sam Wilde era provocarea pe care o căutase? E cald ca într-un cuptor aici, mormăi el. Tessa luă o bucată de tifon și-i tamponă fruntea asudată. Mulțumesc.

Deși mai făcuse gestul acela de sute de ori în atâția ani de muncă... de ce acum gândul că acela fusese primul contact fizic între ei o obseda. Poate din cauza căldurii. Iunie se apropia și în cabană era deja foarte cald. Probabil că și el se gândea la acest lucru fiindcă mormăi:

— Curând vom avea și aer condiționat. Dumnezeu știe cum a rezistat Gus toți acești ani.

Tessa întinse pielea în jurul tăieturii și Sam începu să coasă.

— Mi-a plăcut să lucrez cu el săptămâna asta, zise entuziasmată. El și Annie sunt niște oameni foarte drăguți.

— Mă bucur să aud că vă împăcați bine. Tessa se abținu să intre în amănunte, lăsându-l să se concentreze asupra suturilor mici și fine. Gata, asta e, zise el legând ultimul fir.

— Pare, mai degrabă o operă de artă, nu o operație.

— Nu e greu când ai tot ce-ți trebuie. De-abia acum încep să realizez cu ce instrumente rudimentare lucra Gus. Operațiile grele le trimitea la cabinetul veterinar din localitatea vecină. Bineînțeles că la toate astea se adaugă ajutorul competent pe care, în sfârșit, l-am găsit.

Tessa speră ca el să nu o vadă îmbujorându-se. E plăcut să primești drept răsplată complimente... dar și deprimant. Cu ochii minții îl văzu înconjurat de animale exotice și femei superbe care habar n-aveau ce înseamnă injecțiile contra parvovirozei și cum se îngrijesc animalele în suferință. Televiziunea putea face oamenii să pară inabordabili și intangibili, asemeni unor zei. Poate de-asta îi și venea tot timpul să se ciupească, să se asigure că nu visează.

Și, slavă Domnului, că îi convinsese pe gemeni și pe Todd să nu o conducă până acolo, știindu-i cât se

împotriviseră să lucreze pentru el și că n-ar fi scăpat ocazia să i-o spună în față.

— Mie nu-mi place individul. Cunosc bine genul „Casanova”, o ținuse una și bună Joe Dance.

Casanova sau nu, era cel mai bun medic cu care lucrase până atunci.

— Acum îl ducem în cușcă. Îmi pare rău că nu pot rămâne să-l supraveghez dar trebuie să fiu acasă la șase, înainte să plece muncitorii...

— Rămân eu cu el, se oferi Tessa imediat. Crezi că va avea nevoie de un stimulent cardiac?

— I-am făcut o injecție dar, s-ar putea, să mai aibă nevoie de una.

Tessa știa că e capabilă să se descurce deși, în mod obișnuit medicul era cel care supraveghea animalul până se asigura că pericolul a trecut.

— Am o propunere. Din zece în zece minute controlez să văd cum se simte și dacă apar complicații îl chem pe Gus.

Sam îi zâmbi vădit ușurat.

— S-a făcut. Până duc eu câinele în cușcă vezi dacă Gus e acasă.

Tessa îl urmări, fascinată de blândețea cu care luă câinele în brațe și de grația cu care își mișca corpul zvelt și musculos.

— Să te-ajut să pui perfuzia?

— Nu e nevoie să-mi citești gândurile... Încă! îi răspunse el cu un zâmbet.

— Mi-e imposibil să n-o fac. Am fost pregătită pentru asta.

— Dar eu nu cred că sunt obișnuit cu asemenea practici, zise el aproape răstindu-se. Tonul lui o surprinse și brusc atmosfera deveni apăsătoare. Când se întoarse în cabinet după ce aranjă cu Gus, câinele dormea liniștit în cușcă, iar Sam stătea aplecat deasupra lui și răsuflă ușurată văzând că îi zâmbește. Greeley a aranjat cu doamna Pearson ca cina să fie servită la opt și jumătate. Ai timp să ajungi și să te schimbi?

— Am timp destul.

— Vreau să-ți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut săptămâna asta, spuse el pregătindu-se de plecare.

— Am făcut-o cu cea mai mare plăcere, răspunse ea zâmbind. Și asta era adevărul. Deși totul începuse cu un eșec, în acea primă săptămână devenise din ce în ce mai optimistă.

— Și... hmm... încă ceva. Mâine am musafiri. Gus îmi va ține locul sâmbătă în sala de operații și aș dori să fii și tu aici ca să-l asisti, dacă se poate.

— Da... bineînțeles...

După plecarea lui răsuflă adânc. Uneori se simțea de

parcă ar călca pe cioburi. Ce om ciudat! Să-i spună așa, dintr-odată că are „musafiri”, ca să-i dea clar de-nțeleș că va fi ocupat și că nu dorește să fie deranjat, o cam iritase.

Oftă și se întoarce lângă pacient spunându-și să nu mai fie atât de suspicioasă. Doar totul mersese bine până atunci, nu-i așa?

Asta o duse cu gândul la noul ei stil de viață: micul dejun la bucătărie, cu doamna Pearson, ascultând bârfele care circulau prin sat, dimineața asistându-l pe Gus, după-amiezele pe Sam. De asemenea, el îi dăduse limpede de înțeleș că vor cina împreună, astfel că în fiecare seară se așezau la masa lungă, fiind serviți de Greeley care, ca un magician, făcea să apară ca din senin felurile de mâncare în vesela de argint.

— S-a-m, rosti iar cele trei litere. Era mult mai ușor decât „Samuel” și mai puțin oficial decât „domnule Wilde”, formulă la care renunțaseră din prima oră în care lucraseră împreună.

La șapte, Gus Allen își băgă capul pe ușă. Mărunțel și rotofei avea o voce groasă care suplinea minusul în înălțime.

— Ce face pacientul nostru?

— Acum doarme liniștit. Nu cred că va mai avea nevoie de încă o injecție.

— Asta e bine. Să te-ajut cu ceva?

— Nu, dar ca să stea liniștit am să-i spun lui Sam că înainte să plec ai trecut să vezi cum se simte.

— El a plecat deja, nu?

— Se războiește cu meșterii. Tâmplarii vor să folosească un lemn anume, iar Sam, din motive ecologice, e împotriva. I-am auzit ciondănindu-se de dimineață.

— Ah, da, copacii! Aceeași obsesie o avea și Gerry. Păcat că n-a apucat să se stabilească la Beechwood Bridge. Mereu îmi spunea că atunci când se va sătura să călătorească se va întoarce aici, va renova casa și-și va practica meseria. A murit, realmente, sărac. Fosta nevastă l-a mâncat de o grămadă de bani.

— Te referi la mama lui Sam? se miră Tessa.

— Nu, nu la Else. Else a divorțat de Gerry când Sam avea cinci ani. Era suedeză și a hotărât să se întoarcă în țară, fiindcă el era plecat mai tot timpul, se simțea îngrozitor de singură. Gerry nu a lăsat-o să-l ia pe Sam. În perioada aceea a cunoscut o altă femeie.

— Și s-a recăsătorit? îl îmboldi Tessa curioasă.

— Din păcate... da. Kay era o femeie perfidă, cu treizeci de ani mai tânără decât el. El intenționa să se stabilească la Beechwood, dar n-a făcut-o niciodată. Cum era de așteptat, căsătoria n-a durat mult, au divorțat și asta l-a costat scump.

Tessa asculta cu ochii măriți de uimire.

— Ce poveste!

— Așa e, așa e. După cum observi, vechiul meu prieten se pare că mereu a avut ghinion cu femeile. Și ridicând brațele exasperat: Ia uite câte becuțe, butoane și cadrane, mai ceva ca la bordul unui avion!

— Te vei obișnui cu ele, spuse Tessa zâmbind.

— Nu prea cred. Când intri într-o încăpăre în care se află o mulțime de aparate pe care habar n-ai să le manevrezi, te simți depășit. Dar de ce să-mi fac griji când am alături o domnișoară atât de frumoasă care poate gândi în locul meu? Oftând scoase stetoscopul din buzunar și-l puse pe pieptul câinelui.

N-ai mâncat mai nimic, zise Sam uitându-se în farfuria ei. Te supără ceva?

— Cred că din cauza căldurii. Aici e răcoare... dar ai văzut și tu ce cald e în sala de operații.

— Asta nu e o scuză, replică el privind-o atent. Parcă ai mai și slăbit. Ce o să zică tatăl tău dacă te duci acasă slabă ca un țâr? Și-așa n-are o părere prea bună despre mine.

— De unde știi?

— De fapt, asta m-a pus pe gânduri. Mi-ai vorbit despre orice altceva numai despre familia ta nu. Am dreptate? Nu-i așa că nu le convine că lucrezi pentru ticălosul de Samuel Wilde?

— Chiar ești un ticălos? zise ea făcând ochii mari.

— S-ar putea să fiu socotit așa... în anumite cercuri, răspunse el după o clipă de ezitare.

— Doamne... câtă sinceritate!

— Nu face pe spirituala cu mine, fiindcă s-ar putea ca într-adevăr să fiu un om periculos.

— Nu cred. Am încredere în tine, zise ea clătinând din cap, aproape râzând.

— N-ar trebui... și n-ar trebui să ai încredere în niciun bărbat pe care-l cunoști de-abia de-o săptămână.

— Ba te cunosc foarte bine. Ești medic veterinar, și te conduci după un cod etic foarte strict, îl tachină ea.

— Emoționant, replică el privind-o îngândurat. Ai să te miri dacă-ți voi spune că singura candidată pentru acel post ai fost tu?

— Vrei să spui că nimeni în afară de mine nu a fost interesat? întrebă surprinsă.

— Absolut nimeni, dar problema era că se prezentase tocmai o femeie. Mă poți acuza de discriminare fiindcă trebuie să recunosc că atunci când am dat anunțul mă gândeam la un student.

— Dacă încerci să mă șochezi, te străduiești degeaba. Părerea mea este că nu ești obișnuit să apreciezi lucrurile la justa lor valoare.

— Aha! Și justa mea valoare care e?

Tessa scoase un oftat, abia abținându-se să nu râdă.

— Exact cea pe care am descoperit-o săptămâna asta. Ești un mare iubitor de animale.

— Tessa, nu fi naivă! Toți iubim animale. N-ai impresia că prea mă ridici în slăvi?

— La interviu mi-ai demonstrat cum poți întinde cuiva o cursă. Eu n-aștept de la această slujbă decât să capăt cât mai multă experiență. Până acum mi-am împărțit viața între familie și meserie. Acum sunt fericită chiar dacă știu că nu va dura prea mult, că peste câteva luni o să-mi caut o nouă slujbă. Dacă cu nu-mi fac probleme de ce ți-ai face tu?

— Exact pentru argumentele pe care mi le-ai adus. Oh, Doamne, cine m-o fi pus să-ți telefonez?

— N-aveai de ales. Și nu te-acuz că m-ai angajat doar fiindcă n-ai găsit nimic mai bun. De fapt, eu văd totul ca pe un fel de provocare. Vreau să-ți dovedesc că sunt bună în meseria mea... știu că sunt.

— Discuția asta nu duce nicăieri. Ori nu înțelegi, ori te faci că ignori ce încerc să-ți spun. Și, ridicându-se de la masă își înfundă mâinile în buzunare și se îndreaptă agale spre una dintre ferestre. Tessa știa că îi înșelase așteptările. Oare, de ce? Era convinsă că Sam era mulțumit de munca ei. De ce părea să-l deranjeze când îi spunea că îi place ce face?

Ce ciudat cum lucrurile devin din ce în ce mai evidente pe măsură ce cunoști un om, se gândea uitându-se la Sam. Înalt, cu o ținută dreaptă și cu părul ondulat, lung până la umeri, semăna mult cu tatăl lui. Dar, poate, chiar asta îl deranja cel mai mult... să încerce să trăiască conform așteptărilor, să locuiască acolo, să amenajeze, în memoria tatălui său, cabinetul care, practic, nu-l interesa.

De fapt, ce-și dorea el de la viață? Să călătorească, să fie liber, să se ocupe numai de cabinetul de la Londra sau, pur și simplu, să fie vedetă...

— M-am tot întrebat de ce mi-ai oferit tocmai mie postul acesta. Îți apreciez sinceritatea, dar nu era nevoie că mi-o spui, zise ea oftând.

Sam se întoarse spre ea, cu o expresie malițioasă.

— Ești surprinzător de credulă. Departamentul de mine gândul de a fi onest. Niciun bărbat nu este.

Puțin jignită, Tessa se uită la el străduindu-se să nu arate ce simte.

— Vrei să spui că nu dorești să am încredere în tine?

— Se poate zice și așa.

— Te-aștepti să-mi fac bagajele și să plec?

— Exagerezi... eu doar te avertizez... Nu conta pe mine să mă port ca un sfânt... Și nu-mi place să fac promisiuni... de niciun fel.

— Ce te face să crezi că aștept promisiuni din partea

ta?

— Femeile ca tine întotdeauna doresc așa ceva.

— Femeile ca mine? Ce vrei să spui cu asta?

— Femeile calculate. Tu singură mi-ai spus că te-ai dedicat familiei. Ți place să-ți planifici în așa fel viața încât totul să meargă perfect... inclusiv relația cu bărbații.

— Ce spui tu e ridicol! izbucni Tessa roșindu-se.

— Vrei să zici că nu te-ngrijorează deloc faptul că locuiești aici, doar cu mine? insistă el, începând să se plimbe prin cameră. Acum nu-l mai putea vedea decât dacă s-ar fi răsucit pe scaun, dar îi simțea în ceafă privirea scormonitoare.

— Nu mă sperii, Sam.

— Să te sperii? râse el sarcastic. Nici nu vreau să te sperii. Vreau să fii realistă, să cobori din turnul de fildeș în care te-ai retras.

Tessa își simți sângele pulsând în vene și pielea zbârlindu-i-se pe ceafă.

— Nu mi-e teamă să locuiesc în aceeași casă cu tine și nu mă poți obliga să afirm că-mi este.

— Sunt un tip îndrăzneț, îi șopti el la ureche.

— Eu nu știu decât că ești medic și încă unul foarte bun.

— Dar nu numai atât, o contrazise el. Lucrez mult și în televiziune care este o lume total diferită... într-un

mediu care tinde să schimbe oamenii.

— Da... poate... Eu nu înțeleg cum se lucrează în televiziune, dar dacă menirea ta este aceea de a salva vieți, acest har nu poate dispărea. E ca o operație estetică: unui om îi poți schimba înfățișarea, dar în străfundul sufletului rămâne același.

Nu era pregătită pentru ce avea să urmeze în clipa următoare, când Sam o prinse de umeri și o întoarse cu fața spre el.

— Văd că o ții una și bună. Respirația și tonul lui aspru o încremeniră pe scaun și-și simți terminațiile nervoase pulsând la atingerea palmelor lui. M-ai așezat pe un pedestal, văzând în mine omul care ți-ar plăcea să fiu.

— Nu, nu-i adevărat, exclamă ea, gata să se ia la ceartă, dar când el începu să-i mângâie brațele și-și trecu degetele prin părul ei, o senzație ciudată îi străbătu tot corpul, ceva ce nu mai simțise până atunci: Nu se putea mișca, inima parcă i se mutase în dreapta pieptului și punctișoare albe îi jucară în fața ochilor când încercă să-i deschidă.

— Ești foarte frumoasă și foarte pură. N-am mai cunoscut o altă femeie ca tine. Ești o provocare, îi spuse el continuând să-și plimbe palmele încet, tandru, peste brațele ei.

Tessa reuși să-și păstreze calmul de suprafață. Nu

trebuia să accepte că bărbatul acela o atrăgea. Totul nu era decât un joc, nu însemna altceva decât... o provocare, cum, de altfel, îi și menționase. Și, înainte să poată rosti o vorbă, el o ridică în picioare și o strânse la piept, ca pe o păpușă. Nu încerci să mă oprești, o întrebă, prinzând-o de bărbie și ridicându-i capul.

Tessa deschise gura să spună „ba da”, însă mintea i se blocă, amuțind, efectiv. În schimb, mecanismele creierului ordonară pleoapelor să se închidă și corpului să tremure în așteptare.

Buzele lui senzuale, înfometate, le strivi pe ale ei. „Asta îți dorești?”, auzi Tessa o voce lăuntrică. Răspunsul plutea în mintea ei, undeva între extaz și disperare.

Deschise gura fremătând de dorință să primească sărutul tandru, incapabilă să-l respingă, dar nu fiindcă și-ar fi dorit acest lucru. Nu se întrebese ea, chiar din prima clipă în care-l văzuse cum e să fii sărutată de Sam Wile?

Se arcui spre spate în timp ce buzele lui îi atingeau umerii goi, trasând o dâră de foc pe gâtul ei dar, când aproape să o sărute, Tessa îl auzi oftând, un sunet care aducea mai mult cu un geamăt, totuși deschise ochii de-abia peste câteva secunde când auzi un zgomot. Sam îi dădu drumul din brațe, îndepărtându-se.

— Ce este? îl auzi mormăind nervos.

Tessa întoarse capul și privirea ei o întâlni pe cea a

lui Greeley. De câtă vreme se afla acolo, urmărindu-i? Roșind se sprijini de un scaun.

— Telefonul, domnule, răspunse Greeley cu o voce fără inflexiuni. Domnișoara Nina Graham întreabă ce ați aranjat pentru weekend.

Încremenită, Tessa încerca să realizeze ce se întâmplase în ultimele zece secunde, dar cum mintea îi era încă în ceață, răsuflă ușurată când Juno și Jay năvăliră înăuntru, dându-i răgaz să-și revină, prinzând ultimele cuvinte ale lui Sam.

— ... așa că spune-i Ninei că o sun diseară. Și, după ce Greeley ieși, se întoarse spre ea. Nu te simți stânjenită. Greeley e foarte discret totuși, trebuie să recunosc că aici nu e locul potrivit pentru așa ceva. E mai bine să amânăm pentru când ajungem sus. Și începu să râdă privind-o ironic. Sau am interpretat eu greșit ce s-a-ntâmpnat.

Nu, nu interpretase greșit, chiar dorise să o sărute, dar să facă dragoste cu el nu ar fi însemnat decât un contact pur fizic, lucru pe care nu și-l dorea deși, pe moment, fusese tentată.

— Am... am vrut să mă săruți, recunosc.

— Și?

Acesta nu era bărbatul cu care lucrase întreaga săptămână... Sau era? Acesta era un bărbat care reușea, probabil, fără greutate să seducă orice femeie pe care o

dorea și asta pentru că era cine era. În ultima săptămână sperase că e altfel, dar, la drept vorbind, în seara aceea, nu ea fusese cea care flirtase puțin cu el... doar așa puțin? Și nu încercase el să o prevină? Acea demonstrație o convinsese pe deplin. Nu o mințise, ba chiar își exprimase foarte clar intențiile. Acum, ea trebuia să procedeze la fel, trebuia să-și amintească cine este Samuel Wilde și ce așteaptă el de la femei.

— Sam... nu-ți pierde timpul cu mine. Nu-mi iert că te-am lăsat să mă săruți și-mi doresc să nu se fi întâmplat dar, cum s-a-ntâmplat, cel mai bine ar fi să uităm.

— Să uităm? zise el cu vocea vibrând de furie. Tessa simți că i se face frică.

— Da, să uităm... pentru că... ai dreptate, în lumea ta eu sunt o intrusă. Și pentru că îmi iau în serios slujba pe care vreau s-o păstrez cât mai mult posibil, continuă cuprinsă de panică. Splendide cuvinte!

Pe fața lui se vedea că e șocat.

— Doamne, Tessa, ești ca un sloi de gheață!

Ea se îndreptă spre ușă. O va lăsa să plece? apoi realizează că nu avea de ce să-i fie teamă de el și se gândi ce cel mai bine ar fi să pună lucrurile la punct până dimineată, dacă tot vorbise cu atâta pasiune despre meseria ei.

— Sam! El nu-i răspunse, dar se întoarse spre

fereastră și privi în noapte, dar Tessa îi putea vedea profilul cu trăsături dure ca granitul. Noapte bună, Sam, șopti, apoi ieși din cameră, simțindu-și sângele pulsând în tâmpile. Ajunsă în camera ei închise ușa și rezemându-se de ea își lăsă corpul să tremure în voie.

Ce căuta ea acolo?

Ce făcea singură în casa unui bărbat care, dacă o voia în seara aceea ar fi fost în stare s-o supună cu forța? Singura lui afirmație care, într-adevăr, își atinsese ținta fusese aceea că ea îl așezase pe un pedestal, văzând în el ceea ce nu exista. El își dăduse seama de eroarea ei... și, în felul lui, încercase să-i demonstreze.

Oftând adânc, căută un șervețel să-și sufle nasul.

Vocea rațiunii îi șoptea că pasul inevitabil fusese făcut și că își putea continua munca fără să mai simtă că vibrează de emoție și că în câteva zile lui Sam o să-i treacă și totul va reintra în normal.

Capitolul 3

În dimineața următoare, aruncându-și ochii pe fereastră, constată că lui Sam îi trecuse mai repede decât se așteptase ea.

Atât de repede că acum se plimba pe pajiștea de la Beechwood la braț cu o blondă, râzând și glumind.

Senzația de ușurare o simți într-un mod cu totul aparte, ca un spasm în capul pieptului.

Își luă micul dejun cu doamna Pearson și se grăbi să plece la cabinet, spunându-și că este cât se poate de mulțumită de întorsătura lucrurilor și că petrecerea căzuse cum nu se poate mai bine.

La unsprezece, în timp ce se lupta cu un labrador pe nume Frankie, încercând să-l tragă înăuntru, Porsche-ul vișiniu opri pe alee.

— E Sam cu prietena lui, mormăi Gus. Du-l pe Frankie în cabinet și vin și eu într-o clipă.

În cele din urmă reuși să bage câinele înăuntru și pe fereastră îl văzu pe Gus făcându-le cu mâna celor doi.

— Uf, răsuflă ușurat intrând în cabinet. Până la urmă au plecat la Londra. Nina s-a convins că n-ar suporta un weekend întreg la Beechwood Hall. Ai cunoscut-o pe Nina, nu-i așa? Fără să aștepte răspunsul se aplecă și, cu blândețe, dădu la o parte blana câinelui descoperind

umflătura care începuse să se formeze pe coada lui Frankie. Hmm, n-arată foarte rău. Să-ncercăm mai întâi cu medicamente decât să apelăm la manevre dureroase. Nina este asistent de regie la serialul de televiziune pe care-l toarnă Sam. Anul trecut au fost împreună la vânătoare în Masai. Deșteaptă fată!

Tessa îl asculta încurcată și dacă nu l-ar fi cunoscut pe Sam bine ar fi tins să creadă că o încearcă un sentiment de gelozie. Noroc că îl cunoștea. Sam era un tip dur, sigur pe sine și arogant, iar seara trecută nu însemnase pentru el decât o simplă distracție... în lipsă de altceva.

Cu toate acestea, întreaga zi o obsedă imaginea celor doi în Porsche, la fel și în timpul cinei pe care o luă singură la Beechwood și chiar duminică când, sub pretext că vrea să controleze cum se simte câinele operat se duse la cabinet.

Se făcuse târziu când plecă spre Beechwood și pe drum se gândi dacă va vedea mașina lui parcată lângă cea albă a Ninei, dar pe alee nu era decât cea albă.

— Doamna Pearson v-a pregătit pentru cină o salată asortată. V-o servesc acum? o întrebă Greeley.

— Domnul Wilde s-a întors? întrebă ea deși cunoștea răspunsul.

— Nu, a telefonat că rămâne peste noapte la Londra.

De ce și-o fi închipuit că Sam s-ar putea întoarce în

seara aceea acasă? Ce motiv ar fi avut? Ea, în niciun caz.

— Mulțumesc, Greeley, dar am mâncat deja cu familia Allen.

Schițând un zâmbet – sau era o grimasă? – Greeley dispăru lăsând-o singură. Deși era vară, aproape toate camerele erau friguroase așa că hotărî să se retragă în cel mai mic dintre saloanele de la Beechwood. Acolo atmosfera era mai intimă, existau multe cărți și perne confortabile. Juno și Jay erau deja acolo cu ochii ațintiți la butucii care ardeau în șemineu. Alergară să o întâmpine, apoi, când se așează, se întinseră la picioarele ei și începură să sforăie.

Tessa își aminti ce îi povestise doamna Pearson despre balurile elegante ce se țineau acolo, pe vremea când Gerry și Else erau la începutul căsniciei lor. Deși Sam se nu afla acolo și casa era pustie, simțea într-un mod inexplicabil de ciudat că locul acela este căminul ei.

Apoi se gândi la sărutul lui Sam. Închise ochii și parcă îi simți din nou degetele mângâind-o, gustul buzelor și inima bătându-i lângă a ei.

Ațipi pe canapea în fața focului care trosnea în șemineu... visându-l pe Sam. Acolo o găsi Greeley și o trezi cu blândețe. Amețită de somn urcă în cameră, se dezbracă și se aruncă direct în pat.

Sam avea o figură obosită, dar Tessei nu-i părea rău

pentru el. Trebuia să fi venit mai repede de la Londra decât să se fi grăbit în dimineața aceea să ajungă acasă. Se întrebă dacă Nina Graham îl însoțise și dacă rămăsese la Beechwood Hall, fiindcă el nu pomeni nimic de ea când intră în cabinet.

Acum, cu Juno lângă el, care gâfâia de căldură, se trânti pe un scaun și o întrebă zâmbind:

— Cum a fost în weekend? Povestește-mi totul.

Fusesse cum trebuia să fie. Ca și cum nimic nu se întâmplase. Nu asta își dorise? Să muncească, ca de obicei?

Rămase cu ochii plecați răsfoindu-și notițele.

— Sâmbătă a fost mult de lucru: un labrador cu un abces... câteva vaccinuri, un spaniol cu laba prinsă într-o capcană... Stăpânul câinelui, domnul Hawkins zicea că ar putea exista și alte capcane.

Sam se ridică de pe scaun.

— Tom Hawkins? Asta înseamnă că au fost puse multe capcane pentru vulpi și bursuci. De ce or chinui unii oameni animalele? Am să trec pe la Tom mai târziu să discutăm. Altceva?

— Sâmbătă după-amiază, un ponei a fost lovit... din fericire destul de ușor.

— În sat? întrebă el îngrijorat.

— Da, lângă râu...

— Gus a plecat?

Tessa încuviință din cap. Sam părea preocupat de ceva.

— Mașina a stricat podul de lemn, dar cred că Gus a anunțat imediat Comisia silvică.

Sam se încruntase și se vedea clar că e foarte nervos. Mașinile care rulau cu viteză mare pe șoseaua ce trecea prin pădure erau una dintre principalele cauze ale accidentelor suferite de animale și, deseori, de oameni. Deși se abținu să facă vreun comentariu, Tessa știa ce se petrece în mintea lui.

— Duminică au fost probleme?

— Nu... nimic. Annie mi-a spus că nici telefonul n-a sunat.

Sam se uită la ceas.

— Azi ai avut mult de lucru?

— De-abia am deschis sala de operații.

— Atunci aș vrea să ne ocupăm de problema lui Juno, fiindcă tot a sosit noua aparatură stomatologică. Greeley mi-a zis că n-a mâncat nimic.

— Pe ziua de azi ai terminat cu... obligațiile?

— Te referi la Nina? râse el. Azi a venit cu mine doar ca să-și ia mașina.

Faptul că aveau să lucreze din nou împreună îi dădu acea stare de neliniște pe care o mai încercase și cu câteva zile în urmă, dar și un sentiment egoist, la gândul că el nu

va mai pleca să se distreze cu cine știe cine.

— E nervoasă, murmură el mângâind capul câinelui. Incredibil ce intuiție au, nu-i așa?

Tessa îngenunche, evitând să se uite la mâinile lui jucându-se în blana câinelui.

— Cuminte, fetița, șopti.

— Cum te-ai descurcat la Beechwood Hall în weekend, o întrebă din senin.

Tessa se ridică netezindu-și uniforma.

— Perfect.

— Hmm. Alte femei ar fi făcut scandal dacă le-aș fi lăsat singure acolo.

— N-am stat singură. Au fost câinii... și Greeley, bineînțeles.

— Altor femei nu le-ar fi plăcut nici asta chicoti el. Vorbea de parcă ar fi uitat complet seara de vineri. Weekend-ul petrecut în compania Ninei fusese atât de reușit să-i fi șters totul din minte? În sfârșit... hai să vedem ce putem face. Spune-i, te rog, lui Annie să preia mesajele telefonice, mai zise, iar Tessa se grăbi să transmită ordinele.

Când se întoarse îl găsi pe Sam în halat, pregătit să înceapă intervenția.

— Sunt sigur că nu e nevoie să te-nvăț ce ai de făcut, mormăi el în timp ce-și alegea instrumentele. Probabil că

am să folosesc ionomeri de sticlă pentru degajarea fluorului, care ajută la fixarea dentinei evitând formarea altor carii. Cunoști această procedură?

— Da, răspunse ea privindu-l calm.

În timpul operației îl urmări cu atenție și îi dădu instrumentele, intuindu-i fiecare mișcare.

— Îți mulțumesc, Tessa. E nemaipomenit să ai pe cineva care să lucreze cu tine și care să știe ce trebuie făcut, îi spuse el la sfârșit scoțându-și masca și mănușile.

— Asta-i un avantaj în plus că m-ai angajat, nu-i așa? îl tachină ea.

— Pentru vârsta ta ești foarte sigură pe tine.

— S-o iau drept laudă sau critică?

— Drept invidie, replică el râzând.

— Cum a mers? îl întrerupse Gus băgând capul pe ușă.

— Bine, intră Gus.

În timp ce făcea curățenie în sala de operații îi auzea vorbind. Cei doi se împăcau foarte bine și formau o echipă perfectă. Gus mai putea munci câțiva ani buni și îl admira pe Sam pentru faptul că era energic și cunoștea tehnici noi, iar acesta îl respecta pentru experiența sa și-i aprecia sfaturile. Dacă măcar...

Aici Tessa își întrerupse șirul gândurilor. Iar își făcea calcule. Da, Sam o intuise foarte bine. Cu firea ei calculată

avea tendința să-și impună ideile în aproape tot ce făcea, în meserie, în viața de familie, inclusiv în relațiile cu bărbații. Poate că ar fi vrut ca aceștia să fie croiți după același tipar!

Căuta, oare, pe cineva căruia să-i poarte de grijă, așa cum procedase cu Archie și Felix?

Numai ideea că așa ceva s-ar mai putea întâmpla îi îngheță sângele în vene. Își adora frații, dar nu mai dorea să locuiască alături de ei, așa că, nici gând să mai vrea să-și găsească pe cineva ca povestea să se repete!

Lăsând la o parte gândurile ce o frământau se duse în biroul din spate și porni computerul, introduse o dischetă și deschise un fișier pentru foaia de observație a lui Juno.

Nu-l auzi pe Sam apropiindu-se și trăgându-și un scaun lângă ea.

— Ai liber cinci minute? o întrebă. Vreau să vorbim ceva.

— Despre Juno? zise ea închizând computerul.

— Nu, Juno se simte bine. Despre problema pe care am discutat-o cu Nina. Tessa se răsuci cu fața spre el privindu-l curioasă. Știai că ești fotogenică? întrebarea o luă prin surprindere.

— Fotogenică?

— Ce-ai zice dacă ai fi filmată?

— Nu știu ce să zic. Nu mi s-a mai propus așa ceva.

— Ai o figură interesantă... nu știu cum să-ți explic... pomeții, trăsăturile feței... felul în care te miști. Un profesionist ar ști să-ți explice. Cred că ai fi potrivită?

— Potrivită pentru ce? întrebă ea puțin nervoasă. Sam încerca să-i spună ceva și nu era sigură că îi place cum procedează.

— Pentru episodul-pilot al noului serial.

— Dar... eu nu știu să joc, protestă ea. Asta-i o prostie, Sam. Îți bați joc de mine?

— În episodul-pilot nu e nevoie să ai talent actoricesc. Cu cât ești mai naturală, cu atât mai bine.

— Dacă e o glumă...

— Nu e nicio glumă. Dacă m-am consultat cu Nina îți dai seama că e o treabă cât se poate de serioasă.

— Dar tu apari alături de atâtea femei uimitor de frumoase...

— Asta fiindcă a trebuit să găsesc o modalitate de a capta atenția telespectatorilor asupra unui subiect serios, abordându-l într-o manieră lejeră. Documentare cu animale s-au ridicat cu sutele până acum și rata de audiență e destul de scăzută. Noi am găsit rețeta de succes prezentând tehnologii din medicina veterinară sub o formă... estetică.

Estetică? așa numea el apariția acelor femei superbe

care roiau în jurul lui?

— Păi... nu știu ce să zic...

— Încă n-ai aflat ce vreau să faci, râse el.

— Ce vrei să spui?

Sam stătea atât de aproape de ea că Tessa îi vedea barba crescută peste zi și abia se abținut să nu întindă mâna să-i atingă obrazul și buzele senzuale.

Probabil că înnebunise dacă-i trecea asemenea gând prin minte. Doar stătea de vorbă cu Sam Wilde, vedeta de televiziune!

— I-am propus regizorului să filmăm chiar aici, în New Forest, să arătăm numeroasele pericole pe care le reprezintă pentru animale mediul înconjurător, cazul poneiului fiind unul dintre sutele care se-ntâmplă într-un an. Vom prezenta câte o procedură medicală, într-un cadru animat, cu multă figurație.

Tessa știa ce înseamnă acea figurație. Femeile lui Sam mișcându-se languros pe micul ecran. Cum își putea închipui că putea face și ea așa ceva.

— Și a fost de acord, îl întrebă mirată.

— Spre surprinderea mea, da. Mai întâi va veni o echipă să testeze terenul.

— Nu mă văd într-o asemenea postură, Sam...

— Oh, nu, m-ai înțeles greșit! nu te vrem ca animatoare, sau ca invitat... doar n-ai crezut așa ceva, zise

el pe un ton ironic. Tessa nu știa ce să mai creadă. Remarca lui batjocoritoare o făcu să roșească stânjenită. Te vreau pentru partea strict medicală... ca totul să pară mai veridic.

Vorbele avură asupra ei efectul unui dus rece pe față. Privindu-l în ochi își dădu seama că vorbește serios.

— Pentru... partea strict medicală?

— Vreau ca New Forest să trezească interesul telespectatorilor, cu pericolele și frumusețile acestui colț de natură, iar rolul său este acela de a oferi primul ajutor... chestie de câteva minute pentru mai multă credibilitate.

Acum chiar că o lăsase fără replică. Nu oferta în sine o surprinsese, ci faptul că, fie și pentru o clipă, el o comparase cu celelalte femei...

— Tessa! Doar n-ai crezut că...

— N-am avut timp să mă gândesc la nimic, îl întrerupse ea repede, știind că s-ar putea ca el să-i fi citit gândurile. De fapt, ce contează ce cred eu? Oricum, tot ce vrei faci, nu?

— Da, probabil. Dar prefer să colaborăm.

Tessa porni din nou computerul și-și fixă ochii pe ecran.

— Atunci, nu mai e nimic de spus.

— Vezi că tocmai ai făcut două greșeli, o atenționează el

amuzat urmărindu-i degetele pe tastatură.

— Mulțumesc, replică Tessa, rugându-se în gând ca el să plece de acolo, să o lase să răsuflă.

Când, în sfârșit, o lăsă singură, se rezemă de speteaza scaunului și-și cuprinse în palme fața îmbujorată. Oare, el observase că el o umilise, sau asta și dorise? Iar dacă intenționase să o readucă cu picioarele pe pământ, cu siguranță, reușise.

Următoarele ore trecură foarte greu, iar când se făcu șase și Sam plecă acasă respiră ușurată.

Annie aduse ceaiul, apăru și Gus și toți trei se așezară să-și tragă sufletul și să se răcorească în adierea brizei ce intra pe ferestrele deschise.

Acum Tessa nu mai era dezamăgită, doar nervoasă că lăsase ca Sam să observe acest lucru. Ce prostie să creadă că îi va cere să joace un rol important în serialul său!

În timp ce Gus povestea ce făcuse peste zi, Annie, parcă simțindu-i proasta dispoziție, încercă s-o înveselească presărând discuția cu întâmplări hazlii de pe vremea când acesta era, vorba ei, „un veterinar celebru”.

Niciunul nu auzi pașii pe verandă, iar Tessa fu ultima care observă ușa deschizându-se încet.

Gus se ridicase repede în picioare.

— Hei, bună!

Tessa se răsuci pe scaun. De cum o văzu își dădu seama că nu este o clientă, sau vreo localnică. Femeia era roșcată, cu ochii albaștri ca safirul și părul dat peste urechi... urechi în care purta două perle mari, superbe. Era îmbrăcată toată în negru.

— Suzie! exclamă Gus îndreptându-se spre ea.

Tessa se aștepta ca el să facă prezentările dar, parcă ghicindu-i gândul, femeia se apropie de ea cu o mână întinsă.

— Tu, probabil că ești Tessa... Sam mi-a povestit totul despre tine.

— Da? zise mirată strângându-i mâna.

— Tessa, ți-o prezint pe Suzie Granger, o prietenă a lui Sam, spuse Annie.

În mintea Tessei se derulară imagini, una dintre ele fixându-i-se pe retină. Da, o mai văzuse pe Suzie Granger, într-un cadru exotic cu palmieri sub un apus de soare tropical.

— Te-am văzut la televizor în ultimul episod, nu-i așa?

Suzie Granger îi dădu drumul la mână și o privi cu răceală.

— E plăcut să fii recunoscut, dar asta a fost cu câteva episoade în urmă. N-ai întotdeauna norocul să găsești de lucru în fiecare zi. Concurența e mare și... îl

cunoști pe Sam, nu?

Tessa strânse din dinți și schiță un zâmbet. Începea să creadă că Sam Wilde era ultimul om din lume pe care-l cunoștea cu adevărat.

Capitolul 4

Suzie Granger se întoarce brusc spre Gus.

— Nu ți-a spus Sam că sosesc?

— Nu, nu mi-a spus absolut nimic. Te gândești să locuiești la Beechwood Hall?

— Unde în altă parte? chicoti roșcata. Casa e destul de mare. Și cu o expresie nemulțumită: N-ar fi trebuit să dau drumul taxiului, dar credeam că îl găsesc pe Samuel aici. Mă conduce și pe mine cineva? Drumul e infect.

— Te conduc eu cu Land Rover-ul, se oferi Gus, aruncând o privire spre soția sa.

Suzie Granger se îndreaptă spre ușă legănându-și ușor soldurile, dar în prag se opri și se uită la Tessa peste umăr cu o privire glacială, scurtă, dar care exprima totul.

— Scuz-o pe Suzie, îi spuse Annie când rămaseră singure. Are impresia că Sam este proprietatea ei particulară și-și arată colții ori de câte ori se simte amenințată de o posibilă rivală. Dar nu-ți face griji, e inofensivă.

— În ce mă privește, n-avem nimic de împărțit, zise Tessa pe un ton rece. Vine des la Beechwood?

— Din când în când. Acum cinci, șase ani, când Sam a început serialul era manechin și avea multe contracte dar, cum spunea chiar ea, asta nu durează mult; competiția

e mare, mai ales în televiziune.

Tessa clătină din cap.

— Păcat, e încă foarte atrăgătoare. Soneria telefonului le făcu să tresară și Tessa se ridică să răspundă. Vorbiți un pic mai tare fiindcă nu-nțeleg nimic, se adresă ea femeii disperate de la celălalt capăt al firului. Un accident... dincolo de pod? Tessa își notă datele pe o bucată de hârtie uitându-se la ceas. Femeia își plimba alsacianul pe șoseaua din afara satului când o mașină ieșise de pe carosabil lovind câinele din plin. Din fericire, ea nu pășise nimic, însă șoferul fugise de la locul accidentului.

Tessa îi promise că va anunța imediat medicul și după ce închise îl sună pe Sam. Se aștepta să-i răspundă Greeley, dar auzi chiar vocea lui Sam.

— Scuză-mă că te deranjez, dar lângă pod a avut loc un accident. Șoferul a părăsit locul accidentului. Sam îi dădu, grăbit, câteva indicații, și după ce închise, Tessa se întoarse spre Annie. Cred că vine Gus.

— Mă așteptam la asta. Dar, e, probabil prea ocupat cu Suzie, care e o femeie acaparatoare. Acum, te las. Sper să nu fie nimic grav.

Rămasă singură, Tessa începu să adune tot ce știa că ar avea nevoie, apoi își puse vesta peste uniformă, închise trusa, luă o pătură pe braț și ieși să-l aștepte pe Gus.

Land Rover-ul apăru imediat și rămase surprinsă văzându-l pe Sam la volan.

— Ai luat tot ce trebuie? o întrebă după ce se urcă lângă el.

— Da... da, totul.

— Te simți bine?

— Da. Și trase adânc aer în piept în timp ce-și prindea centura de siguranță.

— Atunci, ține-te bine, zise el pornind în trombă. Chiar dincolo de pod ziceai?

— Da. Și se prinse cu mâinile de scaun uitându-se la palmele lui încleștate pe volan. Se simțea vinovată fiindcă îl bănuise că ar pune-o pe Suzie mai presus de datoria sa de medic, iar expresia lui îi dovedea cât este de îngrijorat.

— Cât a trecut de la apel?

Tessa se uită la ceas. Era aproape opt. Incredibil!

— Șase minute. După curbă se zări podul. De cealaltă parte, îl îndrumă ea. Vizavi de cabană. Cred că de acolo a telefonat femeia.

Sam opri mașina la marginea drumului. Ceva mai încolo se vedea un grup de oameni strânși în jurul unui corp zăcând pe șosea și când se apropiară în fugă auziră hohotele de plâns ale femeii.

— Bună, Jane, murmură Sam.

Femeia își întoarse spre el fața înlăcrimată.

— Bună, Sam. Slavă Domnului că ai venit. Și încep din nou să plângă în timp ce o pereche mai în vârstă încerca să o liniștească.

Tessa îngenunche lângă Sam și deschise trusa, în timp ce el se apucă să consulte alsacianul. Animalul era inconștient și sângele îi țâșnea pe gură și pe nas. Sam îi puse mâna pe piept să vadă dacă îi bate inima.

— A bătut o dată foarte slab, îi șopti Tessei.

— Îl mai poți salva...? Oh, te rog, Sam, nu-l lăsa pe Bruce să moară! suspină femeia și Tessa o luă pe după umeri.

— Haideți de-aici, să-i facem loc lui Sam, îi rugă ea, apoi se adresa bărbatului mai în vârstă: Locuiți în cabană?

Bărbatul încuviință din cap.

— Am auzit izbitura. A fost îngrozitor. Jane a avut noroc că dementul n-a trecut și peste ea cu mașina.

— Cred că cel mai bine ar fi dacă ați duce-o înăuntru.

— Nu, protestă Jane, vreau să rămân lângă el.

— N-ai cu ce să-l ajuți, se auzi vocea categorică a lui Sam. Du-te cu doamna și domnul Parker, Jane și sună-l pe Ray să vină să te ia.

Domnul Parker o luă de braț și o trase de lângă câine.

— Lasă-l pe Sam să-și facă treaba. Tu mai mult îl încurci.

În cele din urmă femeia cedă și-i însoți pe cei doi în cabană.

Câteva minute mai târziu Bruce zăcea întins pe bancheta din spate. Deși inima abia îi bătea, mai existau, totuși, speranțe, dar când se așează lângă el, Tessa avu sentimentul că toate eforturile lor erau zadarnice. Același lucru îl citi și pe figura lui Sam, când acesta se urcă la volan.

— Te ții bine? îi strigă el pornind motorul.

— Da, îi răspunse, încercând să nu-și piardă echilibrul. Simțea fiecare groapă și bolovani peste care treceau și la o curbă se prinse strâns de speteaza scaunului lui Sam.

— Vrei să opresc? zise el simțindu-i degetele atingându-i umărul.

— Nu, mergi mai departe, îi răspunse Tessa, știind că o întrebase din amabilitate. Reușise, totuși, să aplice o fașă pe urechea zdrențuită a câinelui ținând-o între degete. Descoperise rana sub blana deasă și făcuse tot posibilul să oprească sângele folosind pansamente hemostatice. Când, în sfârșit, Sam opri mașina, apucă de un capăt al păturii pregătindu-se să coboare.

— De descurci? o întreabă el prinzând de celălalt capăt. Apoi îl cărară pe Bruce ca într-un hamac. Câinele era un exemplar superb al rasei sale, masiv, cu oase mari,

bine hrănit și îngrijit. Annie le deschise ușa și îl duseră imediat în sala de operații.

Sam își dădu jos haina plină de sânge și atunci observă Tessa că și uniforma ei era pătată, așa că nu o surprinse când el îi șopti:

— N-avem noroc. Are hemoragie internă.

— Tessa pregăti o seringă și încercă să-și stăpânească tremurul mâinii când i-o întinse.

În minte îi reveni imaginea lui Jane rugându-l să-i salveze câinele, dar lucrul cel mai îngrozitor era acela că un șofer putea răni atât de grav un animal, că ar fi putut omorî un om, fără să se întoarcă din drum.

— Îl pierde, fir-ar să fie, îl pierde strigă Sam. Tessa îl urmărea cum face eforturi disperate să salveze câinele, iar durerea pe care o citi pe chipul lui o impresionează. Părea epuizat de parcă își consumase întreaga energie în lupta pentru viața câinelui. Un sfert de oră mai târziu, Sam se aprijini cu palmele de masă ținându-și capul aplecat. Inutil, oftă el. Avea hemoragie masivă care a invadat cușca toracică și cavitatea abdominală. A murit. Asta i se putea întâmpla și lui Jane sau unui copil... unei persoane oarecare aflată în acel moment pe bordură și totul numai din cauza unui ticălos de șofer, un inconștient care conducea cu viteză.

— Poate că Jane a reținut marca sau numărul

mașinii... murmură Tessa.

— Mă îndoiesc. Totul s-a petrecut fulgerător.

— Ai făcut tot ce era omeneste posibil să-i salvezi viața. Acum nu mai simte nicio durere și, slavă Domnului că n-a știut ce se-ntâmplă cu el și că Jane e în afară oricărui pericol, dar ținea enorm la Bruce și va suferi foarte mult.

— Dacă eram la cabinet și nu acasă am fi ajuns acolo mai repede.

— Ar fi fost același lucru, știi bine. După ce va depăși socul, Jane va înțelege că ai făcut tot posibilul și peste un timp își va lua un alt câine pe care-l va îndrăgi la fel de mult.

— Când ai de-a face cu oamenii, mai ales cu cei dintr-o comunitate mică, te simți responsabil față de el. Pe Jane și pe Ray îi cunosc de ani de zile. Sunt ca și familia mea. Când veneam la Beechwood să-l văd pe tata, Ray, care este proprietarul restaurantului mă punea la curent cu toate zvonurile care circulau prin sat. Bruce a fost un excelent câine de pază.

— Îi vor simți lipsa.

— Până când, așa cum ai spus, își va face apariția un nou Bruce.

— Un câine vagabond care are nevoie de adăpost, sau un pui nedorit de stăpâni.

— Sam își trecu un deget peste umărul ei și atingerea ei ușoară o făcu să se-nfioare.

— Va trebui să-ți dai uniforma la curățătorie.

— Mă aștept ca șeful meu să plătească chitanța, replică ea pe un ton vesel, încercând să-i evite privirea intensă. Și mai încerca să nu ia în seamă speranța ce se năștea în sufletul ei ori de câte ori surprindea acea privire. În acele scurte momente descoperea omul obișnuit, vulnerabil și sensibil, sub masca profesionalistului și a fațadei carismatice.

Jane stătea cu ceașca de ceai în mână în cămăruța din față a cabanei.

Soții Parker îl luaseră cu ei pe Sam în grădină să-i arate straturile de legume pe care le cultivau, lăsând-o pe Tessa să vorbească în liniște cu Jane. Ea îi spusese că Bruce nu simțise nicio durere după impactul inițial, că trăise o viață lungă și frumoasă, înconjurat de dragoste și că ea, Jane, avusese norocul să supraviețuiască.

— I-am telefonat lui Ray, spusese aceasta cu ochii umflați de plâns. L-a rugat pe barman să-i țină locul și vine să mă ia. A suportat bine vestea... dar își face griji pentru mine. Nu vreau să repet ce-a zis că i-ar face șoferului.

— Pe bună dreptate să fie furios. Bănuiesc că n-ai reținut numărul mașinii.

— Nu, s-a-ntâmpat prea repede.

— Săptămâna asta Sam se întâlnește cu Comisia Silvică, spuse Tessa, încercând să-i mai aline suferința. Va pune problema reducerii vitezei în localități și în afara lor și va propune plantarea mai multor indicatoare de circulație pentru ca șoferii să reducă viteza.

— Sam este un susținător înfocat al acestei acțiuni de protecție a mediului deși, sunt convinsă că prin asta și-a atras o mulțime de dușmani. Nu-l vedem prea des pe-aici, dar când vine am sentimentul că acesta e Sam cel adevărat, nu cel cosmetizat de pe micul ecran.

Brusc, Tessa realizează că Jane exprimase în cuvinte ceea ce era evident, anume că oamenii de acolo îl cunoșteau pe Sam mai bine decât se cunoștea el însuși, că îi păsa de ei deși nu-i plăcea s-o recunoască, fiind, în primul rând, o celebritate în lumea televiziunii și după aceea medic veterinar, și că în acea lume sentimentele nu-și au locul. În seara aceea moartea câinelui îl impresionase atât de mult încât nu și le mai putuse ascunde.

— E timpul să plecăm, Tessa. Ray trebuie să apară din clipă în clipă, nu-i așa, Jane? Sam și cei doi Parker se întoarseră și el era puțin roșu la față, iar Tessa avu impresia că ascultase la ușă și intervenise înainte ca Jane să spună mai multe. Îmi pare rău că nu l-am putut salva pe Bruce.

— Știu că ați făcut tot ce se putea și vă mulțumesc

amândurora, spuse Jane cu voce slabă reușind, totuși, să schițeze un zâmbet. Mă bucur că te-am cunoscut, Tessa și sper să ne mai vedem.

Drumul spre casă îl făcură în tăcere, Sam concentrându-și atenția asupra drumului în noapte. Tessa se întreabă de ce nu o mai lăsase să vorbească cu Jane. Dacă spusese adevărul Sam nu avea niciun motiv să se rușineze că se simțea legat de New Forest. Sau, dimpotrivă, avea mustărări de conștiință că părăsise locurile natale? Se uită la ceas. Era deja unsprezece fără douăzeci.

— Suzie va mai rămâne aici câtva timp, zise Sam din senin, când intră cu mașina pe alee. Sper să vă împăcați bine, iar tu încearcă să nu o iei prea în serios.

Tessa făcu ochii mari, surprinsă de vorbele lui.

— Ne-am cunoscut deja după-amiaza...

— E o veche prietenă. M-a sunat să-mi spună că și-a luat concediu câteva săptămâni și am invitat-o să stea aici. O să vă-mpăcați amândouă.

Greu de crezut că Suzie s-ar fi putut împăca bine cu cineva, mai ales când la mijloc era vorba de Sam Wilde, se gândea Tessa. Privirea rece pe care i-o aruncase la plecare o spunea foarte limpede.

— Pe Suzie o interesează munca ta? îl întreabă încercând să nu dea atenție nodului care i se pusese în

capul pieptului.

— Caraghioasă întrebare! Nu, nu prea-i plac animalele. Zice că lasă păr pe haine. Dar de ce mă-ntrebi?

— Fără vreun motiv anume, doar că New Forest nu e locul tocmai potrivit pentru a-ți petrece vacanța dacă nu agreezi pe cei din jur.

— Simt, cumva, în tonul tău o notă dezaprobatore?

— Ah, nu, bineînțeles că nu. Sunt sigură că va găsi cu ce să-și umple timpul.

— Întotdeauna își găsește, dar mă bizui pe tine să-i oferi o companie plăcută.

Tessa își mușcă buza de jos. Era nervoasă că își spusese atât de direct părerea despre Suzie, părere care nu se justifica, ținând seama că de-abia o cunoscuse.

— Sunt sigură că ne vom împăca foarte bine, zise încercând să se convingă mai ales pe ea, dar și pe Sam.

După ce el opri motorul se aplecă și o sărută ușor pe frunte.

— Îți mulțumesc că ești atât de drăguță... și pentru ajutorul pe care mi l-ai dat astăzi. Apoi îi deschise portiera să coboare. Greeley ieși să-i întâmpine.

— Domnișoara Granger s-a retras în dormitorul său, domnule, îl anunță apropiindu-se.

— Tessa, tu n-ai mâncat nimic. Greeley, ce-i poți oferi la cină?

— Mulțumesc, Greeley, dar nu mi-e foame.

După ce intrară, Greeley dispăru, iar Sam o conduse până la scară.

— Să nu te sperii dacă auzi zgomote afară. Ies să plimb câinii.

Tessa dădu din cap că a înțeles.

— Noapte bună, Sam. Și începu să urce scările, rezistând ispitei de a privi înapoi. De ce-și dorea atât de mult ca el să-i strige: „Nu vii să te plimbi cu mine?”

Dar nu se auzi nicio voce. De ce-ar fi vrut Sam să se plimbe cu ea? Prezența ei îi fusese de-ajuns pentru ziua aceea. Totuși, când ajunsese în capul scării privi în jos.

Sam plecase, iar în casă se lăsase din nou liniștea.

— Sam dragule, ce comod e să ai ca oaspete un viitor membru valoros al echipei, fură primele cuvinte pe care le rosti Suzie Granger a doua zi dimineată la micul dejun. Apoi, cu un zâmbet larg, spre Tessa: Scuză-mă că ieri nu mi-am dat seama, dar Sam nu e genul care să intre în detalii... mai ales în cele importante, cum ar fi cine trăiește cu el...

— Tessa nu trăiește cu mine în sensul în care-ți umblă ție mintea, îi spuse Sam pe un ton calm.

— Oh, nu-l lua în seamă pe Sam, gânguri Suzie. Dimineata nu are deloc simțul umorului. Cred că ai observat și tu atmosfera de coșmar din timpul micului

dejun.

Tessa își împături șervetul și se uită la roșcata al cărei machiaj la opt și jumătate dimineața era impecabil ca la șapte seara când o văzuse ea pe Suzie.

— De obicei noi nu mâncăm aici... cel puțin nu... micul dejun.

— Noi, repetă Suzie printre dinți. Ce cuvânt drăguț acest „noi”, nu crezi? i se adresa lui Sam.

— Eu cred că ar trebui să plec. Am multe probleme de rezolvat. Și se ridică zâmbindu-i lui Suzie. Cu siguranță vei găsi ceva cu care să-ți umpli timpul.

După plecarea lui, Tessa își trase scaunul să se ridice.

— Bănuiesc că tu și Sam petreceți toată ziua înghesuți în mica sală de operații.

— Nu chiar toată ziua, răspunse ea pe un ton calm. Dimineața nu lucrăm împreună. Dacă vrei să-l vezi, presupun că îl găsești cu zidarii în spatele casei.

— Nu fii atât de susceptibilă, Tessa. Rămâi să mai stăm de vorbă. Mă plictisesc de moarte în mausoleul ăsta lugubru al lui Gerry.

— L-ai cunoscut pe tatăl lui Sam? o întrebă Tessa după ce se gândi câteva momente la observația ei, dându-și seama că nu știa nimic despre relația lui Sam cu femeia din fața ei.

— Oh, da, chiar foarte bine. Sam mă aducea la Beechwood ori de câte ori sosea acasă tatăl lui.

Tessa se uită la ceas. Nu voia să mai afle mai mult. Nu era treaba ei. Curiozitatea era un mare defect și dacă s-ar fi lăsat ispitită, fără îndoială că ar fi deschis cutia Pandorei și cine știe ce-ar fi aflat, așa că se scuză politicos:

— Îmi pare rău, dar mă grăbesc. La nouă trebuie să fiu la cabinet.

— Cum l-ai cunoscut pe Sam? insistă Suzie neluându-i în seamă remarca.

— M-am prezentat la interviu pentru post.

— Ah, da, sigur, postul ăla... Sam mi-a spus aceeași poveste.

— Țsta-i adevărul, confirmă Tessa cu tărie.

— Îl cred pe Sam de asemenea scenarii, totuși nu pricep de ce și-a dat atâta osteneală. În viața lui a cunoscut destule femei, și pentru niciuna n-a trebuit să dea anunț.

Simțind că roșește, Tessa se ridică repede și își scutură de pe uniformă câteva scame imaginare ca să-și ascundă tulburarea.

— Acum chiar trebuie să plec.

— Păcat... tocmai când începusem să ne-nțelegem atât de bine.

Dându-și seama că e în zadar s-o facă pe Suzie să

renunțe la atitudinea sa ostilă, Tessa ieși iară să mai comenteze, își luă tasca și plecă la lucru.

Când ajunse la cabinet, micuța sală de așteptare era plină, iar Gus deja începuse tratamentele.

Annie, care venise să-l ajute, ținea în brațe un pudel drăgălaș.

— Scuză-mă că am întârziat, Annie.

— Nu-i nimic. Uită-te pe listă și zi „slavă Domnului”. Lumea a început să vină și Gerry ar fi încântat să vadă cum merge cabinetul. Tessa se grăbi să se ocupe de un câine agitat care lătra îngrozitor de tare, hotărâtă să nu se mai gândească la Suzie, ba chiar s-o evite. Îmi pare rău ce s-a ntâmplat cu câinele lui Jane, și-mi imaginez cât e de supărată, mai spuse Annie.

— Și Sam a fost.

— Dar tu cum te simți? Arăți de parcă n-ai fi dormit toată noaptea.

— Mă simt destul de bine, zise Tessa, încercând să potolească câinele și ascunzându-și fața ca Annie să nu-și dea seama că nu numai Bruce fusese motivul pentru care în noaptea aceea nu prea dormise.

La douăsprezece și jumătate ieși pe verandă să ia o gură de aer proaspăt.

Gus apăru în spatele ei oftând mulțumit.

— E timpul să-mi încarc bateriile. Mă duc să mănânc

ceva... Dar se opri văzând o mașină încetinind în fața lor. E Suzie, nu-i așa? Tessa miji ochii și zări părul roșu al lui Suzie și fața palidă a bărbatului de la volan. Cu cine, naiba, mai e acum? mormăi Gus. De fapt, cu oricine ar fi, nu aduce decât necazuri. Asta-i lucru știut.

Fără să comenteze, Tessa urmări cum mașina se îndepărtează. „Necazuri” era cuvântul potrivit. O simțise chiar în dimineața aceea și nu era o experiență plăcută, ce și-ar fi dorit-o să se repete.

Capitolul 5

Vineri dimineața, în timp ce se-ndrepta spre cabinet își aminti remarca lui Gus despre Suzie care aducea numai necazuri și, înainte să-l vadă pe el, zări aparatele de fotografiat.

La început se gândi că erau cei din echipa televiziunii despre care îi vorbise Sam dar, după cum strigau și se împingeau, își dădu seama că nu sunt ei.

Gus îi făcu semn cu mâna pe deasupra capului, dar nu observă decât prea târziu, în schimb atrase atenția reporterilor. Înainte se realizeze ce se-ntâmplă, o înconjurară din toate părțile și începură s-o bombardeze cu întrebări, înghesuindu-se în jurul ei.

Exact în clipa în care simți că se sufocă îl văzu pe Sam, cu un cap mai înalt decât toți, făcându-și loc cu coatele să treacă.

— Să nu deschizi gura, strigă la ea, prinzând-o de încheieturi. Blițurile începură să clipească, orbind-o. Sam o trase după el și Tessa se izbi de un reporter care-i stătea în cale.

— Sam, așteaptă...

— Să aștept... pe naiba! O târî pe verandă și acolo Tessa îl văzu îmbrâncind cu o singură mână pe unul dintre îndrăzneți. Gus, nu mă interesează cum, dar scapă de ei!

urlă el, împingând-o înăuntru și trântind ușa în urma lui. Acum ești mulțumită... ești fericită pentru ce-ai făcut mârâi printre dinți.

— Nu... nu știu la ce te referi, izbucni ea.

— Nu știi? Și-ai vrea să te cred?

— Dacă-mi spui de ce ești nervos, poate înțeleg și eu ce se petrece aici.

Sam luă un ziar de pe birou și i-l trânti în brațe.

— Citește!

Tessa desfăcu ziarul și se uită la el, dar rândurile îi jucau în fața ochilor, totuși îi atrase atenția fotografia în care apărea Beechwood Hall și cuvintele care o însoțeau... cu numele ei pus în frunte. Când termină mai citi o dată.

— Dar... e o prostie... aici scrie... că sunt noua ta...

— Femeie... amantă... sau cum naiba te-oi fi exprimat.

— Eu...? Crezi că eu le-am dat...?

— Dar ce să cred? Sunt date detalii despre șederea ta la Beechwood și aluzii la o relație între noi. Cum ai putut face așa ceva? Te-am prevenit de la început că vor denatura lucrurile.

— Dar eu nu... n-am făcut eu asta. Nu știu de unde au aflat...

— Uite! Și-i băgă ziarul sub nas, indicându-i cu degetul un paragraf. Culoarea ochilor și a părului tău,

vârsta, chiar referiri la un interviu... cine altcineva le putea da toate detaliile astea? Nu zic că nu și-au răstălmăcit vorbele, dar de ce-ai stat cu ei la discuții? Trebuia să nu le dai atenție dacă au insistat... sau, cel puțin, să-mi fi spus.

— Dar eu nu le-am zis nimic, Sam. Absolut nimic. Habar n-am ce se petrece aici.

— Până acum am reușit să-i țin la distanță, iar dacă-mi vor transforma cabinetul într-o circotecă numai tu ești de vină. Trebuia să-mi fi dat seama!

— N-am făcut-o eu! se apără Tessa. Nu știa ce să-i spună ca să-l convingă. Indiferent cine scrisese toate acele minciuni, îi făcuse un mare rău.

— De-acum încolo, ignoră-i... nici măcar nu mai privi în direcția lor. Ai înțeles? Tessa simți că se înfurie. O acuza pe nedrept și nici măcar nu o lăsa să se disculpe deși, cu nodul care i se pusese în gât, abia dacă ar fi putut vorbi. Așa că dădu din cap că a înțeles și-și încleștă pumnii. În dimineața asta aștept arhitectii și deja am întârziat, îi mai spuse el și ieși trântind ușa.

După plecarea lui, Tessa luă ziarul și încercă să citească articolul cu ochii înlăcrimați. Când termină de citit deja se simțea un pic mai bine. Cel care concepușe articolul făcuse speculații afirmând că de când se mutase la Beechwood Hall începuse o relație cu Sam Wilde, insinuând că ar fi fost noua lui amantă. Recitind articolul

se miră de ce se înfuriase Sam. Presa, ca de obicei, răstălmăcise adevărul și trăsese concluzii pripite. Dar asta conta? Dacă cineva trebuia să fie supărat, ea era aceea, dar un articol dintr-o publicație de scandal era ultimul lucru care s-o îngrijoreze. Ceea ce o durea era faptul că Sam o acuzase și că nu o crezuse când îi spusese că nu știe despre ce e vorba.

Brusc, în minte îi încolți o idee. La început fu doar o bănuială, apoi își aminti de mașină și de șoferul cel misterios!

Dar cui să povestească? O singură persoană era lângă ea când o văzuse pe Suzie în mașină. Gus! Însă nu-l putea amesteca în povestea asta. Sam ar fi zis că e un aranjament între ei și, oricum, nu era ferm convinsă că Suzie declanșase scandalul. Chiar așa să fi fost, Sam tot n-ar fi pus cuvântul ei înaintea celui al lui Suzie, judecând după cum reacționase în dimineața aceea. Așa că hotărî să-și vadă de treburi și, mai târziu, să caute o modalitate prin care să-și dovedească nevinovăția.

Copiii sosiră la cabinet zece minute după Sam. Tessa îi instalează în sala de așteptare ca să afle de la băiat ce se întâmplase. Fetița plângea prea tare ca să poată vorbi.

Ca să-l liniștească le dădu câte o gumă de mestecat și află de la băiat că îl cheamă David. Avem cam opt ani și surioara lui vreo șapte.

— Povestește-mi rar ca să vedem cu ce vă putem ajuta.

— Lângă râu e un ponei care stă întins pe o parte și scoate sunete ciudate.

— Poate se odihnește.

Băiatul dădu din cap că nu.

— A lovit-o pe Millie.

— Star n-a mai lovit niciodată, zise fetița printre lacrimi.

— Star? Aha... deci îl cunoașteți? Tessa aștepta până cei doi conveniră din priviri ce să răspundă.

— E poneiul nostru. Al meu și al lui, șopti fetița.

— Chiar al vostru? Nu al părinților?

Derutați, copiii scuturară din cap că nu și Millie începu din nou să plângă.

— Nu e chiar al nostru, dar credem că e bolnav, zise David.

— Mama voastră știe că sunteți aici?

— Nu... dar vii s-o vezi pe Star...? Te rugăm... David se ridică de pe scaun și surioara lui se chinui și ea să se dea jos.

— Da, venim, se auzi vocea lui Sam. Ne conduceți până acolo? Copiii începură să-i explice unde se află exact poneiul. Vreți să faceți o plimbare cu Land Rover-ul? Copiii încuviințară din cap și culoarea le reveni în obraji. Tessa, îl

rogi tu pe Gus să ne împrumute mașina și să aibă grijă de cabinet? Am să iau tot ce ne trebuie... ah, da, ar fi bine să telefonez doamnei Dockens să-i spun unde sunt copiii și să-i cer permisiunea să-i lase să ne ducă la ponei.

— Vrei să-i telefonez eu? îl întrebă Tessa simțind palma mică și lipicioasă a lui Millie agățându-se de mâna ei.

— Cinci-zero-trei-patru, intonă Millie pe nas, făcând-o să râdă.

— Soțul doamnei Dockens lucrează în Comisia silvică, așa că sunt sigur că va fi înțelegătoare.

— Cunoști familia? întrebă Tessa mirată.

— O cunosc destul de bine pe doamna Dockens ca să-ți garantez că va leșina când vă auzi că pustii au întins-o de-acasă, spuse Sam încruntându-se la cei doi.

După multe rugăminți, doamna Dockens fu de acord să-i lase pe copii să-i însoțească și le mai spuse că Star îi vizita deseori, că de multe ori întrerupea traficul și că numai copiii, printr-o tehnică numai de ei știută, reușeau să o clinească din mijlocul șoselei.

Câteva minute mai târziu se aflau toți patru în Land-Rover-ul care hurducăia pe drumul desfundat ce ducea în pădure.

— Ați venit singuri până aici? îi întrebă Tessa, îngrozită la gândul că cei doi s-ar fi putut aventura până

acolo.

— A trebuit s-o urmărim, zise David cu o voce firavă.

— Fiindcă se purta ciudat, adăugă Millie.

— Și după ce s-a-ntins pe o parte ați venit direct la cabinet? vru să afle Sam.

— Am alergat într-un suflet, zise David. Uite-l acolo... lângă râu...

Sam opri mașina și coborâră. Tessa o luă în brațe pe Millie care plângea.

— Star o să moară... știu c-o să moară.

Și Tessa înclina să creadă același lucru. Poneiul stătea chircit într-o rână.

Sam își luă trusa și le spuse copiilor să aștepte în mașină.

Când se apropiară, poneiul nu făcu niciun gest că ar vrea să se ridice.

— Tessa, până vedem dacă are nevoie de un sedativ, ocupă-te de ea, mângâi-o, strig-o pe nume, iar eu am să mă uit în gura ei. Cred că știu ce e cu ea. Ferește-te să nu te lovească cu copitele.

Când Sam îi prinse maxilarele cu mâna, poneiul încercă să se ridice, îndreptându-și gâtul și trântind-o pe Tessa pe spate.

— Te-ai lovit? o întrebă el îngrijorat, repezindu-se să o ridice de subțiori.

— Sunt... bine, spuse puțin amețită. Mai încearcă, Sam te rog. Zău că nu sunt rănită.

De data aceasta poneiul rămase liniștit și Tessa se apropie de el.

— Ești sigură că vrei să continui?

— Da și... grăbește-te? spuse cuprinsă de milă văzând pupilele dilatate ale căluțului.

Sam îi zâmbi încurajator apoi, cu un efort desfăcu maxilarele încleștate ale animalului și îi băgă ușor forcepsul în gură, în timp ce Tessa liniștea poneiul.

— Gata... am apucat-o zise el răsufând ușurat.

— Ce e?

— O bucată dintr-o pungă de plastic. Probabil că a înghițit-o odată cu mâncarea.

— Crezi că ai scos-o pe toată?

— O să vedem fiindcă imediat se va ridica, așa că dă-te repede înapoi.

Tessa se retrase câțiva pași, dar Sam de-abia avu timp să se dea la o parte că Star se și ridică.

— Oh, Sam... e bine. Cum de-ai știut?

— Am mai tratat cazuri de asfixiere... dar nu am putut salva toate animalele, fie că am fost chemat prea târziu, sau pentru că n-au fost descoperite la timp.

— Crezi că a mâncat din gunoi?

— Din păcate, da. Dacă nu sunt pungi de plastic, mai

există dopuri sau sfoară care li se înfășoară în jurul intestinelor. Toate aceste resturi sunt un pericol pentru ele. Star a avut noroc cu copiii.

— Nu crezi că i-au rămas resturi pe trahee?

— Cred că am curățat-o bine, dar am s-o țin sub observație și-am să pun cazul în discuție în fața Comisiei silvice. După ce Star se îndepărtă și începu să pască, se apucă să-și adune de jos instrumentele. Acum tu mă-ngrijorezi mai mult, îi spuse când Tessa se aplecă să-l ajute, dar ea uitase deja de lovitură și un moment nu știu la ce se referă.

— Ce face Star? strigară copiii din mașină.

— Să mergem să le spunem, zise el zâmbind.

Copiii săriră din mașină și se repeziră să li se arunce în brațe.

— Se simte bine? Ce i-ați făcut? Se cerură toate amănuntele, iar Sam le explică totul cu răbdare.

În cele din urmă, plictisită de atâtea detalii, Millie întinse mâinile și Tessa o ridică în brațe. Fetița căscă obosită și închise ochii.

— Cuiva îi e somn, râse Sam.

— Mie nu, protestă David. Putem merge să ne luăm la revedere?

— Mergeți voi doi. Eu o duc pe Millie în mașină, spuse Tessa.

Sam și David se duseră la râu să o vadă pe Star bând apă, iar Tessa se așeză cu Millie cuibărită în brațele ei pe bancheta din spate de unde îi putea vedea mai bine pe cei doi.

Când se întoarseră, David se urcă în față lângă Sam.

— Millie se simte bine, nu? întrebă aruncând o privire în spate spre surioara sa adormită.

— E frântă de oboseală, zise Tessa zâmbind.

— Nu-i așa că noi am salvat-o pe Star? spuse băiatul întorcându-se spre Sam.

— Bineînțeles că voi, încuviință el pornind motorul.

— O să-i spui asta mamei? Nu-i place când plecăm de-acasă.

— Nu-ți face griji, am să-i explic totul.

Tot drumul David nu-l scăpă din ochi, sorbindu-i fiecare vorbă. Sam îi vorbea cu blândețe, râdea mult, din când în când surprinzând în oglindă privirea Tessei ațintită asupra lui.

În sfârșit, după ce Land-Rover-ul străbătu hurducăind câteva fânețe, Sam opri mașina în fața unei case acoperită cu viță de vie și Tessa se trezi în fața unei femei pe care Sam, probabil, o cunoștea foarte bine, fiindcă ea îi zâmbea lăsându-și palma bătătorită pe brațul lui.

— Iar a făcut vreo poză? zise doamna Dockens

făcând semn cu capul spre fetița din brațele Tessei.

— Dimpotrivă, răspunse ea.

— Slavă Domnului! Când ați telefonat tocmai mă pregăteam să-l sun pe tatăl lor, oftă femeia luându-i-o pe Millie din brațe și zgâlțâindu-l ușor de umăr pe David. Data viitoare când vă mai duceți după ponei să-mi spuneți și mie. Eu credeam că ați plecat să vă luați înghețată.

— A fost vina noastră că i-am ținut până la ora asta, se scuză Sam. Dacă n-ar fi fost ei, Star ar fi murit sufocată.

— Oh, poneiul ăla! Mă mir că până acum nu l-au adus înăuntru să mănânce cu noi la masă. Nu e al nostru, cum s-ar crede, dar în fiecare dimineață la șase își face apariția la gardul dinspre grădină.

Sam începu să râdă, apoi îl împinse ușor pe David să intre în casă. Din mașină Tessa îi urmărea fiecare mișcare, atentă la fiecare inflexiune a vocii lui. Voia să știe totul, în cele mai mici detalii.

Star chiar nu are un stăpân care să-i poarte de grijă? îl întrebă în drum spre casă. Căldura corpului lui aproape atingându-l pe al ei îi dădea fiori de plăcere.

— Oh, ba da, are unul. Poneii sunt protejați prin lege. Fiecare proprietar are un semn specific, iar caii sunt însemnați la târgul anual, lucru esențial în identificarea lor în caz de accident. Și Star e însemnată dar, probabil, n-ai observat.

— Cu toate astea era să moară.

— Deși îi supraveghează pe Millie și pe David, părinții nu îi pot opri să colinde coclaurile.

— Am văzut, dar în privința animalelor, consideri că e bine să le lași singure? E riscant...

— Știu, dar nici să le ții legate sau în ȋarcuri nu poți.

— Sigur că Star e bine, oftă Tessa.

— Stai liniștită, mâine mă întorc să văd cum se simte.

Își continuară drumul în tăcere și, curând, Tessa închise ochii lăsându-se legănată de zumzetul uniform al motorului. Dar această stare de plăcută letargie fu întreruptă de frâna bruscă și de înjurătura trasă de Sam.

— S-au întors, lua-i-ar dracu'! Și făcând stânga intrând în curtea restaurantului.

Tessa se prinse de scaun uitându-se la botul mașinii gata să intre în mesele de plastic și umbrelele așezate în cerc.

— Ce... ce s-a-ntâmplat? se bâlbâi, trezită brusc din somn.

— Nu vezi ce e în fața cabinetului?

— Au venit din nou reporterii, nu? zise roșind, de parcă ea ar fi fost vinovată de situația aceea.

Sam mai trase o înjurătură.

— Credeam că am scăpat de ei.

Tessa își lăsa privirea în poală. Ce putea spune? Dacă ar mai fi încercat să se dezvinovățească, Sam s-ar fi enervat și mai tare.

Răsună ușurată când o auzi pe Jane strigându-i:

— Sam... Tessa, intrați. Tocmai am deschis.

Spre surprinderea Tessei, Sam reuși să schițeze un zâmbet.

— Cu plăcere, dar altă dată, acum avem probleme.

— Mie-mi spuneți! Ne-am trezit cu ei la prânz.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, mormăi Sam printre dinți.

— Într-o zi, două or să se plictisească și or să plece, iar lucrurile vor intra în normal. Sam, tu ai mai avut de-a face cu situații de genul ăsta.

— De-asta și vreau să le evit.

— Haideți în grădina din spate să beți ceva rece și să mâncați niște sandvișuri, insistă Jane. Acolo veți fi în siguranță.

În cele din urmă Sam cedă și intrară în grădinița din spatele restaurantului.

— Faceți-vă comozi, aici nu vă deranjează nimeni; e oaza noastră de liniște, le zise Jane.

Sam se așeză comod, apoi îi făcu semn Tessei spre scaunul liber de-alături, după care se lăsa o tăcere apăsătoare.

— Sam... să știi că nu eu... rupse ea tăcerea, încercând să-i mai explice o dată.

— În seara asta nu te poți întoarce la Beechwood Hall. Majoritatea așteaptă acolo, o întrerupse el, pe un ton calm.

— Asta contează? Mai mult de-atât n-au ce face și... chiar nu înțeleg de ești atât de furios că au publicat porcăria aia...

— Tocmai fiindcă e o porcărie. Oamenii pleacă urechea la chestii de-astea... cred că le place să creadă lucruri urâte. Tu chiar ai vrea să se creadă că te-am „importat” la Beechwood ca să mă distrez cu tine?

Tessa își dădu seama că vorbește serios și că este mai preocupat de buna ei reputație decât ea.

— Dar amândoi știm că nu e adevărat. Ce contează că oamenii sunt atât de tâmpiți să creadă în minciuni?

Sam o privea strângând din buze.

— Contează enorm pentru că nu se vor opri aici; în momentul în care „adulmecă” o poveste încep să te hăituiască până la exasperare.

Tessa clătină din cap neînțelegându-i logica.

— E chiar atât de important ce gândesc oamenii încât să-ți faci atâtea probleme?

— Spre deosebire de tine care nu-ți faci deloc, mie situația asta îmi dă peste cap tot programul de lucru.

— N-am nicio vină. De ce nu vrei să mă crezi? strigă disperată.

— Uite ce e, Tessa, zise el oftând. Nu vreau să renunț la tine... dar nu există decât o singură alternativă. Dacă ai pleca de-aici, imediat ar dispărea și ei.

— Să plec?

Sam o privi cu răceală.

— Măcar pentru câteva zile.

— Dar nu am unde să mă duc.

— Cum adică n-ai unde? zise el încruntându-se. Te duci acasă, la Oxford. Familia ta care, probabil, a citit ziarele dorește o explicație și ai ocazia să i-o dai. Pe Gus și Annie nu-i deranjează să-ți țină locul.

Nici pe tine, se gândi Tessa dezamăgită. De fapt, vrei să scapi de mine, Sam Wilde. Sunt o piedică în calea ta și acum îți dorești să nu mă fi angajat... Nici nu-ți pasă că mă simt rănită și umilită.

— Nu te uita așa la mine, Tessa. Dacă consideri că ai destulă experiență să ții situația de-aici sub control, află de la mine că te-nșeli.

Tessa își mușcă buza de jos dorindu-și ca în sâmbăta aceea să nu se fi trezit devreme ca să se prezinte la blestematul de interviu. Din clipa în care îl cunoscuse pe Sam Wilde, totul îi mergea anapoda.

Cu ce drept o expedia ca pe un pachet? Doar dacă

voia să rămână singur cu Suzie...

Cele mai sumbre temeri se adevărează când al auzi spunând:

— Chiar în seara asta te conduc la gară. Îmi pare rău, Tessa, dar n-am de ales. Trebuie să pleci.

Capitolul 6

Trenul ieșea încet din gară.

Tessa își lipi nasul de geam și se uită în lungul peronului pustiu.

Sam plecase.

Când trenul prinse viteză se așează pe banchetă și imediat se întoarce cu gândul la după-amiaza aceea, când prezența lui și felul în care-i vorbise lui David îi dăduse o stare de liniște interioară și deplină siguranță. Cum fusese posibil ca tot el, nu peste mult timp, s-o trateze în felul acela de umilitor.

Trenul ajunsese la Oxford pe înserat și în taxiul ce o ducea acasă nu se mai gândi deloc la Beechwood. Acum important era ce avea să spună familiei.

— Oprește acolo, te rog, îi spuse taximetristului, făcând semn spre casa cu toate luminile aprinse.

Tocmai achitase călătoria și se uita după taxiul care se îndepărta când ușa se deschise brusc și Felix, Todd, Archie și tatăl ei se repeziră spre alee.

— Tessa... bine-ai venit acasă, îi strigă Joe plin de bucurie.

— Știți... ei, bâigui ea privindu-l surprinsă.

— Tocmai a sunat șeful tău și dădeam cu banul care să meargă să te ia de la gară.

Tessa observa cât erau de nerăbdători să-i pună întrebări, fiindcă nu făceau niciun efort să-și ascundă curiozitatea.

— Ah, tăticule! suspină ascunzându-și fața în umărul lui și când intrară toți patru în casă simți tot sângele scurgându-i-se în picioare.

— Tessa de ce nu vrei să ieșim în oraș? E o seară superbă iar tu ai stat tot weekend-ul în casă.

Era în grădină cu Todd și de fiecare dată când se uita la el vedea chipul celui alt bărbat al lui Sam: ochii lui cenușii reflectându-se în cei albaștri ai lui Todd și buclele castanii acoperind coama blondă a acestuia. Clipi vrând să alunge imaginea aceea obsedantă. Dacă va mai sta mult timp în casă chiar că avea să înnebunească. Trecuseră deja trei zile și nu avea nicio veste de la Sam.

— Ieșim, ce zici?

— Bine, ieșim, acceptă ea în cele din urmă.

Pentru o seară de luni, petrecerea la care o duse Todd se dovedi destul de reușită. Tessa îi cunoscuse noii prieteni și tocmai începuse să se relaxeze când Amber, o brunetă cu ochi căprui se apropie să-i vorbească despre articolul din ziar.

— N-ar trebui să crezi tot ce scriu ziarele, spuse văzând pe fața ei aceeași expresie neîncrezătoare pe care o surprinsese și pe chipurile fraților ei când încercase să le

dea o explicație legată de articol. Da, Sam avea dreptate... din nou. Oamenii nu doreau să afle adevărul.

— Ce norocoasă ești că ai ocazia să lucrezi cu el, zise Amber privind-o cu admirație.

Era greu să pună capăt unei discuții al cărui subiect era Sam Wilde, așa că acuzând o durere de cap, hotărî să ia un taxi și să se întoarcă acasă, însă Todd se împotrivi categoric.

— Cum durerile de cap nu durează atât de mult, nu accept nicio scuză pentru joi când la discotecă e seară de blues, o mai atenționa el.

Tessa ridică din umeri oftând și brusc realizează că, de fapt, nu avea niciun motiv să-l refuze. Nu avea unde să se ducă și era limpede că Sam nu intenționa să-i telefoneze.

Următoarele zile trecură îngrozitor de încet. Joe era îngrijorat de starea ei însă, destul de diplomat, o lăsa în pace.

Joi fu o zi ploioasă. Stând la geam privea pajiștea din fața casei și asta o duse cu gândul la New Forest.

Ce mult îi lipsea!

Parcă simțea pe buze gustul înțepător al acelor de brad, simțea mirosul pământului reavăn și auzea corul păsărelelor cu ciripitul lor. Vedea Beechwood Hall cu ochii minții, pe Greeley și pe doamna Pearson cu bârfele ei, pe muncitori cu problemele lor și pe Sam care refuza cu

încăpățănare sugestiile arhitectului...

Nu, în felul acela se distrugea singură, își spuse furioasă. Putea să accepte faptul că Sam o scosese definitiv din viața lui... și asta într-un mod cât se poate de inteligent.

Acum nu-i mai rămăsese decât să se resemneze și să ia viața de la capăt!

— Te distrezi bine? îi strigă Todd ca să acopere zgomotul prea strident al muzicii.

— Grozav! îi răspunse Tessa, în timp ce-și legăna corpul în ritmul muzicii.

Descoperise că Todd și prietenii lui erau niște oameni foarte drăguți, mai ales Amber, bruneta care o întrebase despre Sam. Noroc că de-atunci nu mai deschisese subiectul!

— Acum unde mai mergem? o întrebă el în mașină când plecară de la discotecă.

— Acasă, sunt frântă de oboseală.

— Ți-ai pierdut antrenamentul, râse Todd. Poate, totuși, mă inviți la un păhărel înainte de culcare, zise el rânjind șmecherește.

— Așa măcar pot să te-arunc peste gard dacă întreci măsura.

Tocmai se îndreptau râzând spre casă, pe alee, când ușa se deschise și Joe Dance apăru în prag, cu mânecile

suflecate.

— V-ați distrat bine?

— Nemaipomenit, zise Todd văzând că Tessa ezită să răspundă.

— Rămâi la o cafea, îl invită Joe.

Tessa îi urmă gândindu-se să se răcorească puțin și să-și treacă peria prin păr, iar după cinci minute intră în salon cu fața unsă cu cremă.

— Tată, ai turnat cafeaua...? în clipa aceea simți că i se moaie picioarele și imediat gând că o să se prăbușească.

Bărbatul din fotoliu o privea încruntat, cu o expresie amenințătoare.

— Sam! șopti.

— Bună, Tessa.

Apoi se lăsă o liniște apăsătoare.

— Domnul Wilde... Sam a sosit imediat după plecarea voastră și...

— Între timp am băut ceai, îl întrerupse Sam pe Joe Dance.

— Și am discutat, adăugă tatăl ei.

Deși buzele îi tremurau, Tessa reuși să schițeze un zâmbet, apoi își aminti că în cameră mai era și Todd când Todd el îi atinse brațul. Zâmbetul lui aproape o convinsese că este unul sincer, însă atmosfera din cameră era atât de tensionată că Tessa realiză că nu încearcă decât să fie

politicos.

— De data asta am să refuz invitația, spuse el, și făcu un semn din cap în direcția lui Sam. O clipă cei doi se priviră cu ostilitate, așa că Tessa nu fu surprinsă că Todd adăugă: Cafeaua rămâne pe altă dată, domnule Dance. Ne vedem mâine, Tessa.

— Todd, îmi pare sincer rău, spuse ea în timp ce-l conducea spre ușă.

— Nu e vina ta că se află aici, spuse el ursuz. Dacă ai nevoie de mine știi unde mă găsești.

Tessa așteptă până când îl văzu sărind gardul apoi, tremurând de parcă ar fi trebuit să dea ochii cu un pluton de execuție, intră în casă.

Întorcându-se în cameră văzu expresia lui Sam care nu era deloc prietenoasă și inima i se zbătu în piept.

— Vă las singuri să stați de vorbă, le zise tatăl ei. Mă duc să mă culc. Și... Tessa, Sam rămâne aici peste noapte, așa că pregătește-i dormitorul liber. E periculos să conduci pe șosea la ora asta.

Tessa încuviință din cap privind-și tatăl cu afecțiune. Totuși, nu înțelegea de ce Sam se afla acolo, la ora aceea târzie și nici de ce se ostenise să vină după o săptămână de tăcere.

Când rămăseseră singuri își îndreptă umerii și-și înălță bărbia sfidător. Pe parcursul săptămânii, treptat, se

obișnuise cu gândul că Sam nu o voia în preajma lui. Era clar că îi complica viața și că nu era pregătit pentru asta. La această concluzie ajunsese și în ce o privea, iar acum nu mai dorea să aibă de-a face cu el, ca să nu o determine să se răzgândească în privința hotărârii deja luate legată de viitorul ei.

— Ai venit cu mașina? N-am văzut-o afară, îl întrebă cu o politețe rece.

— Tatăl tău mi-a sugerat s-o țin în garaj peste noapte.

— Ai băut cafea?

— Ceai... și două beri. Tatăl tău e o gazdă perfectă.

Tessa înțelese aluzia... anume că nu fusese acasă pentru a-l servi chiar ea. Brusc se înfurie, nemaifiind în stare să se prefacă.

— De fapt, de ce-ai venit?

Sam se ridică.

— Tu de ce crezi c-am venit?

— Drept să-ți spun, habar n-am. Am bănuir că tăcerea ta înseamnă că nu mai vrei să știi de mine, că m-ai concediat.

— Dar tu vrei să se termine?

În tonul lui nu se simțea nicio nuanță de regret, sau vreo intenție de a-și cere scuze pentru felul în care se purtase cu ea.

— Cred că ar trebui să-ți spun...

— Că nu vrei să te mai întorci? i-o tăie scurt, mijindu-și ochii.

— Să mă-ntorc cu tine? zise ea ținându-și o clipă respirația. Nu-nțeleg...

— Sau nu vrei să-nțelegi. Am impresia că în seara asta te-ai distrat prea bine ca să te mai gândești serios la slujbă.

Asta era culmea! Acum insinua că ea ar fi de vină că nu o căutase timp de o săptămână!

— Da, ne-am distrat grozav. Te-așteptai să mă găsești păzind telefonul?

— Mă așteptam ca, cel puțin, să te găsesc acasă.

— De ce n-ai sunat mai întâi? îl întrebă încercând să-și păstreze calmul.

— Ca să ne dăm întâlnire? replică el pe un ton sarcastic.

Tessa era șocată. Sam îi vorbea de parcă se făcea vinovată de ceva îngrozitor. Nu avea niciun drept să-i reproșeze ceva, după ce o săptămână nu dăduse niciun semn de viață.

Acum chiar că se înfuriase de-a binelea și nu se mai putu abține să nu izbucnească.

— Sperai să mă găsești așteptându-te... cum fac ceilalți? Ai impresia că toată lumea gravitează în jurul tău,

dar nu-i așa. Cel puțin eu nu!

— Credeam că pentru tine slujba asta contează mult mai mult. Dacă îți aduci aminte în anunțul meu, printre altele era menționată și flexibilitatea. Când ai acceptat slujba știai că te poți aștepta la orice. Nu poți spune că nu te-am avertizat. Dacă ai văzut că nu te caut, de ce n-ai sunat?

— Aha, acum am înțeles! Te-ai deplasat până aici fiindcă erai curios cum am să reacționez, nu-i așa? Ți-am rănit orgoliul... te-așteptai să-ți telefonez ca să mă milogesc să mă reangajezi... asta-i problema, nu?

— Ești ridicolă!

Tessa nu-și dădu seama că el se apropiase tiptil decât atunci când fu destul de aproape ca să-i simtă respirația. Vru se să îndepărteze, dar Sam o prinse de încheietură și atunci simți trezindu-se în toată indignarea acumulată în ultimele zile.

— Nu-ți dai seama că ți-am făcut cel mai mare serviciu alungându-se din Beechwood Bridge? Iar acum, când vin să te duc înapoi, apari acasă la nu știu ce oră.

Tessa se smulse să scape din strânsoare, dar el nu-i dădu drumul.

— Știi că ai tupeu, șopti ea, printre dinți, sperând că tatăl ei să nu audă ce se-ntâmplă. Să nu crezi că mă poți trata ca pe vreuna din femeile tale, fiindcă n-ai să reușești!

— Ești culmea! tocmai fiindcă-mi pasă de reputația ta... ca să nu fi luată drept „vreuna din femeile mele” am făcut ce-am făcut.

— Dar ai exagerat și exagerezi și acum... strângându-mă atât de tare.

Luat prin surprindere de remarca ei îi dădu repede drumul, lăsându-i dâre roșii pe mână.

— Scuză-mă... nu-nțeleg de ce trebuie să ne certăm.

— Eu nu mă cert.

Luându-i mâna, Sam începu să-i maseze ușor încheietura până dispăru roșeața și uitându-se la ea cu o privire atât de vinovată că Tessa simți că cedează... că toate deciziile pe care le luase nu mai aveau nicio valoare. Nu te mai uita așa la mine, Sam Wilde! se ruga în gând.

— Ei, cum rămâne? o întreabă el ridicând dintr-o sprânceană. Tessa își trase mâna dintr-a lui. N-am vrut să te rănesc. Nu o rănise decât poate în suflet, dar în momentul acela nu-și putea să-și evalueze sentimentele, cu atât mai puțin să discute cu el acest subiect. Tessa... vorbele ar trebui să fie cea mai corectă formă de comunicare dar, se pare că nouă ne sunt cel mai mare dușman... Ceea ce vreau să-ți spun... dar nu mă pricep cum s-o fac este că... vreau să te-ntorci. Am nevoie de tine la Beechwood.

Tesei nu-i venea să creadă ce aude. Era singurul

bărbat care o făcea să se simtă în felul acela... furioasă, cu o clipă în urmă, iar acum atât de fericită că îi venea să se repeadă și să-l îmbrățișeze...

Știa răspunsul înainte ca el s-o întrebe:

— Te întorci cu mine la New Forest?

Pacientul era un superb câine de vânătoare.

— Crezi că trebuie operat? întrebă Gus.

Sam clătină din cap.

— Da, cred că da. Deja a suferit prea mult din cauza rupturii de ligament. A mâncat ceva?

— N-a mâncat absolut nimic.

Sam mângâie capul mare și zbârlit al câinelui care-i urmărea fiecare mișcare cu ochii negri și vioi.

— Tessa, pregătește, te rog, sala de operații și rade-l. Am să încerc să-i refac articulația.

Tessa încuviință din cap, salutându-l pe Gus cu un zâmbet, în singurul moment de răgaz din după-amiaza aceea, de când se întorsese.

— Ce bine că te-ai întors, Tessa. Ne-a fost dor de tine.

— Grăbește-te, Tessa, vreau să începem cât mai repede, zise Sam privind-o cu răceală.

Nu era surprinsă de tonul lui aspru. Între ei atmosfera devenise tensionată chiar de la început. Parcă regretându-și gestul, Sam se închisese în el încă din timpul

călătoriei, așa că Tessa ajunsese la Beechwood Hall cu nervii încordați la maximum întrebându-se dacă Suzie se mai afla acolo, fiindcă el nu-i pomenise absolut nimic despre ea, nici despre reporteri. Îngrozită să nu dea ochii cu vreunul, coborâse din Porsche, răsuflând ușurată de-abia când văzuse figura calmă a lui Greeley.

Făcuse alegerea corectă întorcându-se acolo? se întrebese în timp ce se pregătea să plece la lucru. Lăsându-l pe tatăl ei să-i dea explicații lui Todd fusese o lașitate din partea ei. Se simțea vinovată față de el, dar plecând foarte devreme nu mai avusese timp să-și ia rămas bun și nici de la Archie și Felix, care rămăseseră peste noapte la niște prieteni. Indiferent ce discutase cu o seară în urmă tatăl ei cu Sam, rezultatul fusese în favoarea lui Sam trebuind să recunoască faptul că tatăl ei îi plăcuse... iar Joe Dance nu era un om ușor de cucerit.

— Nu ești obosită? o întrebă Sam schițând un zâmbet, în timp ce se pregăteau de operație, primul gest spontan din ziua aceea.

— Mă descurc, îi răspunse întorcându-i zâmbetul.

— În care cameră am dormit azi-noapte? zise el punându-și mânușile chirurgicale.

— În camera de oaspeți. De ce întrebi?

— Perna mirosea a parfumul tău.

Tessa își spuse că probabil tatăl ei îi luase perna din

dulap.

— Ai mirosul fin, replică ea pregătind instrumentele.

— Nu mă înșală niciodată. Sam se apropia de ea, dar Tessa simți asta chiar fără să-l vadă. Cum spunea și Gus... și eu mă bucur că te-ai întors. Mi-ai lipsit.

Tessa așteptă să-i dispară roșeața din obraji și de-abia după aceea se întoarse cu fața spre el.

— Honey e pregătită da, mai întâi, vreau să-mi explici ce procedură vei aplica.

— Am să-i înlocuiesc ligamentul cu unul nou făcut din țesuturile adiacente. Există mai multe tehnici... Ai mai văzut până acum vreo ruptură de ligament? comentă el în timp ce Tessa îl urmărea cu atenție făcând prima incizie.

— Am mai văzut, dar asta pare foarte serioasă, nu?

— Câinii de vânătoare sunt animale pline de energie, foarte active, dar acest handicap cred că a făcut-o să sufere mult.

La sfârșit amândoi răsuflară ușurați și mulțumiți.

— Va dura ceva timp până se va reface complet, spuse Tessa, apucându-se să facă curățenie.

— Supravegherea postoperatorie este obligatorie, așa ce-ți vei putea demonstra instinctele materne asupra ei spuse el râzând.

— După o asemenea operație merită să fie răsfățată. Sper că stăpânii ei n-or s-o ia prea repede de-aici.

— Vor trebui să aibă răbdare cu ea. Două, trei săptămâni Honey va fi nevoită să stea în repaus total, iar aici e mai în siguranță.

Restul după-amiezii rămaseră amândoi să supravegheze câinele, dar Honey era un exemplar rezistent și sănătos așa că, deși operația fusese complicată, după anestezie își revenise complet.

Imediat după ora cinci în fața cabinetului opri un camion din care coborî un bărbat.

— E Eustace Mayfield, spuse Sam uitându-se pe fereastră. Nu l-am mai văzut de ani de zile deși ferma lui e în apropiere. Pe vremea aceea avea o cireadă de vaci care dădeau un lapte excelent.

Bărbatul intră urmat de un câine ciobănesc. După ce se salutară, Eustace Mayfield clătină din cap frecându-și bărbia.

— Sam, nu-mi place deloc cum arată Shep. E lipsit de vlagă, obosește foarte repede și vomită tot ce mănâncă. Parcă trage să moară.

— Câți ani are? îl întrebă Sam în timp ce-l examina pe Shep.

— Aproape opt. Dimineața e atât de obosit că nu se poate trezi. Mi-ar pare rău să-l pierd.

— Sper să nu se-ntâmple asta, zise zâmbindu-i încurajator. Oricum, am să-l opresc aici pentru analize. Nu

vreau să pun un diagnostic înainte să știu sigur. Vino luni să-l iei.

— Fără el mă descurc foarte greu. Nu poți să-i dai ceva să se simtă bine ca să nu-l las aici?

Sam clătină din cap.

— Haide, Eustace, știi bine că nu.

— N-are rost să mă cert cu tine, zise fermierul ridicând din umeri dându-se bătut, apoi ciufuli blana câinelui și ieși fără alte comentarii.

— Bietul Eustace, interveni Gus, care auzise discuția de afară. E foarte atașat de câine și ar suferi îngrozitor dacă i s-ar fi întâmplat ceva.

— N-o să i se întâmple nimic, îl asigură Sam.

— Ai idee ce poate fi? îl întrebă Gus.

— S-ar putea să fie vorba de o miastenie, dar sigur voi ști după ce văd analizele de laborator. Chiar acum mă apuc să i le fac.

Tessa tocmai se așezase la birou să completeze fișa câinelui când din cealaltă încăpere se auzi vocea lui Annie:

— Sam, vino la telefon... se apare că acasă au apărut ceva probleme.

Sam se repezi la telefon și după câteva momente se întoarce cu fața răvășită.

— Greeley a prins un hoț, dar mă surprinde că cineva și-ar putea închipui că la Beechwood țin lucruri de

valoare care ar încăpea într-un buzunar.

— Cine poate fi? se miră Gus.

— Habar n-am. Să mergem să vedem. Oricum, aici ne-am terminat treaba, nu-i așa Gus?

— Ia pușca mea dacă vrei, glumi acesta.

— Nicio armă de foc nu-l înlocuiește pe Greeley, spuse Sam zâmbindu-i Tessei ca s-o liniștească.

Dar când ajunseră la Beechwood Hall și el se repezi în casă numai liniștită nu era.

— Bună seara, domnule, îmi pare rău că v-am deranjat de la treabă, îl întâmpină Greeley pe Sam.

Tessa se retrase în spatele lui văzându-l pe Jay zbârlindu-se la intrarea lor și arătându-și colții.

— Ce s-a-ntâmplat Greeley? întrebă Sam.

Din spatele lui Tessa încerca să-l vadă pe intrus.

— Jay l-a surprins în hol și l-a alergat până aici unde am intervenit eu. Să chem poliția?

Sam ridică din umeri.

— Poliția nu poate face mai mult decât noi. Oricum pare speriat de moarte.

— Nici fundul pantalonilor lui nu arată prea bine. De când Juno e în convalescență Jay și-a dezvoltat niște reflexe excelente.

Câinele începu să mârâie mai tare când o rază de soare se așeză pe figura speriată a prăzii sale.

Tessa își acoperi gura cu palma, încercând să-și înăbușe strigătul de surpriză.

Memoria nu putea s-o înșele!

Capitolul 7

— Jay, culcat! Îi comandă Sam. Și spre bărbatul din umbră: Ar fi mai bine să te-appropii și să ne spui cine ești... și ce dorești. Atâta vreme cât te porți cum trebuie câinele nu-ți face nimic. Sau preferi să discuți cu poliția? Tessa privea cu gura căscată fața șoferului în mașina căruia o văzuse pe Suzie. Îl cunoști? o întrebă Sam.

Dar Tessa nu voia să fie ea cea care să-i dezvăluie legătura lui Suzie cu acel bărbat, mai ales că nici nu era foarte sigură.

— Acest domn a mai fost aici, interveni Greeley înainte ca Sam să repete întrebarea.

— Ah, da? se miră el ridicând o sprânceană. Și pe cine ai venit să vizitezi?

— Sunt reporter, zise bărbatul îndreptându-și umerii.

Tessa era mulțumită că nu se înșelase în privința lui Suzie însă, în starea de nervi în care era Sam, calitatea de reprezentant al presei, nu-i garanta reporterului imunitatea.

— Și asta-ți dă dreptul să încalci proprietatea privată? îl apostrofă Sam furios.

— Am venit cu un scop bine întemeiat, spuse bărbatul neluându-i în seamă tonul amenințător.

Sam se încruntă și Tessei nu-i fu prea greu să

observe că începe să-și piardă răbdarea.

— Ce cauți în casa mea? îl întrebă din nou.

— Luați câinele de lângă mine și vă spun.

Sam îl chemă pe Jay lângă el.

— Aștept.

— Am venit pentru urmarea povestit pentru care ziarul la care lucrez i-a plătit o frumoasă sumă de bani. E vorba de povestea în care ești implicat tu și... ea. Și-și întoarse privirea spre Tessa, care rămase înmărmurită în timp ce Sam se răsuci și o privi încruntat. Chiar asta credea... că reporterul venise să discute cu ea? Asta dacă nu cumva ești dispus să-mi dai propria versiune, insistă reporterul. Doar câteva cuvinte, ce zici?

— Acest domn a mai fost aici, s-o vadă pe domnișoara Granger, nu pe domnișoara Dance, interveni Greeley.

— Adică pe... Suzie? Brusc înțelese adevărul.

— Interesant... zise reporterul apropiindu-se de Sam. Să-nțeleg că a existat o încurcătură?

— Nu mai mare decât cea în care am să te bag eu când voi sta de vorbă cu șeful tău și-am să-i spun că ai intrat ilegal în casa mea! Aici n-ai să găsești nimic care să te intereseze, poate doar fanteziile din imaginația ei bogată. N-ar fi trebuit să-i oferi bani. Continuarea povestit ar fi fost mult mai incitantă dacă ai fi lăsat-o să-și aștepte

cei treizeci de arginți. Acum șterge-o de-aici!

Bărbatul ridică din umeri și se îndreptă spre ieșire, aruncând o carte de vizită pe masa lungă din hol.

— Spuneți-i domnișoarei Granger că aștept vesti de la ea. Apoi deschise ușa și ieși, aruncându-le peste umăr o privire insolentă.

— Domnule, acum pot servi ceaiul în bibliotecă, sau preferați câte un cocktail? Întrebă Greeley imperturbabil.

Atmosfera tensionată se destinsese imediat și Tessa îl văzu pe Sam relaxându-se, apoi luând cartea de vizită de pe masă și rupând-o în bucăți.

— Eu îmi torn un whisky. Tu ce bei, Tessa?

— Prefer un ceai. Și se așeză pe canapea.

În sfârșit Sam aflase despre Suzie și ea se simțea ușurată. Dar cum primise el această veste? În momentul aflării adevărului expresia lui fusese greu de descifrat. Putuse accepta că ea, Tessa, dăduse acele informații, dar nu putea concepe, chiar pus în fața faptului împlinit că Suzie îl dezamăgise. Când Sam se așeză alături pe canapea își lăsă capul în jos evitând să se uite la el, dorindu-și ca Greeley să se întoarcă mai repede cu ceaiul, apoi auzi clinchetul gheții în pahar și se înfioră când el își puse palma rece pe brațul ei.

— Cred că-ți datorez scuze.

— Îmi pare rău că a trebuit să afli în felul acesta.

— De ce nu mi-ai spus? Știi, nu-i așa?

— Da, știam.

— De unde?

— Am văzut-o pe Suzie cu el în mașină.

— Și de ce nu mi-ai spus?

— M-ai fi crezut? În plus, nu eram sigură că e reporter. Putea fi un prieten. Am încercat să mă disculp, dar nici nu voiam să acuz pe nimeni. Poate mă înșelasem. Așa că nu-mi rămăsese decât să sper că până la urmă adevărul va ieși la iveală.

— Trebuia să fi insistat... poate că așteptam să mă convingi.

Tessa îl privi pe sub sprâncene.

— De-asta mi-ai spus să plec de-aici? Credeai că-ți voi face mai multe necazuri?

— La început, când a apărut articolul, am crezut ori că ești atât de naivă încât să stai de vorbă cu un reporter care a denaturat adevărul, ori că ai mințit intenționat. Oamenilor le place să-și imagineze că au o cât de vagă legătură cu lumea televiziunii.

— Mie nu, zise Tessa posacă. Era îngrozitor că gândise în felul acela despre ea. Nu meritase nici măcar s-o bănuiască. Se ridică încercând să-și mascheze durerea mergând cu capul în jos până la șemineul în care, în seara aceea, nu fusese aprins focul și care era la fel de gol ca și

sufletul ei. Dar, cel puțin, Sam fusese sincer cu ea și trebuie să ai mare curaj ca să fii atât de sincer.

Când Sam se apropie și o întoarce ușor cu fața spre el, ochii Tessei înotau în lacrimi.

— Te rog, nu te simți jignită pentru ce ți-am spus. Ai fi preferat să tac și doar să-mi cer scuze? Tessa scutură din cap, făcând eforturi să-și rețină lacrimile. Nu... nici nu știu cum să mă port cu tine, îi mărturisi el. Ești atât de tânără și atât de onestă că asta mă pune în mare încurcătură, fiindcă eu sunt obișnuit cu oameni care știu să se prefacă. Până și reporterul acela... habar n-am cine e, nu l-am cunoscut în viața mea și, totuși, uite ce mi-a făcut. Asta-i prețul succesului; nu-ți cunoști prietenii, cu atât mai puțin dușmanii. Și o trase încet spre el, iar Tessa văzându-i expresia tristă abia se abținu să nu-i încolăcească gâtul cu brațele.

— Aș vrea să mă fi cunoscut mai bine, Sam, zise ea cu respirația întretăiată, încercând să reziste tentației de a-și ridica fața spre el și să-i atingă buzele ca să-și potolească durerea ce-i cuprinsese tot corpul. Îl dorea atât de mult, dar nu știa că o asemenea plăcere poate provoca durere. În brațele lui era pentru prima dată când încerca acel sentiment de împlinire totală și completă.

— Uită-te la mine, Tessa.

— Sam, eu...

— Tinerețea și onestitatea nu te protejează împotriva mea. Atracția sexuală dintre un bărbat și o femeie, este mult mai puternică... știi, probabil, iar eu încerc să câștig o bătălie, deja pierdută chiar din momentul în care te-am cunoscut, îi spuse ațintindu-și ochii asupra ei, privirea lui îngrozind-o și captivând-o în același timp.

Tessa nu știa cum să reacționeze. În brațele lui se simțea minunat, dar Sam reușise și s-o sperie.

Să fi fost de vină avertismentul lui, sau tumultul pasiunii ce-i cuprinsese întreaga ființă? Se înfioră de plăcere când Sam își trecu degetul peste pielea fină din spatele urechii și în jos, pe gât și simțind gustul buzelor lui atât de dulci și fierbinți, Tessa își pierdu șirul gândurilor, începu să tremure și-i încolăci gâtul cu brațele. La început sărutul lui fu blând, tandru, apoi din ce în ce mai pătimaș, nemaiputându-se împotrivi nici degetelor care îi descheiau nasturii și palmelor care-i mângâiau sânii. Copleșită de dorință se lăsă purtată pe valurile pasiunii.

— Știi unde vom ajunge? îl auzi murmurându-i în păr.

Cuvintele lui o ispiteau dar, ca de obicei, exprimau și un avertisment. Se putea opri dacă voia? Putea rezista tentației de a începe o aventură cu el? Era atât de îndrăgostită încât să-i cedeze?

— Sam, dacă ăsta e un joc... îi șopti cu vocea tremurând... atunci eu nu-i cunosc regulile. Nu... nu l-am

mai jucat niciodată. Sam încruntă din sprâncene și rămase pe gânduri, în timp ce ea îi mai confirmă o dată scuturând din cap, simțindu-și obrajii arzând de rușine. Are vreo importanță? îl întreabă cu voce slabă.

— Da... da, are importanță... una chiar foarte mare, zise el clătinând din cap. Te pricepi de minune să strici cheful unui bărbat.

— Sam... Reacția lui o nedumerea. Ți-am spus adevărul, trebuia, fiindcă părerea ta despre femei...

— Părerea mea despre femei n-are nicio legătură cu tine, spuse el dându-i drumul din brațe. Îmi pare rău... nu trebuia să mă port așa cu tine.

— Dar a fost minunat... adică... am vrut să mă săruți...

— Știi cu cine te-ai sărutat?

— Da... cred că da, se bâlbâi Tessa cuprinsă de panică. Își încheie nasturii înfrigurată, apoi rămase încremenită de parcă prăpastia ce se căscase între ei era prea adâncă pentru a mai reuși să se apropie de el. În privirea lui glacială se putea citi că, indiferent ce ar mai fi spus ea, îi pierise tot entuziasmul.

Sam se îndepărtă îndreptându-și umerii nepăsător, de parcă ar fi fost obișnuit cu asemenea scene. Simțind că i se moaie picioarele Tessa se așează pe canapea, dar imediat tresări auzind o bătaie în ușă.

— Intră, Greeley, zise Sam, fără măcar să se întoarcă.

Greeley, care nu părea să fi observat atmosfera tensionată, așază pe măsuță tava de argint cu ceștile de ceai, mutând câteva ziare împrăștiate.

— Știi, cumva, unde-a dispărut Suzie? îl întrebă Sam. Tessa îl privi surprinsă.

— Da, domnule. Domnișoara Granger tocmai a sosit și a urcat în camera ei.

— Mulțumesc. Tessa, nu ne aștepta la masă. Suzie și cu mine cinăm în oraș. Și trecu pe lângă ea fără măcar să-i arunce o privire. Greeley, o anunți tu pe doamna Pearson?

Greeley rămase tăcut lângă ușa care se închise în urma lui Sam, în timp ce Tessa încerca să-și revină din soc. Nu-i venea să creadă ochilor scena la care tocmai asistase. Greeley se apropie și-i turnă apă fierbinte în ceașcă, treabă ce păru că-i ia o veșnicie, în vreme ce ea abia se abținea să nu izbucnească în plâns.

Sâmbătă dimineată când deschise ușa bucătăriei o văzu pe doamna Pearson care prepara micul dejun.

— Bună dimineată, scumpo! Stai jos. Tocmai am pregătit sucul de portocale, zise aceasta luptându-se cu o farfurie aburind de pilaf cu peste. Tessa, care hotărâse să sară peste micul dejun se așază și-și turnă suc într-un pahar pentru a nu-i trezi suspiciunile. Servește-te, o invită

doamna Pearson, punând farfuria pe masă. Mirosea îmbietor, dar Tessei nu-i era foame.

— Cred că în dimineața asta n-am să mănânc decât niște cereale, sau un fruct.

— Nu începe și tu! Ce se-ntâmplă în casa asta? Tessa o privi nedumerită. Domnul Wilde și domnișoara Grange au plecat tot fără să mănânce... iar eu am pregătit atâta mâncare...

— Domnul Wilde a plecat?

— Acum o oră. N-au mâncat nimic, doar cafea au băut. Spune și tu, cine poate trăi cu o cafea o zi întreagă?

Dar Tessa nu făcu niciun comentariu; inima ei era cu totul în altă parte. Era limpede că Sam intenționa să o țină cât mai departe de el, să rupă orice legătură s-ar fi înfiripat între ei cu o seară în urmă. Oricum, nu avea de ce să-și facă probleme, fiindcă ea pricepuse aluzia. Era destul de isteată, chiar dacă nu mai trecuse prin asemenea situații, ca să înțeleagă faptul că el nu dorea să se implice într-o relație din care poate n-ar fi avut nimic de câștigat. Deși s-ar fi distrat un timp pe seama ei, o legătură cu o femeie lipsită de experiență nu era deloc plăcută.

În acel weekend avu suficient timp să se gândească la ceea ce făcuse.

Nu numai că fusese atât de proastă să creadă că era o femeie care-l putea interesa pe Sam, dar își pierduse

complet capul, confirmându-i bănuiala. Fusesse respinsă imediat ce el realizase că e complet lipsită de experiență și că-i înșelase așteptările.

De ce altceva să-l fi interesat persoana ei tocmai pe Sam Wilde?

Măcar de-ar reuși să-și scoată din minte acele obsesii!

Luni dimineață, gândul că va trebui să meargă la cabinet o făcu să roșească. Cum de-l lăsase să o sărute în felul acela și... să recunoască în sinea ei că voia să facă dragoste cu el?

Răsuflă ușurată când nu văzu Porsche-ul parcat afară. Indiferent unde dispăruseră cei doi, era limpede că nu intenționau să se întoarcă prea repede!

Eustace Mayfield îi făcu semn cu mâna din camion și coborî.

— Faci riduri dacă stai încruntată, râse el.

— Bună dimineața, domnule Mayfield, îl salută Tessa zâmbind. Când deschise ușa, Gus îi întâmpină alături de Shep, care dădea vesel din coadă.

— Shep! Eustace se luminează la față și luă câinele în brațe. Gus, care e verdictul?

— Sam ți-a lăsat niște medicamente care-l vor ajuta pe Shep să-și revină. Vino în birou să discutăm.

Cei doi dispărură lăsând-o pe Tessa să se

pregătească pentru o nouă zi de muncă. Indiferent de atitudinea lui Sam față de femei, în privința animalelor nu lăsa niciodată treburile neterminate. Gândul i se înfipse în inimă ca un cuțit, făcând-o să șovăie în privința hotărârii de a-l trata pe mai departe cu indiferență și asta pentru că îl admira mai mult decât pe oricare alt bărbat. Era posibil ca televiziunea să-i fi alterat adevăratele sentimente, fiind nevoit să trateze lucrurile cu superficialitate? Sau poate nimic nu-i putea topi așchia de gheață din inimă, înfiptă acolo, pentru totdeauna, de femei precum Suzie Granger.

Ploaia cădea în rafale, răpăind cu zgomot în ferestrele cabinetului. Tessa se uită la ceas, întrebându-se dacă Sam va apărea în după-amiaza aceea.

— Dacă nu vine într-o jumătate de oră, deschidem noi sala de operații, spuse Gus, parcă ghicindu-i gândurile.

Tessa încuviință apoi se duse în camera de recuperare să-i șteargă lui Honey ochii care lăcrimau. Articulația câinelui se vindeca repede și frumos.

Din verandă se auziră voci și Tessa se ridică ascultând cu atenție.

Sosise Sam?

Se spală pe mâini, se șterse, apoi deschise ușa încet și intră în sala de așteptare.

Dacă era el, cum să reacționeze? Când ușa se deschise inima îi tresări în piept.

— Bună! o salută zâmbind bărbatul. În spatele lui apăru un altul îmbrăcat aproape identic. Cei doi cărau înăuntru genți mari și trepieduri. Apoi își făcu apariția o femeie brunetă, cu părul strâns în coadă de cal. Toți trei erau uzi din cap până în picioare.

— Tessa? Sunt Marge Brinkley... coordonatorul serialului.

— Boris Wakeman... sunetist... mă bucur să te cunosc, se recomandă tânărul cu o claie de păr în cap.

— Eu sunt Damien... operatorul, încheie cel mai în vârstă. Scuză-ne că am dat buzna așa, dar afară e iadul pe pământ. Ești ocupată? N-am întârziat?

Tessa reuși să deschidă gura și să le spună că nu au început încă operațiile.

— Ți-a spus Sam că sosim... nu? o întreabă Damien, lăsând bagajele pe una din banchete.

— Sunteți echipa de la televiziune? murmură Tessa.

— Nu-ți face probleme și vezi-ți de treabă. În următoarele săptămâni te vei obișnui cu prezența noastră.

Apoi Tessa auzi râsete afară și îndreptându-și ochii spre ușa deschisă, zări silueta unei femei.

— Bună, Tessa? îi strigă Nina Graham. Sper că Sam nu te-a speriat cu povesti de groază despre filmări.

Tessa nu avu timp să-i răspundă fiindcă imediat își întoarse privirea spre bărbatul ce apăruse în prag. Cum îl

văzu își simți inima zbătându-i-se în piept.

— Bună, Sam, bâigui schițând un zâmbet, dar în vacarmul din jur nu-i auzi răspunsul, apoi înăuntru năvăliră câteva persoane și îl pierdu din ochi. Acum aștepta să apară și Suzie, întrebându-se cum va reacționa când se vor afla față în față, dar când ușa se închise realiză că Sam venise fără Suzie... și că nimeni nu-i pomenise numele.

— Locul e foarte potrivit și-acum îmi dau seama de ce te-a ales Sam. Ai mai lucrat în televiziune? o întrebă Damiem.

Tocmai voia să-i răspundă că Sam îi vorbise în linii mari despre filmări, dar ceva o opri. Oamenii aceia care dăduseră buzna acolo, neținând seama de regulile stricte ce se impuneau într-o clinică veterinară, veniseră la invitația lui Sam, așa că, deși nervoasă, își încleștă maxilarele, abținându-se să-i dea o replică tăioasă, gândindu-se și la faptul că Sam îi ceruse și... flexibilitate.

— Nu, n-am lucrat în televiziune, răspunse, uitându-se după Sam. Scuză-mă, dar trebuie să mă ocup de pacienți.

Noroc că Damien își îndreptă atenția în altă parte, așa reușind să scape. Oare, Sam uitase că trebuia să deschidă sala de operații? Cu o hartă întinsă pe masă, echipa deja se apucase să stabilească locul unde va începe

filmările.

— Sunt aici, îl auzi pe Gus strigând peste capetele aplecate, apoi pe Annie rugându-i să se mute alături, în casa lor, ca să elibereze cabinetul. În sfârșit îl zări pe Sam, care încerca să facă ordine în sala de așteptare, unde începuseră să apară primii pacienți, între care un doberman, ce ocupa aproape tot spațiul.

— Mai întâi ne ocupăm de asta, îi șopti Sam și, înainte să realizeze ce-i spusese, se trezi cu lesa în mână, conducându-l pe Frederick în camera de tratamente. Ultima oară când l-am văzut se simțea bine, zise, încercând să-l convingă pe Frederick să stea liniștit pe masa de operații, dar câinele își arată colții, amenințător, ținându-l la distanță.

— Probabil că e agitat din cauza forfotei de-afară, își dădu ea cu părerea, întrebându-se unde o fi stăpânul câinelui, apoi deschise ușa și văzu femeia care se antrenase într-o discuție cu un bărbat din echipa de filmare. Clienții sunt mai interesați ce se-ntâmplă aici decât de animalele lor, adăugă ridicând din umeri și privindu-l pe Sam cu subînțele.

El făcu o grimasă și nervos o chemă înăuntru pe stăpâna câinelui.

— Nu-i așteptam decât la mijlocul săptămânii, mormăi el nemulțumit.

— Dacă ai fi venit mai devreme ai fi pus de la început lucrurile la punct, indiferent când ar fi sosit.

După ce terminară cu Frederick, Tessa ieși să aducă următorul pacient.

Sam se uită încruntat la pisica din brațele ei.

— Cine e? Unde-i este stăpânul? Nu-mi spune că nici pe el nu-l găsești. Ce naiba se petrece aici?

— E Thomas, motanul doamnei Frobisher și are urechea sfâșiată. Ea n-a vrut să intre fiindcă nu suportă să vadă sânge. Damien îi ține de urât în sala de așteptare.

Tocmai când Sam se apleca să-l mângâie pe Thomas, de afară se auziră hohote de râs. Enervat, se repezi și deschise ușa strigând celor de afară:

— Terminați cu gălăgia, aici se muncește. Tessa se întrebă de ce era nervos. Doar era limpede că locul acela urma să fie transformat în platou de filmare. Mi-e teamă că ne vor mai deranja puțin. Eu am vrut să-i duc direct la Beechwood Hall, dar Nina a insistat să intre în atmosfera de lucru a cabinetului.

Tessa nu avea nevoie de explicații: vedea și singură ce se petrece acolo.

— E cabinetul tău și treaba ta ce faci cu el.

— Da, e treaba mea și va trebui să lucrăm avându-i în preajmă.

— Nu trebuie să-mi amintești că flexibilitatea face

parte din obligațiile mele de serviciu, replică Tessa, strângând pisica în brațe.

— Nu, nu-i nevoie să-ți amintesc, o știi foarte bine, se răsti el, speriiind motanul care începu să se zbată în brațele Tessei.

— Pacientul tău e sensibil la tonul pe care vorbești, îl atenționează Tessa.

— Tonul meu...?

Tessa îl lăsă pe Thomas încet pe masă și motanul se zbârli furios.

— Vorbește-i... fă-i ceva! mormăi Sam exasperat aplecându-se într-o poziție incomodă ca să examineze urechea rănită.

— Ce să-i spun? întrebă Tessa, încercând să-l apuce pe Thomas de o lăbuță, tocmai când acesta se pregătea să protesteze la tratamentul la care era supus.

— Orice! Nu mă pot apropia de el. Potolește-l!

— N-am bancheta magică s-o întind asupra lui ca să-l cumințesc!

— Parcă nu-ți era frică de pisici. Fă ceea ce faci în mod obișnuit!

— Nici ziua de astăzi nu e una obișnuită, nu? zise ea uitându-se la ghemul de blană zbatându-se în brațele lui Sam, care se ferea să nu fie zgâriat. Uite, vezi, simte că ești nervos.

— Eu, nervos? se miră el ridicând din sprâncene. Prinzând momentul de neatenție, Thomas îi scăpă din brațe și o zbughi pe ușa întredeschisă. Vezi ce s-a întâmplat, se plânse el, în ironie.

— Nu e vina mea!

— N-am spus că e vina ta.

— Am simțit-o din tonul pe care-mi vorbești.

— Nici mie nu-mi place să-mi spui că sunt nervos. Eu niciodată nu mă enervez. Asta e unul din principiile mele.

Tessa oftă simțindu-se la capătul răbdării.

— Totuși, astăzi ai răbufnit și te-nțeleg de ce.

— Poftim?

— Dacă ai acorda mai mult timp cabinetului în loc să te ocupi de o întreagă echipă de fotbal, nu ți-ai mai vărsa nervii pe o pisică neastâmpărată.

— Știi că ai tupeu. Îmi vorbești de meseria mea...

— Credeam că meseria ta este aceea de a te ocupa de animale. Credeam că ești medic veterinar! Îl atacă ea cu vehemență.

Sam întinse spre ea un deget acuzator.

— Aha, deci asta te deranjează, domnișoară. De fapt, nu echipa de filmare, sau pisicile neastâmpărate îmi creează probleme, ci femeile ca tine, care cred că au răspuns la toate problemele existențiale!

Tessa tresări surprinsă, recunoscând că, într-un fel,

avea dreptate, dar cine se credea el ca să-i vorbească în felul acela?

— Ești omul cel mai egoist pe care l-am cunoscut vreodată, izbucni, roșindu-se la față.

— M-am săturat de aprecierile tale, se răsti el, exact în clipa în care ușa se deschise și în prag apăru Damien cu aparatul de fotografiat la ochi.

— Zâmbiți, vă rog...! Minunat...!

Iar Tessa descoperi cu uimire că zâmbetul reflex care-i apăru pe buze era la fel de fals, de profesional, ca cel schițat de Sam.

Capitolul 8

Cu asta se crease un precedent.

Însemna că Sam își impusese voința, iar Tessa, cu voia sau fără voia ei, urma să participe la filmări și asta mai mult ca sigur, fiindcă după câteva probe în fața camerei de luat vederi, Damien o informase încântat că are un talent actoricesc înnăscut.

Aruncată direct în vârtejul filmărilor, atenția era tot timpul distrasă ba de bâzâitul vreunei camere de luat vederi, ba de vreun obiect care i se rotea pe deasupra capului cum ar fi microfonul „păros”, ceea ce-i amintea că permanent era urmărită. Dacă incidentul cu Thomas trecuse... și Thomas era doar o pisică, se întrebă cum se descurca Sam filmând replica cea mare și mai periculoasă a acestuia. Îi ceruse Ninei să îmblânzească leii firoși? Realizând că începe să devină cinică, în următoarele zile evita orice confruntare cu Sam, dar într-o dimineață când el răspunse la telefon se trezi înghesuită lângă el în același spațiu îngust al biroului.

— Acum unde mai ai de gând să te ascunzi? o ironiză el după ce puse jos receptorul.

— Oriunde se află camere de luat vederi și microfoane dar, după cum observ, slabe speranțe să găsesc un asemenea loc.

— Să-nțeleg că nu ți-ar plăcea să lucrezi în televiziune, râse el.

— Prefer o existență mai puțin agitată.

— Adică să stai în picioare toată ziua cu muștele roind în jurul tău?

— Cam așa ceva.

Sam ridică din umeri privind-o cu ironie.

— Fetele angajate de Nina sunt plătite destul de bine, apoi ar mai fi vorba de faimă, relații și viitoare contracte, pentru că, trebuie să recunoști că până la urmă te-ai descurcat foarte bine. În plus, chiar tu mi-ai zis că ești un fan al serialului.

— Acum cu atât mai mult, dar asta nu mă-mpiedică să afirm același lucru despre orice produse de larg consum, să zicem detergenți... înghețată... șampon de păr... anume că aplicând corect formula totul iese perfect... ambalajul contează.

— Deci, asta e părerea ta... ce-i drept nu prea măgulitoare?

— Nu te-ai săturat de complimente?

— Tu nu mi-ai făcut niciunul.

— Ce nevoie ai de complimentele mele?

— Cărui bărbat nu-i place să fie flatat de femei?

— După un timp, până și vedetele încep să se sature de laude și celebritate. Eu nu-ți aduc nicio critică fiindcă

știu cu cât de multă seriozitate te-ai dedicat acestui serial. Nu cred că as face față unei asemenea tensiuni.

— În sala de operații ești supusă unei tensiuni mult mai mari. Te-am urmărit cu atenție. Niciodată nu intri în panică și nu-ți pierzi controlul. Orice s-ar întâmpla îți păstrezi calmul... Crezi că azi vom avea de-a face cu vreo pisică năbădăioasă?

— Nu, nu cred, dar nici ziua nu a fost dintre cele mai calme, zise Tessa râzând, ca să detensioneze atmosfera.

— Am putea evada într-un loc anume unde să nu fim deranjați nici de pisici, nici de aparatele de filmat.

— Unde?

— Eustace Mayfield era la telefon. Spunea că Shep reacționează bine la tratamentul de neostigmină pe care i l-am prescris. E un motiv serios să merg până acolo ca să verific, dar am nevoie de un ajutor. Te oferi? Încerc să mă revanșez pentru durerile de cap pe care ți le-am provocat în ultimele zile.

— Și filmările?

— Ce-i cu ele? Băieții se descurcă și fără noi, iar Gus poate avea și singur grijă de sala de operații.

— Atunci mi-ar plăcea să merg cu tine.

Viața alături de Sam era ca senzațiile pe care le încerci într-un montagne russe; cu emoții pe care nu și le putea controla... Acum spunea că îl urăște, iar în

momentul următor că...

Tessa simți un val de căldură inundându-i trupul. Că ce? Ce simțea cu adevărat pentru Sam Wilde? Era confuză, ceea ce nu i se mai întâmplase până atunci. Sam pusese stăpânire pe mintea ei de când îl cunoscuse și nu putea scăpa de această obsesie oricât ar fi încercat.

— Hai să adunăm câteva lucruri, îi propuse el. Eustace zicea că ar vrea să examinez și câteva vaci, așa că-mi iau trusa... dacă-mi amintesc unde-am pus-o. Ah, unde-o fi lăsat-o? bombănea în timp ce căuta prin dulapuri. Ce-am făcut în weekend...? Am plecat la Londra... am trecut pe la cabinet după ce am lăsat-o pe Suzie la aeroport... Nu, am luat-o cu mine... probabil am uitat-o acasă la Nina, fiindcă n-am vrut să las peste noapte medicamentele în mașină.

Tessa îl privea perplexă, mirându-se cum putea vorbi cu atâta ușurință despre cum schimbase o femeie cu alta.

— Nu te interesează să vezi cum arată o fermă de animale? o întreabă el luând expresia ei șocată drept reticență față de propunerea sa.

— Nu... adică da, se bâlbâi ea, încercând să se dezmeticească. De fiecare dată Sam reușea să-i insufle o stare de bine exact înainte să facă o remarcă sau vreun gest care s-o întristeze. Dar la ce altceva se putea aștepta de la el?

— Atunci ce mai așteptăm? Dă-i zor.

Tessa luă cealaltă trusă, iar el ieși să-l anunțe pe Gus. Categorie, Sam avea darul de a-i indispupe pe cel din jur și o făcea în mod intenționat.

De afară se auzi motorul Porsche-ului.

Sam Wilde era exact cum îl caracterizează Archie și Felix, deși atunci ei se referiseră la tehnicile folosite de el în televiziune.

Un maestru al efectelor speciale!

Green Farm era o fermă bogată cu pământuri mănoase și pășuni pe care pășteau cirezi de vite.

— Eustace s-a descurcat foarte bine, îi explică Sam în timp ce intra cu mașina pe alee. Sper să-și convingă familia să se ocupe în continuare de fermă după ce el se va retrage. Băiatul cel mare e avocat, dar pe Greg, pe care nu l-am mai văzut de ani de zile, sper să-l fi convins să preia ferma.

— Tatăl tău vizita des Green Farm?

— Îmi pare rău s-o spun, dar nu prea avea timp să stabilească contacte cu fermierii din împrejurimi.

— Deci, prin Shep, s-a reînnotat legătura.

— Sau o fi fost providența, replică Sam întorcând capul spre ea. Privirile li se încrucișară, iar Tessa se întreabă ce voise să spună prin vorbele acelea. Deși până atunci îl ținuse la distanță, sub privirea lui simțea că

cedează. Dacă va reacționa la fel de fiecare dată când se uita la ea, ar fi fost bine să-și amintească modul în care se purta cu Suzie și cu Nina. Probabil că și ele căzuseră victime aceluiași zâmbet, aceleiași priviri, aceleiași intimități pe care știa s-o creeze pentru a face o femeie să se simtă în centrul atenției lui.

Mașina se îndrepta spre casa din cărămidă roșie, cu un aspect foarte îngrijit pentru o fermă de animale.

— E un loc deosebit, nu-i așa? zise Sam și deschizând portiera se dădu jos din mașină.

— E foarte frumos aici, răspunse Tessa trăgând în piept aerul proaspăt.

— Bună, Sam! se auzi vocea unei femei care ieșise din casă să-i întâmpine.

— Betty... ea e Tessa, făcu el prezentările.

— Eustace mi-a vorbit mult despre tine, i se adresă Betty zâmbindu-i, apoi către Sam: intrați să beți un ceai, sau începeți chiar acum?

Sam făcu o mutră mirată.

— Ce să-ncepem? Sper că soțul tău n-are de gând să mă pună la cine știe ce treabă. La telefon nu mi-a spus decât de Shep și de câteva vaci.

— Știi cum e Eustace. Îl găsești în birou cu Greg și cu administratorul fermei. Cunoști drumul, nu? îl întrebă Betty apoi, luând-o pe Tessa de braț: între timp, noi două

ne vom cunoaște mai bine... la o ceașcă de ceai.

După plecarea lui Sam, Betty o conduse pe Tessa înăuntru. Interiorul era complet modernizat, cu covoare groase și perdele asortate la ferestre.

— Aveți o casă foarte frumoasă, doamnă Mayfield.

— Spune-mi Betty!

Apoi Tessa o urmă în bucătărie utilată cu facilități de ultimă oră.

— Da... e neobișnuit pentru o casă de țară, nu-i așa? Cine vine pentru prima dată la noi se așteaptă să vadă numai lucruri vechi, dar eu și Eustace am redecorat-o atunci când Gregory s-a întors acasă.

Tessa de așeză pe un scaun și o urmări pe Betty Mayfield cum pregătește ceaiul.

— Gregory e mezinul?

— Da... a terminat liceul agricol și se va ocupa de afacerile fermei după ce Eustace se va retrage. Betty aduse pe masă ceaiul și fursecuri. Cel mare locuiește la Londra, e avocat și nu-i place viața la țară. Pentru noi hotărârea lui Greg a fost o mare ușurare... de asta... ne-ar plăcea ca Sam să se ocupe de partea veterinară. Eustace vrea astăzi să-l convingă. Cu Gerry n-a reușit... dar acum că Sam e acasă...

— Temporar, o atenționă Tessa, știind că Betty Mayfield aștepta o replică la vorbele ei. Sam mai are și alte

obligații... televiziunea... cabinetul de la Londra.

— Da... cu televiziunea are mare succes. Eu l-am avertizat pe Eustace să nu se entuziasmeze până nu are un răspuns.

— Îl cunoașteți bine pe Sam?

— Întotdeauna mi-am zis că seamănă puțin cu Else. Nici ea nu s-a acomodat în Beechwood chiar de la început. Apoi a cunoscut un bărbat bogat care i-a oferit ce nu putea Gerry și s-a măritat cu el. Îmi pare bine că ea și Sam s-au împăcat înainte de moartea ei acum câțiva ani. Zâmbind, Betty continuă, dar nu pe un ton insinuant: Sam are nevoie de un stimulent, de cineva care să-l determine să rămână. După plecarea Elsei nu l-a mai legat nimic de aceste locuri. Tessa doar încuviință din cap, nevrând să comenteze subiectul. Nu că Gerald n-ar fi fost un tată bun, continuă Betty, dar Sam a fost mai mult plecat, la școli, la facultate, venind acasă numai în vacanțe și, uneori, să dea o mână de ajutor la cabinet, așa că nu e de mirare că acum îi e greu să se hotărască. Totuși, azi mi s-a părut schimbat... de mult nu l-am mai văzut atât de bine dispus. L-o fi influențând vreo femeie de prin partea locului?

Tessa se uita la Sam cum examinează una din vacile lui Eustace, dar gândul îi era la întrebarea lui Betty. Dacă Sam se schimbase, era greu să pună această transformare pe seama unei femei... dar, necunoscând-o pe Betty foarte

bine se abținuse să-i spună acest lucru, nici chiar sub formă de glumă.

În clipa aceea, Eustace își mușcă buza, părând îngrijorat când Sam desfăcu botul umed al animalului.

— Mă îngrijorează culoarea palidă a gingiilor, zise el.

— Nu, arată bine. La rasa Guernsey și Jersey e ceva normal, îl liniști Sam.

Cu șiretenie de vulpoi bătrân, Eustace îl convinsese să-i examineze întreaga cireadă, de altfel perfect sănătoasă, simțind încă de la început că văcuțele bălțate cu ochi strălucitori și languroși îi treziseră interesul. Shep fusese doar pretextul pentru a-l aduce acolo. Acum tocmai o examina pe ultima.

— Vreau să mă uit puțin și la ugerul ei.

— Mai ai timp? îl întreabă fermierul.

Sam își ridică privirea spre el râzând.

— Șmecherule, credeai că nu m-am prins ce pui la cale?

— Cine, eu? îi răspunse Eustace făcând o mutră nevinovată. Ce să pun la cale? Mă gândeam doar... am înțeles că nu te ocupi de fermele din jur.

— Nu... și tu știi de ce.

— Mda... hmm... televiziunea, nu? Bănuiesc că te ține foarte ocupat, zise el oftând, uitându-se la Sam cum palpează ugerul. Și cu vițeei ce-am să fac? N-ai văzut în

viața ta ceva mai drăgălaș... dar trebuie vaccinați... deparazitați...

Sam își înălță capul și Eustace se opri, apoi își țuguie buzele și începu să fluiera.

— Dacă o să am timp... dacă! De viței o să ne ocupăm mai târziu. Acum lasă-mă să termin cu ele.

Tessa îi asculta discutând, surprinsă de bunăvoința lui Sam față de fermier. Probabil că la asta contribuia și faptul că se cunoșteau de multă vreme dar, chiar și așa, fiindcă inițial, nu venise decât să-l vadă pe Shep. Sam se lăsase convins extrem de ușor.

Gregory, care chiar atunci intră în țarc semăna foarte bine cu tatăl său. Întreaga după-amiază îl ajutase pe Sam, ascultându-i în tăcere explicațiile. Amintindu-și singura remarcă pe care o făcuse, anume că de-abia așteptase să învețe mai multe de la el. Tessa se încruntă și rămase pe gânduri. Era limpede că Eustace îl chemase pe Sam la Green Farm pentru a încerca să-l convingă să se ocupe de animalele de la fermă, deși știa că intenționa să vândă cabinetul.

— Și cu deparazitarea cum facem? îl întrebă Eustace ceva mai târziu, când mai veni vorba despre viței. Ce propui?

Tessa nu se aștepta ca Sam să răspundă provocării, dar răspunsul veni imediat:

— Ți-aș recomanda să-i vaccinezi cu Dictol. E puțin mai scump, dar merită banii. Ai niște viței bine îngrijiți.

— Mă bucu că mi-o spui.

Tessa își ținu respirația și rămase încordată când îl auzi pe Gregory plusând:

— Am un prieten care acum șase luni și-a cumpărat o fermă în Rhillswood... Crezi că vei avea timp să te ocupi de amândouă?

Tessa simți un fior rece pe sira spinării, poate fiindcă întreaga după-amiază anticipase un răspuns negativ din partea lui Sam, iar acum nu se mai putea eschiva.

— Vreau să fiu cât se poate de sincer cu voi, spuse Sam. Nu mă ocup de animale de fermă, fiindcă efectiv nu pot garanta că o pot face permanent. De-asta m-ați întrebat, nu?

— As minți să spun că nu, Sam. Am nevoie de un medic veterinar bun și până acum n-am avut încredere în niciunul. Pentru un fermier e un blestem dacă nu-și poate găsi un veterinar bun, recunoscui Eustace.

— Nu vreau să te-ncurc și mai mult, se scuză Sam. Peste șase luni dacă dispar, sigur n-ai să-mi mulțumești.

— Îmi asum riscul, insistă Eustace cu încăpățânare.

— În plus, în momentul de față, la cabinet am treabă până peste cap...

— Aștept să te eliberezi.

— Mă pui în situația de a-mi fi greu să te refuz.

— Pentru că vreau să accepti.

Tessa simți că i se moaie picioarele auzindu-l pe Eustace hohotind. Neputându-se uita la fața lui Sam, se apucă să adune instrumentele folosite și se grăbi spre spălător, unde se apucă să le frece cu mult zel, dând drumul tare la jetul de apă ca să acopere vocile celor doi bărbați.

După mai bine de o jumătate de oră, când ieși din spălător, îl văzu pe Sam dând mâna cu cei doi, dar pe figurile lor nu se putea citi altceva decât oboseală.

— Haideți în casă să luăm împreună o gustare și să vă răcoriți. Uite că și câinele a făcut un efort ca să te vadă, adăugă când Shep ieși din coteț. Acum mănâncă fără să vomite și, după cum observi, a început să meargă destul de bine. Îți mulțumesc Sam și-ți rămân dator.

— Nu-mi datorezi nimic în plus decât ce e trecut pe chitanța de plată.

— Pe curând, Sam, zise Gregory luându-și rămas bun, plecând apoi să mulgă vacile.

— Mă bucur că ai rezolvat problema cu Gregory. Acum, poate vei avea mai mult timp să stai cu Betty.

— Vrei să spui sub papucul ei? se burzului Eustace. Nu, mulțumesc! Și, făcând semn cu capul spre casă: Intrați? Betty o să se supere dacă nu veniți înăuntru.

— N-o să se supere, spuse Sam. Și-așa gătește în plus pentru copii. Transmite-i salutările mele... Am stat destul...

— Ai spus... copii? îl întrebă Tessa uimită, după ce se urcară în mașină.

— Se ocupă de copiii infirmi.

— Oh, Doamne... și eu care mă gândeam ce plăcut e să stai acasă și să n-ai altceva de făcut decât să aduni trandafiri în coșuleț!

Sam se întoarce cu fața spre ea și o privi surprins.

— Ți-ar plăcea să duci o asemenea viață?

Tessa izbucni în râs dându-și capul pe spate.

— Ah, nu... după o oră m-aș plictisi. Tata spune că de mică am fost o zvăpăiată.

— Dacă să stai acasă și să lenevești nu-ți place, atunci ce planuri ai pentru viitor?

— Acasă n-am putut ține animale, zise ea oftând. Archie are alergii la părul lor... de-asta a trebuit să dăm și câinele, dar mi-am promis că într-o zi să am o casă plină de animale. În primul rând, însă, mi-ar plăcea să călătoresc, să vizitez țări despre care știu numai din cărți sau de la televizor... cum ar fi cele din Africa.

— N-ai fost niciodată în străinătate?

— Într-o excursie cu școala în Europa... după aceea am vizitat Parisul împreună cu un prieten.

— Cu Todd? Întrebă el pe un ton indiferent.

— Nu... n-a fost Todd, zise Tessa zâmbind. De ce măntrebi?

— Încercam să ghicesc. Și după ce vei călători ce vei face?

— Mă voi întoarce la casa mea, la animalele mele.

— Singură...? Doar n-o să stai singură? o îndemnă el să continue.

— Nu voi fi singură. O să am copii!

— Copiii tăi? Parcă nu erau în plan, sau n-am înțeles eu bine?

Tessa își simți inima zbătându-i-se în piept. Nu înțelegea cum de reușise Sam să conducă discuția atât de departe.

— Vreau doi băieți și două fete. Nu contează ordinea, dar mi-ar plăcea ca primul copil să fie băiat.

— Nu crezi că în momentul de față e mai degrabă un risc să-ți faci asemenea planuri?

— Poate că e un risc calculat. Și cu coada ochiului se uită la Sam. Era palid la față.

— Am impresia... zise el îngândurat... Se pare că totul a fost bine pus la punct. Prietenul tău, Todd, intră și el în calculele tale?

Tessa trase adânc aer în piept și-și întoarse capul spre el.

— Todd? Nu, nu cred. De ce mă tot întrebi de el?

— Trăgeam o concluzie.

— Fiindcă am ieși cu el în seara când ai venit să mă
iei?

— Păreați o pereche potrivită. Sunteți de aceeași
vârstă și bănuiesc că aveți și același gen de preocupări. Vă
cunoașteți de mult.

— Da, ne cunoaștem foarte bine. De la moartea
mamei a fost tot timpul în preajma mea, iar doamna
Greystone m-a ajutat foarte mult.

— Deci, deducția mea a fost corectă.

Tessa se uită încruntată la trăsăturile lui rigide.

— Nu... greșești dacă-ți imaginezi că între noi este
mai mult decât o relație de prietenie.

Sam își lăsă capul într-o parte.

— Presupunând că e adevărat... ce s-ar întâmpla
dacă ai întâmpina o piedică în a-ți duce planul la bun
sfârșit? Cum ar fi... să nu găsești candidatul potrivit care
să te lase însărcinată?

Tessa întoarse repede capul și se uită pe geam, așa
că el nu-i văzu expresia amuzată.

— Hmm... mormăi ea, asta ar putea fi o piedică, dar
numai una de ordin tehnic. Mă descurc eu cumva.

Sam apăsă pedala de accelerație.

— Sunt convins, murmură el, schimbând viteza cu

dexteritate, dar pe figura lui se putea citi că această dexteritate o avea doar la condusul mașinii, nu și la modul în care condusesese discuția cu femeia de lângă el.

Capitolul 9

Honey urma să plece acasă.

Stăpânii câinelui ascultau cu atenție indicațiile lui Sam, dar Tessa observă că erau nervoși. Faptul că Honey se întorcea acasă era o nouă experiență pentru toți trei.

Sam îi rugă să îl însoțească în grădină, iar Tessa îi urmă cu Honey în lesă, care mergea foarte încet.

Sam le făcu semn să se așeze pe bancă. Doamna Cormack își strânse geanta în brațe, stând bătoasă lângă soțul ei care se uita încruntat la câine.

— A stat câteva săptămâni în repaus total, dar mai are nevoie de o săptămână până să înceapă exercițiile de recuperare. Sunteți siguri că vreți s-o luați acasă?

— Mi-a fost dor de ea, zise repede doamna Cormack. Eu nu lucrez așa că o pot supraveghea permanent.

— Eu sunt de părere s-o mai lăsăm aici, domnule Wilde. Pe mine animalele bolnave mă sperie. Cred că aici îi va fi cel mai bine. Ce ziceți?

Sam ridică din umeri.

— Honey vă duce dorul și asta-i întârzie însănătoșirea dar, pe de altă parte, aici, într-un spațiu închis, e mai puțin probabil să înceapă să se agite decât dacă ar fi acasă.

— De felul ei Honey e un câine leneș, flegmatic și

foarte rar devine agitată. M-am gândit ca în prima săptămână s-o țin în debara unde spațiul e îngust și n-ar avea ce stricăciuni să facă. Acolo are lumină, căldură și coșul ei...

— Femeia are întotdeauna ultimul cuvânt, râse domnul Cormack. Mai bine o luăm acasă, domnule Wilde.

Tessa întinse lesa stăpânei lui Honey.

— Îți mulțumesc, Tessa, că ai avut grijă de ea. Uite cum te privește. Te-a necăjit?

— Nici n-am simțit-o. Mi-ar plăcea să am un câine cu temperamentul lui Honey.

— Dacă ne-ar intra un hoț în casă, în loc să latre, l-ar linge, replică domnul Cormack pe un ton sec.

Sam se ridică de pe bancă râzând.

— Ați lăsat mașina la intrarea laterală? Nu e prea departe să meargă pe jos.

După ce plecară, Tessa se apucă să curețe cușca în care stătuse Honey. Sub folia de plastic dădu peste broscuța de cauciuc pe care i-o adusese să se joace.

— Îți va fi dor de ea, auzi în spate vocea lui Sam.

— Da, puțin. E atât de drăguță și afectuoasă...

— Oh, Doamne, știi că nu trebuie să te atașezi de pacienți.

Deși simțea un nod în gât, Tessa reuși să zâmbească.

— Știu că e o prostie din partea mea...

— Dar dragostea învinge totul, continuă Sam mângâind-o cu privirea.

— În cazul ăsta, da, zise ea roșind. Până atunci nu-l mai auzise pronunțând acel cuvânt. O să-mi treacă.

— Dar lui Honey? Va avea o noapte agitată dacă nu-și va găsi jucăria, spuse el făcând semn cu capul spre broscuța din mână ei. Cât a stat aici n-a pierdut-o niciodată, nu?

— Locuiesc destul de aproape, așa că am să le-o duc.

— Un bun pretext pentru a o vedea pe Honey?

— Nu! Ba, poate că da... dar să știi că nu eu am pus-o dedesubt.

— Te cred, deși n-ar trebui! Te conduc eu după program.

— Mă pot duce și singură, protestă ea, spunându-și că plimbarea pe jos va prelungi momentul întoarcerii la Beechwood Hall. Casa plină de lume nu o mai atrăgea ca înainte.

În fiecare seară, după cină se împărțeau în „biserițe”, iar ea trebuia să găsească fel de fel de scuze ca să se retragă devreme. Uneori telefona acasă și vorbea cu orele, sau ieșea să se plimbe, sperând că Boris și Damien se răzgândiseră între timp s-o însoțească. Îi plăcea compania lor, erau veseli și amuzanți, dar animalele nu-i interesau decât ca subiect de fotografiat, dar mai mult

discutau despre prietenii de la Londra. Iar dacă rămânea în casă, suferea văzându-i pe Sam și Nina împreună, deși n-ar fi trebuit, pentru că, pentru el nu însemna nimic mai mult decât un simplu angajat. De ce să-i fi dat ei atenție când pe Nina o cunoștea de ani de zile? Și, oricum, nu ducea lipsă de femei. Întotdeauna va exista o Suzie, sau o Nina în viața lui. Întotdeauna!

— Sunt cinci sau șase kilometri până acolo. Cu mașina, în câteva minute am ajuns. Vreau să trec și pe la Tom Hawkins să-i văd câinele. Ți-l mai amintești, cel care a căzut în capcană.

N-avea cum să uite fiindcă îl întâlnise pe Tom în weekend-ul în care sam dispăruse cu Nina la Londra.

— Cred că dacă te-aș întreba la ce te gândești acum m-ai minți... și nu mi-ar plăcea. Să nu-mi spui că la Honey, fiindcă nu-i așa. În ultima vreme am observat că ești cam distrată, așa că presupun că în mintea ta nu sunt numai problemele de serviciu.

Simțind că roșește, Tessa întoarse capul și se grăbi să bage în chiuvetă folia de plastic.

— Eu nu mă gândesc decât la problemele de serviciu, minți ea. De fapt, nu-i o minciună decât pe jumătate, își spuse încercând să se amăgească. Cealaltă jumătate stătea în fața ei, privind-o cu îndoială.

— De asta mi-era teamă. Am văzut că nu mergi

nicăieri să te distrezi. Fetelor de vârsta ta nu le mai place să facă nebunii?

— Îmi place să merg la distracții, dar în ultima vreme n-am avut timp, răspunse Tessa evitându-i privirea.

— Credeam că prietenul tău, Todd, își poate găsi timp pentru tine. Țineți legătura, nu-i așa?

— Nu prea, n-am mai vorbit cu el de mult.

— Nu l-ai sunat... nu i-ai scris?

Interesul lui o surprindea. De ce tot aducea vorba despre Todd? Până atunci habar n-avusese că Todd ocupa un loc atât de important în viața ei, cum credeau ceilalți, totuși recunoștea că era puțin ciudat că în ultimul timp nu mai auzise nimic despre el. Să se fi supărat că plecase fără să-și ia rămas bun atunci când fusese acasă?

— Archie și Felix îi transmit veștile despre mine apoi, părându-i-se că Sam o privește suspicios îl întrebă pe un ton sec: Vrei iar să scapi de mine?

— Acum nu mă mai lupt cu reporteri aroganți, ci cu o echipă de televiziune trăsniță, zise el schițând un zâmbet. Nici nu sfârși bine ce voia să spună că, de la intrare, se auzi strigăt. Cred că e Nina, și se repezi la ușă.

— Sam! Ușa se deschise larg și Nina apărură în prag gâfâind. Sam, mai avem lumină câteva ore, așa că vreau să te duc în pădure. Cercetașul nostru a localizat o turmă de cerbi.

— Ce specie? întrebă el.

— Habar n-am, doar suntem orășeni. De-asta și avem nevoie de tine. Te superi, Tessa, că ți-l fur? zise luându-l pe Sam de braț.

— Bineînțeles că nu, răspunse ea repede, încercând să-și ascundă nemulțumirea. Oricum rămân aici cu Gus până diseară.

— Sam, i-ai spus Tessei despre săptămâna viitoare?

— Nu, ți-am lăsat ție această onoare. Mă duc să mă schimb și mă-ntorc imediat.

— Pentru weekend-ul viitor am plănuit o petrecere-surpriză, îi explică Nina când rămaseră singure. Sam e de părere că cel mai potrivit ar fi să o dăm la Beechwood Hall. Ești invitată.

Luată prin surprindere Tessa nu găsi repede o scuză.

— Ce fel de surpriză?

Zâmbetul Ninei radia o bucurie reținută.

— Dacă-ți spun n-ar mai fi o surpriză, dar îți dau un indiciu. Are legătură cu ăsta. Și întinse un deget pe care strălucea un brilliant mare înconjurat cu rubine montate în aur. Încă nu l-a observat nimeni până acum. Îți dai seama ce spirit de observație au bărbații?

Tessa privea inelul încremenită, cu ochii larg deschiși.

— E... foarte... frumos, reuși să îngaime. Nu era de

mirare că Sam nu știuse cum să dispară mai repede din cameră. Apoi schițând un zâmbet: Mă bucur pentru voi. Felicitări.

— Să nu mă dai de gol, zise Nina privind-o cu ochi strălucind de fericire.

Era aproape șapte când Tessa fu gata de plecare spre casa familiei Cormack. Se schimbase în pantalonii albi și tricoul bleu și-și băgase vesta în tașcă, lângă broșuța de cauciuc. Acum chiar avea un motiv în plus să se întoarcă târziu la Beechwood Hall.

Trăgând în piept miresmele serii de iunie, străbătu satul trecând pe lângă magazine și pe lângă restaurantul Crossed Keys, în fața căruia turiștii mâncau și beau stând pe băncile de lemn. Soarele, ca o tipsie de foc, cobora dincolo de copacii și de drumul care, așa cum îi explicase Gus, ducea spre casa familiei Cormack.

De ce nici măcar nu bănuise că între Nina și Sam era ceva mult mai serios decât lăsaseră să se vadă? Ce proastă fusese. De-abia acum înțelegea că Suzie îi încurcase treburile lui Sam, motiv pentru care o și expediasse la aeroport, după care se grăbise să ajungă la Nina ca să „dreagă busuiocul”.

Cu ea doar se distrase ca să treacă timpul mai repede. Ah, de ce fusese atât de proastă? Și de ce o interesa atât de mult se simțea el pentru altă femeie?

— N-ai luat-o pe drumul bun!

Tessa tresări speriată. Întorcând capul văzu Porsche-ul mergând pe lângă ea, cu portiera din dreapta deschisă.

— Ăsta-i drumul pe care mi l-a indicat Gus, ripostă ea, aplecându-se să se uite înăuntru.

— N-ai observat că la un moment se bifurcă? Așa că nu mai comenta și urcă-te!

— Nu era nevoie să te deranjezi, replică, totuși se sui lângă el trântind portiera. Găseam eu drumul până la urmă.

— La miezul nopții tot pe-aici ai fi orbecăit.

Tessa nu mai zise nimic. De fapt, nici nu-i mai păsa dacă ar fi găsit sau nu drumul cel bun, pentru că nu voise decât să fie singură, mersul pe jos ajutând-o întotdeauna să-și limpezească gândurile. Acum, însă, nu mai conta, fiindcă se afla în spațiul îngust din mașină, alături de singura persoană în compania căreia nu voia să se afle în seara aceea.

— De ce nu m-ai așteptat?

— Plecaseși la vânătoare de cerbi.

— Ți-am promis că te conduc și eu întotdeauna mă țin de cuvânt.

Auzi, întotdeauna se ținea de cuvânt! Ce glumă bună!

— Ați găsit cerbii? îl întrebă, cu ochii fixați asupra

drumului.

— Da... și nu.

Tessa îl privi curioasă, dar numai cu coada ochiului.

— Cum adică?

— Adică am găsit cerbii, dar erau din cei lopătari, obișnuiți, așa că am hotărât să nu-i mânăm să plece spre locul unde se află ceilalți.

— Care ceilalți? întrebă Tessa, neînțelegând ce vrea să spună.

Sam opri mașina, stinse motorul, și-și încrucișă brațele peste volan.

— Cerbii Sika. Sunt cele mai frumoase specimene ale acestei rase... și foarte rare în această regiune, doar câteva exemplare. Cred că la ei se referea Nina când mi-a spus că au găsit cerbi.

— De ce sunt atât de deosebiți?

— Multă vreme au fost vânați fără milă, de-asta sunt apariții foarte rare. Atunci când ai norocul să-i zărești, ai impresia că asistezi la un miracol, iar eu n-am vrut să destram această vrajă, această stranie apariție.

— Dar serialul nu vrea să dezvăluie oamenilor tocmai aceste ciudățenii din lumea animalelor sălbatice, pentru a învăța să le ocrotească și să le admire frumusețea?

— Hmm... la început asta era intenția mea. Ești gata? schimbă repede subiectul. Am ajuns.

Tessa se uită pe geam spre casa cu peluza îngrijită și fântână arteziană. Sam coborî, în timp ce ea încă se mai gândea la ce îi povestise. Chiar nu-l mai înțelegea deloc. De ce se răzgândise să mai filmeze cerbii Sika?

Jean McCormack îi întâmpină zâmbind ușurată.

— Oh, domnule Wilde... Tessa. Tocmai voiam să vă telefonez. Bill spune că mă agit degeaba, dar Honey mă îngrijorează. E schimbată; nu mănâncă...

— Pot s-o văd? întrebă Sam.

— Vă rog, intrați. Și îi conduse spre bucătărie. O ținem în debara.

Honey stătea confortabil în coșul ei, dar când Sam intră, abia dacă mișcă din coadă. Tessa își lăsă jos trusa, iar Sam, cu stetoscopul în mână, începu să examineze câinele.

— Nu trebuie să vă faceți probleme. E sănătoasă, însă cred că ziua de azi a fost cam obositoare.

— Dar n-a mâncat absolut nimic și asta nu-i stă în fire.

Tessa scotoci în tașcă și scoase dinăuntru broșcuța.

— Doamnă Cormick, v-am adus asta. Am uitat să v-o dau dimineață.

— Ah, ce drăguță ești.

Tessa îngenunche lângă Honey și-i arătă broșcuța. Honey mârâi, apoi o mirosi, îi dădu cu laba și când

broscuța „chițai”, ciuli urechile și începu să dea din coadă.

— Ce scamatorie ai făcut, Tessa? Uite-o ce mutră are, râse doamna Cormick.

— În fiecare zi, după ce Honey a început să se simtă mai bine, se jucau cu broscuța. Asta însemna pentru ea că este răsfățată. Căinii au o memorie fantastică și fac asemenea asocieri.

— Sam vrea să spună că am răsfățat-o prea mult și nu trebuia, șopti Tessa în timp ce Honey îi lungea degetele, luându-i ușor broscuța din mână ca să n-o zgârie cu colții.

— Nu știu cum să vă mulțumesc... amândurora. Honey înseamnă foarte mult pentru noi.

În cele din urmă plecară, necedând insistențelor doamnei Cormick de a mai rămâne, dar nu înainte de a-și lua rămas bun și de la Honey care, în mod miraculos, își recăpătase pofta de mâncare și tocmai atunci hăpăia din castron.

— Nu ești singura care suferă de singurătate. Am făcut bine că am venit în seara asta, îi spuse Sam în timp ce se urcau în mașină.

— N-ar fi trebuit să mă atașez de ea. Mă simt vinovată, dar nu știu ce legătură s-a creat între mine și Honey. Știi că nu mi s-a mai întâmplat.

— A apărut în viața ta într-o perioadă dificilă pentru amândouă, altfel că v-ați oferit una alteia întreaga

afecțiune.

— Crezi că despre asta-i vorba? îl întreabă mirată.

— Sunt sigur.

— În cazul meu, la ce perioadă dificilă te referi?

— La schimbarea stilului de viață. Trebuie să recunoști că a avut loc o schimbare radicală.

Sam urcase un deal abrupt și oprise mașina pe o cărare, însă Tessa nu-și dăduse seama că se îndepărtaseră mult de sat, prea tulburată de vorbele lui. Nu era vorba despre schimbarea stilului de viață, ci de o criză emoțională, mult mai profundă decât una provocată de schimbarea slujbei sau a locuinței.

— Unde ne aflăm? îl întreabă, uitându-se la căsuța cu gard verde. Din grădină se auzeau câinii lătrând și pe poteca din fața mașinii fluturau din aripi câteva păsări de curte.

— Acasă la Tom Hawkins.

— Casa e cam păărăginită.

— Bătrânul are optzeci și patru de ani... și așa nu știu cum se descurcă cu toată gospodăria. Vezi că are mulți câini, așa că fii pregătită.

Aproape imediat, vreo patru câini apărură dinspre casă, lătrând când intrară în curte.

— Se potolesc repede, râse Tom Hawkins din prag.

Înăuntru aerul era închis și mirosea a păsări și a

mâncare pentru câini, care era depozitată în pungile rezemate de perete. Tom îi invită să se așeze și, aproape imediat, în încăpere își făcură apariția câteva găini care zburară pe speteaza scaunului Tessei, apoi intrară și câinii și se produse o hărmălaie de nedescris. Tom își luă pușca din cui și numai amenințându-le cu ea reuși să facă liniște.

— Știu că nu trag cu ea, că doar le ameninț.

Sam râse văzând expresia șocată a Tessei, apoi se aplecă să examineze laba spanielului care stătea culcat la picioarele lui.

— E perfect sănătos.

— Gus a făcut o treabă bună, zise Tom Hawkins.

— Dar cățeaua gravidă? Cum îi merge sarcina.

— A fătat trei pui. Vrei să-i vezi, Tessa?

Tessa se uită prin cameră.

— Nu mi-am dat seama că aveți și cățeluși aici.

— Sunt în bucătărie, cu Aga. Veniți.

Dintr-o cutie aflată într-un colț se auziră scâncete și lătrături subțiri. Înăuntru erau trei cățeluși frumoși și dolofani cu blănița aurie, iar în coșul de alături, mama, o cățea, cu blana deasă, tot aurie.

— Oh... credeți că mă lasă să mă apropiu? întrebă Tessa.

— Buttercup e o cățea foarte blândă.

Tessa îngenunche și mai întâi mângâie cățeaua, ai

cărei ochi semănau cu cei ai lui Honey și care o linse pe mână, apoi scoase cățelușii din cutie. Miroseau a lapte și aveau burticile atât de umflate că păreau obezi. Se jucă cu ei până când îl auzi pe Sam spunând:

— Am mai sta dar nu mai e timp.

Cu părere de rău, Tessa îi așeză, pe rând, în cutie și, curând cățelușii adormiră obosiți.

— Au nevoie de stăpâni iubitori, așa că dacă auzi pe cineva, Sam...

— Te anunț, zise Sam luând-o pe Tessa de braț.

Cei doi bărbați continuă să vorbească despre braconaj. Tessa încă simțea în nări mirosul de lapte și în plus atingerea acelor adorabile făpturi. Casa aceea, deși neîngrijită, radia căldura dragostei. Tom și animalele lui trăiau acolo într-o atmosferă de pace și armonie.

Tom le oferi vin făcut în casă, dar îl refuzară, Sam pentru că urma să conducă, iar ea fiindcă în momentul acela dacă ar fi băut doar un pahar, s-ar fi îmbătat și trebuia să-și controleze reacțiile.

Curând își luară rămas bun de la bătrân și plecară însoțiți de lătratul furios al câinilor.

— Se ține bine la vârsta lui, nu? o întrebă Sam, în timp ce-și potrivea oglinda retrovizoare, apoi uitându-se la ea: Ești cam tăcută.

— Probabil fiindcă abia aștept să fac un dus fierbinte

și să mă culc... Ar fi trebuit să-l felicit pentru logodna cu Nina? Precis știa că Nina o anunțase. Ce se aștepta să-i spună?

— Ți-au plăcut cățelușii?

— Sunt atât de frumoși, iar Buttercup îmi amintește de Honey.

— Câinele ăsta te obsedează, râse el. Uite, încă nu s-a întunecat. Dacă mai rezisti puțin, aș vrea să-ți arăt ceva.

— E deja târziu, Sam, Sunt obosită.

— Durează puțin și n-ai să regreti.

— Sper, zise ea oftând. Despre ce e vorba?

— E surpriză.

Sam vru s-o ia de mână.

— Mă descurc...

— Nu cred. Pe-aici terenul e abrupt și așa cum ești încălțată nici zece metri n-ai putea înainta. Dă-mi mâna.

— Nu știam că am să ajung până aici, zise înțepată, totuși îl luă de mână.

— Numeni nu cunoaște locul ăsta. Trebuie să te miști fără zgomot. În pădure era aproape întuneric și nu se vedeau decât formele copacilor din ce în ce mai întunecate. Tessei i se părea că meraseră ore întregi dar, bineînțeles, că era imposibil. La un moment dat Sam o prinse de mijloc și o trase în jos. Șsst! Vorbește în șoaptă. Uită-te acolo, murmură el. Sunt doi cerbi Sika. Privește-i

bine pentru că sunt o apariție foarte rară.

— Oh, sunt superbi, șopti ea, încercând să ignore senzația plăcută ce-i străbătea corpul lipit de al lui.

— Masculii au blana roșcată cu o dungă neagră de-a lungul șirei spinării... Vezi ce coarne au?

Tessa își ținu respirația privind acele animale magnifice. Până atunci nu mai văzuse cerbi atât de aproape, cu atât mai puțin cerbi Sika.

— Când se întorc să le observi crupa... acolo blana e albă... nu te mișca fiindcă or să te vadă. Nici nu se putea mișca pentru că privea vrăjită acele creaturi zvelte, maiestuoase, cu mișcări agile.

Acum, ascultă, cu atenție, șopti el. Unul din cerbi își înălță capul și scoase un fluierat ascuțit, ca un țipăt, care se stinse într-un boncănit. Era cel mai expresiv sunet pe care Tessa îl auzise vreodată, impresionând-o până la lacrimi. Imediat, cerbii se pierdură în noapte, lăsând-o cu sentimentul că asistase la momentul magic despre care îi vorbise Sam.

— Au plecat, zise el cu regret.

Tessa se mișcă puțin în brațele lui.

— Nu-mi vine să cred ceea ce-am văzut, șopti. Acum înțeleg ce-ai vrut să spui prin miracol. Privindu-l în ochi își dădu seama că urma să o sărute. Nu era drept. Un asemenea moment unic în felul lui, ar fi vrut să-l împartă

cu el. Dar nu putea!

Se retrase din brațele lui.

— De ce faci asta? Să admirăm împreună acest colțișor de paradis.

— Cum poți spune asta? zise ea cu vocea gătită de emoție.

Sam o privi mirat.

— Te-am adus aici pentru că voiam să împărtășim aceleași emoții. E locul în care obișnuiam să vin când eram copil, dar nimeni altcineva nu știe de el.

De ce-i spunea toate astea? Ninei, nu ei trebuia să i le spună!

— Mă gândeam... că e locul cel mai potrivit să stăm de vorbă fără să fim întrerupți. Ce părere ai? Nu-ți înțeleg privirea acuzatoare.

— Cred că mai bine ar fi să ne întoarcem. Îți mulțumesc că m-ai adus să văd cerbii...

— Încetează cu amabilitățile și hai să stam de vorbă. Și întinse mâna s-o prindă de braț, dar Tessa se feri.

— Vreau să plec.

— Iar eu eu vreau să discutăm, insistă el.

— Să discuți cu mine? Numai asta ai de gând, sau și altceva?

— Cred că ai tot dreptul să mă întrebi asta, dar te asigur că în seara asta nu vreau decât să stăm de vorbă...

departe de privirile curioase...

— Ale Ninei? murmură ea.

— Nu știi la ce te referi.

— Ah, nu? Atunci să fiu mai explicită, zise ea tremurând înfrigurată. Trebuia să-ți fi spus mai demult, dar, probabil că acum e momentul cel mai potrivit. Nu era nevoie să ieși din cameră ca să-mi spună Nina. Oricum, nu v-aș fi trădat...

— Despre ce naiba vorbești?

— Despre ce? repetă ea surprinsă. Despre logodna voastră, bineînțeles.

— Ah... acum înțeleg.

— Înțelegi? Sunt încântată? îl ironiză ea, văzându-i zâmbetul arogant.

Fără cel mai mic efort Sam o prinse de încheietură și o trase în brațele lui, strivindu-i gura cu buzele lui fierbinți. Apoi o trânti pe iarbă.

— Încă nu m-am însurat cu Nina, așa că ne putem distra puțin, scumpa mea, Tessa.

Capitolul 10

Se zbătea să scape din strânsoare.

Dar Sam era puternic și o ținutua pe spate, în iarbă. Gura lui lacomă cerea un răspuns și Tessa cedă, copleșită de dorință. Era adevărat că încă nu se căsătorise cu Nina, dar asta se va-ntâmpla vreodată? auzi vocea ispitei. Îl dorea atât de mult, tânjea cu disperare să facă dragoste cu el...

Sam îi dădu drumul la mâini, încolăcindu-i trupul cu al lui. Tessa gemu slab, urându-l, dar și pe ea, pentru această trădare. De ce îi permitea așa ceva? Nu era corect din partea lor.

Ca prin vis simți cum Sam o cuprinde de mijloc și o ridică, lipind-o de pieptul lui.

Imaginea Ninei îi reveni în minte.

— Încetează, Sam... încetează.

— De ce? îi șopti el la ureche. Te doresc.

Tessa îl îmbrânci.

— Acum mă dorești? Tu nu-ți dorești decât ce-ți este interzis. Ceea ce poți obține cinstit nu-ți place, replică, amintindu-și cum o respinsese. Pentru tine dragostea e un joc... nu, nu dragostea, tu nu cunoști semnificația acestui cuvânt. Cum poți face așa ceva? Cum poți s-o înșeli pe Nina? îi reproșă, încercând să-și reprime dorința.

— Mă dorești la fel de mult cum te doresc și eu.

— Dar nu în felul ăsta. N-am niciun interes să fiu prima femeie care să pună în pericol o căsnicie care nici măcar nu a-nceput!

Reuși să se ridice și atunci îi văzu surâsul cinic.

— Încetează cu replicile moralizatoare. În felul ăsta ai reușit să te izolezi în turnul tău de fildeș, ținând bărbații la distanță.

— La tine cinismul e ceva înnăscut?

— Cinismul îl capeți prin antrenament... prin mult antrenament.

— Atunci îmi pare rău pentru tine că ai pierdut atâta vreme antrenându-te. Și alergă spre mașină, îngrozită să meargă prea departe și astfel să-i fi aflat secretul. Dar cum poți păstra secretă dragostea? Pentru că împotriva dorinței amândurora, îl iubea, chiar dacă Sam o folosisse drept pion pe tabla sa de șah. Dar acest lucru nu se va mai întâmpla. Nu era bătaia de joc a nimănui!

Ajunse la mașină abia trăgându-și răsuflarea. Obrajii îi erau umezi de lacrimi și părul îi scăpase din coadă. Se rezemă de mașină și închise ochii. Sam nu trebuia s-o vadă așa! Da, îl iubea, făcuse cea mai proastă alegere, dar când gândești cu inima nu cu capul, mai poți face alegerea potrivită?

În apropiere era un izvor pe care-l observase la

venire. Îngenunche în iarbă și-și cufundă palmele în apă, apoi își dădu pe față. Apa rece o învioră. Acum se simțea mai bine și își putea controla emoțiile.

— Te-ai calmat? întorcându-se îl văzu în fața ei, cu mâinile în buzunare. Nu poți învinovăți un bărbat că a încercat și el, zise Sam, fără urmă de regret în voce.

— Nu te învinovățesc, replică ea, ridicându-se, dar vreau să mă lași în pace. Ți-am spus că nu mă interesează jocul tău... și am vorbit serios.

Sam ridică din umeri.

— Dacă chiar asta simți... am să mă port cuviincios, dar va trebui să mă ajuți... să faci cumva să nu-mi mai plăci. Mă cumințesc și, dacă vrei, am să dau totul uitării. Tessa își încleștă pumnii. Nu credea o iotă din ce-i spunea. Liniștește-te, a fost o ultimă încercare. Acum hai să ne dăm mâna și să cădem la o învoială. Discreția ta... și te las în pace.

Deci asta era! Hotărâse să încerce să-i cumpere tăcerea. Nu avea de ce se teme. În ce o privea, știa să păstreze un secret, Așa că îi întinse mâna, șovăind.

El i-o luă, o duse la buze și o sărută, iar Tessa simți furnicături pe sira spinării.

— Acum mergem? îl întrebă retrăgându-și-o repede.

Când ajunseră la Beechwood Hall, Sam intră cu mașina pe alee și făcându-i conspirativ cu ochiul, gest

pentru care Tessei îi veni să-l pocnească, își duse degetul la buze și-i șopti:

— Șsst! Nu uita, nicio vorbă că am fost împreună în pădure. Avem o înțelegere.

Miercuri află de la doamna Pearson că o parte din echipă și Nina, plecaseră la Londra să-l vadă pe Leo Scheldon, producătorul.

— Voi fi bucuroasă când vor pleca de tot. Nu-mi place să o spun, dar zănatecii ăștia habar n-au ce-i aia o mâncare bună. Uită-te și tu!

Tessa se uită în farfuriile cu resturi de la micul dejun: ouă, peste afumat și ciuperci.

— Nu sunt obișnuiți cu mâncarea gătită în casă, o consolă Tessa, gândindu-se că nici Nina, nici alte manechine ce călcaseră pragul acelei case, nu agreau ideea kaloriilor în plus.

Sam se ținuse de promisiune, dar se comporta într-un mod pe care nu-l înțelegea... prea amabil! Simțea, oare, pericolul! De Suzie se debarasase considerând-o prea periculoasă. Același lucru îl gândea și despre ea? Uneori îi surprinderea privirea în timpul lucrului și era nevoită să întoarcă capul; nu voia să citească mesajul ce i-l transmiteau ochii lui. Amenințarea plutea în aer: Sam va încerca din nou.

Dimineață nu avură pacienți, așa că Gus și Annie

hotărâre să ia o pauză ca să-și bea cafeaua.

— Ce liniște! Nici pacienți, nici aparate de filmat, nici gălăgie, răsă Gus. Tocmai când Tessa își propunea să se bucure și ea de această atmosferă calmă, Sam intră în birou.

— Sam, bei o cafea? îl întrebă Annie.

— Mulțumesc, apoi către Gus: m-am decis să preiau Green Farm. Tu ce părere ai?

Gus rămase surprins.

— Ce veste... grozavă. Dar cum de te-ai răzgândit?

Sam își trase un scaun și sorbi din cafea.

— Să zicem că în planurile mele a intervenit o mică schimbare. Ăăă... mă gândesc să mă extind...

— Vorbești serios? se miră Gus.

— Minunat! spuse și Annie.

— Adică... te gândești să păstrezi cabinetul? Să nu-l mai vinzi?

— Am să-l întreb pe Paul Lancing, cel care-mi ține locul la Londra, dacă vrea să ne asociem. Cunoaște rosturile cabinetului din Londra și caută o slujbă permanentă. Asta-mi va da libertatea să practic aici. Ce zici, Gus? M-ai ajuta în continuare?

Tessa se uită expresia bătrânului care trecu de la perplexitate la încântare.

— Mai întrebi, Gus? Nu știi răspunsul?

Sam râse.

— Mă așteptam la un răspuns afirmativ. Bun! Atunci, să-ncepem! Tessa, ești drăguță să-mi pregătești bagajele? Vaccinarea animalelor la Green Farm ne va câteva zile... așa că adună-ți și tu niște haine mai vechi... S-o întindem de-aici cât încă mai e liniște. Gus... Annie, ne puteți ține locul?

— Ne descurcăm, nu, Annie? Mai ai și alte surprize, Sam?

— Una sau două, dar le păstrez pentru mai târziu, zise el, aruncându-i Tessei o privire inocentă.

Dar ea era la fel de șocată ca Gus și Annie, curând, însă, totul va ieși la iveală.

Dar nu înainte de a doua zi de vaccinare, după ce Eustace Mayfield își condusesse una din cirezi și Sam era concentrat asupra dozei pe care urma s-o injecteze următoarei, începu să bănuiască ce avea în minte.

Aplecată deasupra vițelilor simți pentru prima dată că îi înțepenește spatele. Ce dor îi era de o baie fierbinte.

Eustace Mayfield o văzu îndreptându-se din spate și o ajută să se ridice, apoi o trase într-o parte.

— Toate greutățile noastre par să se rezolve... dar mă-ntreb ce l-a determinat pe Sam să se răzgândească?

— Vă referiți la fermă? Știa că bătrânul era la fel de surprins, dar ea nu era în măsută să comenteze afacerile

lui Sam și, oricum, adevăratul motiv nu-l cunoștea nimeni, nici măcar ea, sau Gus.

— Nu numai la fermă, dar și la prietenul lui Gregory. Și am mai auzit că Sam s-a hotărât să rămână la Beechwood.

— Sinceră să fiu... nu știu nimic. Sam nu mi-a spus motivele pentru care vrea să extindă cabinetul.

— Nici de ce părăsește televiziunea?

Întrebarea lui Eustace Mayfield îi aprinse toate beculețele din cap. De ce nu se gândise la asta de la început? Acum, totul i se limpezea în minte. Ca bărbat însurat, Sam avea noi perspective! De ce intenționa să profeseze exclusiv medicina veterinară? Pentru ca Nina să-și continue munca în televiziune fără ca el s-o stingherească. Probabil că Nina, care avea o personalitate puternică, făcuse presiuni asupra lui după episodul cu Suzie și el cedase, fiind genul de femeie care putea să manipuleze un bărbat precum Sam Wilde.

Făcându-se că nu aude întrebarea, schimbă subiectul. Era sfârșitul săptămânii și aproape terminaseră vaccinarea. Cu atâtea gânduri care îi măcinaseră mintea o apucase durerea de cap, dar măcar înțeleșese ce se petrece.

În timp ce se întorceau acasă de la Green Farm cerul se acoperi de nori.

— Stă să plouă, zise Sam, zâmbind. De la un timp buna lui dispoziție începuse s-o irite. Era chiar atât de fericit? Chiar uitase că o sărutase și cum reacționase ea? Cum era posibil ca cineva să-și facă planuri de căsătorie cu o persoană, pentru ca în minutul următor să încerce să seducă alta? În noaptea asta n-ai să dormi prea bine... vreau să te previn...

— Poftim? Ce-ai spus?

— E vorba despre sala de bal. Greeley și o întreagă armată de femei s-au ocupat toată ziua s-o decoreze și, probabil, vor lucra și la noapte. N-a mai fost folosită de zeci de ani.

Uitase de petrecere. Ce repede trecuse timpul! Bucură-te, e o petrecere de logodnă, nu priveghi... și un motiv de distracție.

— De fapt... nu cred că voi putea veni, spuse ea, cu privirea fixată asupra liniei albe de pe mijlocul șoselei.

— Prostii. Cum să nu vii?

— N-am cu ce să mă-mbrac. O scuză jalnică, dar ăsta era adevărul. N-avea nimic potrivit pentru o asemenea ocazie.

— Ia-ți liber mâine și du-te la cumpărături. O poți lua și pe Annie cu tine. E o companie plăcută.

— Și Gus cum se va descurca de unul singur?

— Voi fi și eu acolo. Ee un bun pretext ca să fug de la

Beechwood Hall. Nina se întoarce mâine de la Londra cu echipa și cu Leo... și-ți dai seama ce-o să fie acolo.

Nemaiavând nicio scuză, Tessa rămase posacă gândindu-se la seara de sâmbătă. Nu exista decât o singură modalitate să treacă peste ea: cu zâmbetul pe buze!

A doua zi, însoțită de Annie, porni să colinde magazinele. Nu mai fusese la cumpărături de când plecase din Oxford, de aceea se lăsă ușor convinsă de Annie să încerce aproape toate rochiile care îi plăceau. Era o distracție. Până la urmă își alege o rochie lungă și mulată pe corp, din mătase verde, în nuanța ochilor ei, cu guler tunică și fără mâneci.

Annie își alege un taior înflorat, care-i masca rotunjimile.

— Am cheltuit destul, sau terminăm toți banii la buticul cu bijuterii de-acolo?

Tessa își cumpără o pereche de cercei orientali, iar Annie o brățară. Toată ziua fusese atât de bine dispusă încât uitase că toate acele cumpărături le făcuse pentru logodna lui Sam, dar când Annie o lăsă la Beechwood Hall, primul lucru pe care-l văzu fu mașina albă a Ninei, parcată lângă Porsche-ul roșu, deși în jur erau multe alte mașini.

Își luă rămas bun de la Annie și cu brațele încărcate de pachete împinse cu piciorul portiera Land Roverului.

— Ne vedem mai târziu îi strigă lui Annie, ascultând hohotele de râs ce răsunau din casă. Va trebui să facă conversație cu zeci de persoane pe care nu le cunoștea, prefăcându-se că știe câte ceva despre fiecare. Să nu întârzii! îi mai strigă lui Annie pentru orice eventualitate.

Sala de bal de la Beechwood Hall fusese închisă și lăsată în paragină de pe vremea Elsei. Tessa nu pătrunsese niciodată dincolo de ușile închise. În seara aceea fuseseră larg deschise, iar candelabrele străluceau, reflectând pe tavanul împodobit cu stucaturi, sclipiri de diamant, o mică orchestră cânta pe podiumul ridicat pe podeaua bine lustruită și draperiile roșii, grele, fuseseră ridicate la ferestre, ca aerul înmiresmat al nopții de vară să pătrundă în sala spațioasă.

— Acorzi un dans unui bărbat care abia își târșâie picioarele? Lasă-te condusă de mine și-ai să-ți blestemi zilele! zise Gus, îndreptându-și umerii.

Tessa râse și îl luase de braț, bucuroasă că vede o figură cunoscută.

— Annie unde e? îl întreabă privind peste umărul lui la perechile de dansatori, în timp ce Gus o învârtea într-un ritm amețitor.

— Dansează cu producătorul.

— Ce Leo? E drăguț, nu-i așa? Mie-mi place, zise Tessa amintindu-și bărbatul timid, cu ochelari, pe care

Damien îl împinsese de la spate să le facă cunoștință. Ca producător, Leo o dezamăgise. Nu era bărbatul expansiv pe care și-l închipuise ci, mai degrabă, un introvertit, dar avea un zâmbet cald și-i strânsese mâna cu putere.

— Ah, scuză-mă. Mi-am pierdut antrenamentul, mormăi Gus, împiedicându-se de piciorul ei.

Tessa se agăță de el, ținându-și respirația în fața eleganței acelei săli de bal.

— E superbă, Gus. Îmi imaginez cum arăta altă dată.

— Multe lucruri s-au schimbat de-atunci, oftă Gus, iar unul dintre ele este silueta mea. De mult nu m-am mai simțit atât de încorsetat în frac! Și mai făcu o piruetă ca să o impresioneze, iar Tessa izbucni în râs.

— Nu râde prea tare, că or să creadă că plângi de durere, o atenționează el.

După ce dansă cu Gus, Damien și Boris, puseră stăpânire pe ea, apoi și alți bărbați care, toți, probabil lucrau în televiziune. Picioarele o dureau îngrozitor.

La un moment dat, Greeley apăru din mulțime.

— Domnișoară Tessa, sunteți chemată la telefon. Un anume domn Greystone.

— Todd? Nu mai vorbise cu el din seara aceea... Greeley o conduse în bibliotecă apoi o lăasă singură. Alo, Todd?

— Tessa? Vocea i se auzea foarte slab și pe fir erau

mulți paraziți. Te-am deranjat?

— Nu, mă bucur că te-aud. Ți-a explicat tata de ce am plecat fără să-mi iau rămas bun?

Da, îi explicase, dar Tessa deja începuse să simtă o senzație ciudată în capul pieptului. Vocea lui Todd era schimbată, aproape vinovată.

— Tessa, am încercat să-ți spun... îți mai amintești fata pe care ți-am prezentat-o la petrecere... Amber?

— Fata cu ochi căprui? Acea frumoasă?

Urmă o scurtă pauză.

— Da... ascultă... ne-am căsătorit.

Tessa aproape că scăpă receptorul de mână. Todd se însurase!

— În seara asta dăm un fel de petrecere... și m-am simțit vinovat că nici nu ți-am scris, nici nu ți-am telefonat ca să te anunț... mă-nțelegi, nu, Tessa?

Tessa își înghiți nodul din gât.

— Da... da... sigur că da.

— Te bucuri pentru noi?

— Foarte mult, Todd. Mi-ai dat o veste minunată. Tessa își dădu seama cât de greu se hotărâse s-o anunțe, dar acum măcar îi înțelegea tăcerea. Pe Todd îl iubise întotdeauna cu o dragoste de soră, totuși vestea o șocase. Așa se întâmplă mereu când e vorba de prietenii din copilărie. Multă fericire, Todd, mai reuși să spună, apoi

legătura se întrerupse.

În cameră se lăsă tăcerea. Dacă nu ar fi avut propriile probleme, sigur și-ar fi dat seama ce se-ntâmplă, ultima oară când fusese acasă. Amber era o fată frumoasă, iar Todd îi căutase tot timpul compania.

— Vesti proaste? o întreabă Sam din prag. De când se afla acolo?

— Nu, nu chiar... adică deloc.

— Vrei să discutăm despre asta?

Tessa încercă să-și stăpânească tremurul buzelor.

— Era Todd, care mi-a făcut o surpriză... a telefonat să mă anunțe că s-a însurat. Pe fată o cheamă Amber și e foarte frumoasă...

Nu-și amintea cum ajunsese să-și ascundă fața la pieptul lui, dar când își reveni Sam o strângea în brațe și îi mângâia părul.

— Și vestea te-a șocat, nu-i așa? îi șopti el la ureche.

— Mmm... cred că da. După moartea mamei am crescut mai mult împreună devenind cel mai bun prieten al meu... mi-a fost ca un frate. Mă bucur pentru el.

Sam o prinse de bărbie și-i înălță capul și în lumina slabă din cameră Tessa avu impresia că trăsăturile lui se mai îmblânziseră. Întoarse privirea într-o parte, spunându-și că n-ar fi trebuit să reacționeze în felul acela, dar după două șocuri venite unul după altul, îi venea să plângă. Se

îndepărtă de el, oftând.

— Nu prea se vede. Mai degrabă pari tristă. Crezi că soluția cea mai bună e să renunți la el atât de ușor?

— Încă n-ai înțeles că nu simt pentru el...

— Dacă tot spui că nu-l iubești, nu crezi că reacționezi exagerat? veni el cu un argument logic.

— Asta nu e reacția față de Todd! protestă ea, ștergându-se cu degetul la ochi. Se purtase ridicol, ca un copil, iar Sam înrăutățea situația. Am cunoscut-o pe Amber la o petrecere, ultima oară când am fost acasă și-atunci mi-am zis că e o fată foarte drăguță. Acum mă simt ca o proastă că nu mi-am dat seama ce e între ei.

— Mai bine ai fi rămas acasă să m-aștepți. Asta să-ți fie învățătură de minte.

— Te-am așteptat întreaga săptămână! strigă Tessa, luând-o gura pe dinainte.

Sam veni lângă ea.

— Serios? Asta nu mi-ai mai spus-o. Parcă ziceai că n-ar fi trebuit să-mi imaginez că o să stai în casă să m-aștepți.

Tessa se întoarce cu spatele la el.

— Confunzi lucrurile...

— Eu le confund? Dacă e cineva confuz, tu ești aceea.

— Mai exact, ce vrei să spui? pufni ea și întorcându-

se îl fulgeră cu privirea.

— Ceea ce-ai auzit. Se pare că l-ai înțeles greșit pe Todd, deși îl cunoșteai de ani de zile. Ce să mai zic de bietul de mine care nu te știu decât de o lună? Chiar așa, ce crezi tu despre mine?

— Nu e neapărată nevoie să am o părere despre tine.

— Serios?

Cum putea minți cu atâta ușurință. În realitate se gândea că Sam era un bărbat ambițios, cu multă putere de muncă și că urma să se însoare cu o femeie frumoasă, exact persoana potrivită pentru el. Niciodată, însă, n-ar fi recunoscut că suferea zi și noapte gândindu-se ce se va întâmpla după căsătoria lui? Cât de ușor îi va fi ei să locuiască în continuare în Beechwood și dacă Nina o va mai accepta în preajmă, chiar dacă ea se va obișnui cu situația.

Închise ochii, apoi îi deschise furioasă.

— Oaspeții tăi se vor întreba unde-ai dispărut.

— Vino lângă mine.

— Nu, Sam. Și rămase încordată, văzându-l că se apropie.

— Uită-te în ochii mei și spune-mi că nu ți-a plăcut cum te-am sărutat... cum ne-am sărutat. Spune-mi! Și cu degetele îi atinse brațele goale, făcându-i pielea ca de găină.

În clipa aceea ar fi trebuit să plece, să dispară din încăperea cât mai putea, dar Sam parcă o hipnotiza, ținându-o în loc.

— Văd că nu mă contrazici, râse malițios, apoi privirea îi deveni tandră. Tessa, pe cât ești de frumoasă, pe atât de îndărătnică. Întotdeauna ai impresia că numai tu ai dreptate. Probabil că așa ai reușit să-ți domini frații... dar cu mine nu ți-a mers. Te-am prevenit, iar acum am să ți-o dovedesc, n-ai absolut nicio șansă de scăpare.

Tessa încremeni, neputând decât să scuture din cap. Sam îi privi încruntat buzele care începuseră să tremure, apoi o cuprinse în brațe. Ruptă complet de lumea din afară, nu auzi ușa deschizându-se.

— Tessa... unde...? Oh, Sam! Nina se uită la ei îngustându-și pleoapele. Deci aici v-ați ascuns!

Tessa făcu ochii mari, îngrozită.

— Nina... nu... nu e ceea ce crezi.

— Ba este exact ceea ce crede, zise Sam pe un ton amuzat, prinzând-o strâns de mijloc. Nu încerca să negi... am fost prinși asupra faptului... și trebuie s-o recunoaștem.

Tesei nu-i venea să creadă ce aude. Se uită speriată la Nina, încercând să se smulgă de lângă Sam.

— Nu, Nina, nu e adevărat, spuse, aproape plângând, dar din privirea acesteia înțelese că nu avea nicio șansă să fie crezută.

Capitolul 11

— Nu-i mai lăsa să facă glume pe seama ta! o sfătui Leo Sheldon, apoi o sărută pe Nina pe obraz. Cu cât înveți mai repede cum să te păzești de farsele lor tâmpite, cu atât mai bine. Întreaga echipă e o haită de hiene? N-ai descoperit încă?

— Tessa învață foarte repede, observă Sam, uitându-se la expresia perplexă a Tessei.

— Ați pierdut toasturile cu șampanie. Veniți să ciocnim un pahar, zise Nina.

— Nu vezi că sunt ocupați? îi zise Leo, îmbrățișându-și logodnica și sărutând-o din nou.

— Ba văd, chicoti Nina. Voi doi, nu vreți să ne urați noroc? Vom avea nevoie de așa ceva acum, când muncim împreună... și trăim împreună... legal.

— Eu nu vă dau mai mult de o săptămână, glumi Sam și, spre surprinderea Tessei, Leo și Nina izbucniseră în râs. Hai, două, acceptă el cu generozitate. Apoi se apropie de Nina și o sărută ușor pe obraz.

Felicitări amândurora... Leo, ești un bărbat norocos. Și, privind peste umăr, o strigă pe Tessa, care tresări auzindu-și numele.

— Da... felicitări... mă bucur pentru voi.

— Am extenuat-o, dar vreau să-mi îndrept greșeala,

se scuza el, prinzând-o de mijloc.

— Atunci, ne vedem mai târziu, râse Leo, conducând-o pe Nina în hol.

— Vă prindem din urmă, le strigă Sam, apoi închise ușa.

Luând-o în brațe, o strânse la piept, dar Tessa rămase încordată, cu fața la fel de palidă.

— După cum te văd, îmi dau seama că încă nu m-ai iertat. Tessa, nu a fost decât o glumă.

— M-ai lăsat să cred... începu ea, dar vocea i se frânse văzându-i figura amuzată. Încercă să se desprindă din îmbrățișarea lui, dar nu reuși. Sam, de ce mi-ai făcut asta? îl întrebă, încercând să-l îmbrâncească.

Sam ridică din umeri. Ți-am făcut propriul joc, pentru că m-ai acuzat că mă joc cu tine.

— M-ai lăsat să cred că tu și Nina sunteți logodiți îi strigă mânioasă.

— Tu ai vrut să crezi asta. Eu nu te-am contrazis, atâta tot.

— Dar ai zis că ai stat la ea, când ai fost la Londra! izbucni, neputându-se abține.

— Da? râse el. Am uitat să adaug că tot acolo locuiește și Leo?

— Intenționat m-ai indus în eroare?

— Nu... tu m-ai înțeleș greșit.

— Oh, Sam, cum ai putut...? suspină, încercând să se elibereze din brațele lui.

Sam o prinse de umeri, ținând-o pe loc.

— Foarte simplu. Mintea ta lucra cu febrilitate trăgând concluzii pripite. Nu puteam să te dezamănesc.

— Te rog, dă-mi drumul...

— Tocmai când începusem să mă bucur și eu, totuși îi dădu drumul și se rezemă de perete băgându-și mâinile în buzunare. Cred că avem multe de discutat... dar mai suportă amânare. Câteva ore în plus nu mai contează pe lângă cât am așteptat. În seara asta te-am urmărit cum dansezi.

O urmărise? Ea nu-l văzuse decât aruncându-i câte o privire și atunci simțise că i se moaie picioarele, iar inima îi bătuse frenetic în piept. Acum, după ce Nina aruncase bomba, încerca să-l înțeleagă.

— Oh, Tessa, iartă-mă... uită-te la tine cum încerci cu disperare să-ți limpezești gândurile. Și o luă din nou în brațe, însă de această dată nu se mai opuse? Mă ierți?

— N-am de ce să te iert. Ai dreptate... a fost greșeala mea, îi răspunse cu o voce stinsă.

Sam își trecu un deget peste sprânceană ei.

— Aș vrea să te sărut... foarte mult. Îmi dai voie? își înălță fața spre el și Sam își trecu degetele prin părul ei, masându-i pielea capului. Tremurând, corpul i se arcui

spre el, involuntar, după aceea Sam îi cuprinse buzele într-un sărut, la început, tandru, apoi din ce în ce mai pătimas. Oh, Tessa, ce prost am fost. Cât m-am luptat cu mine însumi să nu te iubesc.

Chiar îi spusese că o iubește? Ce însemna pentru el acel cuvânt? De câte ori îl mai rostise până atunci?

— Sam... îi murmură numele, dar gura lui îi pecetlui buzele cu un nou sărut. Palmele ei începură să-i exploreze trupul, umerii lați și brațele musculoase, în timp ce sărutul lui disperat, o făcu să geamă de plăcere și dorință.

— Am pierdut atâta timp, îi șopti el. Știi cât de mult te doresc? Ai bănuțit vreodată?

— Dar ți-am spus...

— Am rămas șocat... imaginează-ți un bărbat care vrea să rămână burlac, hotărât să nu facă greșeala de a se încrede în femei... și apoi... tu! Am rămas fără replică, descoperit în fața ta. Mi-ai spus că ai încredere în mine și am încercat să te sperii, dar n-a mers. Mi-ai spus că nu mai jucaseși jocul acela și... pur și simplu nu puteam s-o fac. Eram complet răvășit.

— N-a fost intenția mea...

— Femeile pe care le-am cunoscut până acum își făceau planuri cum să se poarte mai frumos cu mine ca să mă impresioneze. Tu, în schimb, mă înfurii.

— Te-ai înfuriat? șopti Tessa.

— Tot timpul. De-asta, acum, te sărut și-ți spun că te iubesc. Vezi bine cât m-ai supărat.

— Sam...

Sam îi puse ușor degetul pe buze.

— Mă vrei, Tessa, așa cum sunt? o ființă supusă greșelii.

— Te vreau... și te doresc mai mult decât orice pe lume.

— Simt o ezitare în vocea ta. Nu ești foarte sigură de ce spui, nu-i așa?

Ar fi vrut să-i spună că era sigură.

— Ascultă-mă... Și o prinse în brațe, privind-o drept în ochi. Nu pot să schimb trecutul. Femei ca Suzie, au existat multe în viața mea, dar n-au însemnat nimic pentru mine și nici nu le-am dat speranțe. În cazul lui Suzie... îmi pare foarte rău pentru ea. Dar are mulți prieteni și, până la urmă, va pune mâna pe unul dintre ei. În ce te privește, din prima zi în care ne-am vorbit am știut că am întâlnit femeia care mă interesa, nu numai pentru frumusețea ei, ci în multe alte privințe. Tessa, tu-mi întrunești toate dorințele.

Chiar era adevărat? Chiar simțea într-adevăr așa? Existaseră atâtea femei frumoase în viața lui...

— Știu că lucrăm bine împreună... începu, măcinată de îndoieli.

— Nu e vorba doar de muncă... Până acum o parte din viața mea a fost în umbră și, brusc, ai apărut tu, ca o rază de soare. Eram îngrozitor de speriat, de-asta am și încercat să te uit, de-asta te-am și alungat.

— Reporterii aceia... au fost doar un pretext?

Sam încuviință din cap.

— După ce-ai plecat, nu știu de câte ori am vrut să-ți telefonez, dar n-am putut să formez numărul până la capăt.

— Oh, Sam... chiar îmi spui adevărul?

— Adevărul absolut. Fără tine viața mea nu înseamnă nimic. Crede-mă iubito.

Tessa îl trase spre ea și-i încolăci gâtul cu brațele:

— Sărută-mă, Sam.

— Ah, iubito... am să te sărut... de o mie de ori.

Acela era începutul viitorului pe care-l vor trăi împreună, oricare ar fi fost acela. Nu-i cerea credință veșnică, ar fi fost mult peste speranțele ei. Dar Sam urma să fie singurul bărbat din viața ei și trebuia să se roage ca și ea să fie singura femeie din viața lui, de-atunci înainte.

Îl împinse ușor și zâmbind îi șopti:

— Nu crezi că ar trebui să facem un efort și să ne amestecăm printre oaspeți?

— Ba da. Și vreau să dansez cu tine... să-ți simt trupul lipit de al meu... să știu că ești a mea.

— Sam, nu pot să cred ce ni se-ntâmplă?

— Ba trebuie să crezi, iubito.

Tesei nu-i fu ușor să părăsească încăperea. Avea impresia că ieșind pe ușă visul se va destrăma, dar Sam, ținând-o strâns lângă el, își făcu loc prin mulțimea de invitați, spre ringul de dans, unde o prinse în brațe, și în ritmul lent al muzicii începură să danseze, unduindu-și corpurile. Tessa știa că sunt priviți și mai știa că nu-i pasă.

De ce să-i pese?

Lumea întotdeauna va fi cu ochii pe el, pentru că, probabil, întotdeauna va fi o celebritate.

— Nu-ți fie teamă de viitor, iubito, îi șopti el.

— Cum de mi-ai citit gândurile?

— Tu m-ai învățat cum, în ziua aceea în sala de operații când ți-am spus că nu sunt obișnuit cu asemenea practici. Îmi părea rău că-ți vorbesc atât de dur, dar deja începusem să mă-ndrăgostesc și nu era prea plăcut să recunosc acest lucru.

— N-am vrut să par îndrăzneță. A fost doar o glumă.

— Care m-a speriat de moarte. Nimeni până atunci nu știuse ce gândesc... nu permisesem așa ceva. Și, dintr-odată, apari tu ca să-mi spui cum se repară țevile colectoare.

— Oh, Sam, râse ea. N-aș fi îndrăznit să-ți vorbesc în felul acela dacă aș fi știut cine ești.

— Exact asta a fost problema. Nu ți-ai schimbat tactica nici după ce-ai înțeles cine sunt. Îți amintești că mi-ai spus pe un ton categoric că nu poți afla caracterul unui om după o jumătate de oră de interviu și că o perioadă de probă ar fi cea mai bună idee.

— Chiar așa am spus?

Sam o sărută, dezmiardând-o cu buze fierbinți.

— Asta-mi place la tine. Că ești... tu și nu știi să te prefaci.

— Chiar tu spuneai că fiecare din noi mai avem o latură ascunsă. Poate că tocmai pe aceea ai văzut-o.

— Mi-am asumat riscul și le iubesc pe amândouă... în egală măsură, murmură el. O strânse în brațe și Tessa simți un val de dorință inundându-i trupul. Era speriată de propriile dorințe, care o copleșeau. Nu voia să-l sufoce pe Sam, dar existau toate șansele s-o facă. Cât va dura dragostea lor, dacă ea nu-și va putea păstra controlul. Sam îi spusese să nu se teamă de viitor, dar ce însemna viitorul lor? se întrebă, cuprinsă de panică. Îl va putea iubi necondiționat.

— Vreau să dansez și eu cu ea. Ai acaparat-o de tot, bătrâne, auziră lângă ei vocea lui Damien.

— Asta a fost și intenția mea, zise Sam râzând, dar tonul lui era ușor prevenitor. De-abia atunci realizează Tessa că muzica încetase. Du-te și distrează-te, dar întoarce-te la

mine, adăugă el.

Când orchestra începu să cânte din nou, Damien o prinse ușor în brațe și, după ce lumina se micșoră, Tessa îl văzu pe Sam dispărând.

Acum, când nu mai era lângă ea nu-i venea să creadă ce se întâmplă cu ea. Chiar îi spusese că o iubește? Că o sărutase în felul acela de parcă n-ar fi vrut să-i dea drumul?

Damien îi vorbea tot timpul scutind-o de obligația de a face conversație, mai cu seamă că, la un moment dat își ținu respirația văzându-l pe Sam intrând pe ring însoțit de o fată înaltă și brunetă.

Sam o cuprinse în brațe cu eleganță și fata se lăsă peste el ca o salcie deasupra apei. Tessa încremeni, nemaiputându-și lua ochii de la ei. Vechea spaimă o cuprinse din nou și panica puse stăpânire pe ea. Lucrul acela îngrozitor i se întâmpla chiar ei? Acum știa ce poate face gelozia dintr-un om; era ca o gheară ce deforma perspectiva fragmentând-o în clone urâte ale realității.

La un moment dat privirile li se încrucișară și își simți trupul revenind la viață. Privirea aceea era numai pentru ea, confirmându-i dragostea și Tessa i-o susținu zâmbind până când Damien o învârti schimbând locurile.

— Ne va fi dor de locul ăsta, spuse Damien, făcând piruete în fața ei în ritmul melodiei rock.

— Scuză-mă, n-am înțeles ce-ai spus. Muzica e prea stridentă.

— Ne-am obișnuit cu viața de huzur, iar eu voi duce dorul gustoaselor mâncăruri ale doamnei Pearson.

— Plecați undeva? se miră ea.

— Nu știai? Suntem într-un impas cu episodul pilot și Leo a întrerupt filmările.

— Habar n-aveam. Îmi pare rău.

Când scăpă de el îl căută din priviri pe Sam dar el dispăruse din nou. Nu înțelesese prea bine ce-i spusese Damien, dar vestea că în Beechwood Bridge totul va reintra în normal o bucura.

— Credeam că n-o să mai ieși de pe ringul de dans! auzi în spate vocea lui Sam și când se întoarce îl văzu zâmbind.

— Mi-a fost dor de tine, îi șopti Tessa și imediat el o strânse în brațe.

— E multă lume aici.

— Eu n-am avut ochi decât pentru o singură persoană.

— Vreau să mă asigur că acești ochi ca smaraldul nu văd pe nimeni altcineva în seara asta. Hai să ne plimbăm.

— Ești nebun, râse ea.

— N-o să-ți fie frig doar în asta? o întrebă plimbându-și privirea asupra ei.

— E frumos afară, nu?

— Vino să te convingi singură.

— Unde vrei să mă duci? îl întreabă văzându-l că o ia pe alee. Sam Wilde, am impresia că ai plănuit ceva.

— Instinctul feminin nu te înșală. Mergem undeva, zise el sărutând-o pe vârful nasului.

La capătul aleii, în dreapta, era drumul ce ducea în sat, cel din stânga spre cabinet care, la ora aceea, părea un loc părăsit.

— Intrați aici voi toți care îndrăzniți, spuse el râzând în timp ce descuia ușa.

— Sam... spune-mi de ce pleacă echipa de filmare? Pleci și tu cu ei?

— Crezi că am de gând să te părăsesc?

— N-am niciun drept să te rețin, dacă aceste filmări înseamnă atât de mult pentru tine.

— Iubito, viața mea s-a schimbat, îi șopti el, prinzând-o în brațe. Mă bucur că Leo a luat această decizie lăsându-mă să-mi fac planuri pentru viitor, un viitor pentru amândoi, aici în New Forest.

— Nu-mi spune că pentru mine...

— Tessa, vreau să mă însor cu tine, să fii soția mea, să lucrăm împreună, să trăim împreună, să mă iubești mereu. Nu voi permite ca ceva să intervină între noi ca să ne distrugă dragostea.

— Sam... Vocea îi tremura și lacrimile îi împăienjeniră privirea. Nu te pot lăsa să-mi faci asemenea promisiuni.

— Sunt singurele pe care mi le pot respecta. Mi-ai arătat că ai încredere în mine și vreau să fiu demn de această încredere.

Sam aprinse lumina. Deși încăperea era așa cum o știa, acum Tessa o vedea cu alți ochi. Acolo era viitorul ei. Îi plăcuse de la început, dar acum și Sam iubea acel loc. În sinea ei știuse tot timpul că el iubește locul acela.

— Tessa, vrei să te măriți cu mine?

— Te iubesc, Sam, izbucni ea din prea plinul inimii. Da, da, da, de o mie de ori „da”.

Sam o strânse în brațe și o sărută, dar sărutul lui se deosebea de toate celelalte. Era o promisiune a dragostei lui... veșnice. Acum știa că în viața ei nu existau jumătăți de măsură, și care-i erau sentimentele față de Sam Wilde, bărbatul visurilor ei, dar și cel real.

Luând-o de mână o conduse spre camera de recuperare, dar în prag Tessa se opri nevenindu-i să creadă ce vede. Din cutia băgată într-o cușcă, se iviră două căpșoare cu blăniță aurie, cu patru ochișori se clipeau somnoroși.

— Sam... doar nu...

— Tom le-a pus numele Primrose și Pansy. Pe Poppy

l-au luat Jane și Ray. Se aplecă și luă cățelușii în brațe, apoi i-i întinse. Ca semn al dragostei mele... doamnă Wilde.

Cățelușii i se ghemuiră în brațe, lingând-o pe bărbie, pe nas, încurcându-și lăbuțele în părul ei.

— Ah, Sam... acum am să plâng, suspină ea. Sunt atât de fericită, iubitele.

— Destul de fericită ca să ne accepți pe toți trei, pentru totdeauna?

Tessa încuviință din cap. În ochi îi străluceau lacrimi de fericire.

— Pentru totdeauna și mai mult decât atât.

Sfârșit